

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 31

*Biz bu toprakları kanımızla aldık
ve kanımızla koruyoruz...*

Şehitlerimizin anısına....

ADIM©

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SIVARİ

Yayın Yönetmeni
Selin SIVARİ

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
ELİF KARAER
Selin SIVARİ
Kıymet AVCI
Kaan İYİAKSU

Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Bu Dergi Yazı Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SIVARİ

Baskı ve Cilt

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri
Ferhuniye Mh. Sultansah Cd. No:30/A KONYA
Tel :0.332 350 2171 Fax: 0.332 350 7121
KONYA-MART-2016

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
ASKER DUASI	ZİYA GÖKALP	3
GÖK ÇEKİMİ	Büşra ÇAKKIR	4
SÜRÜVERSİTE	Kaan PLATİN	5
SAAT BEŞ SİYANÜRÜ	Selin SIVARI	6
SESSİZLİĞİN İÇİNDE BOĞULMAK	İbrahim Eren AYVAZ	8
DEDİ	Ceren BAŞTÜRK	9
YALNIZ GEZENİN DÜŞLERİ	Çiğdem ÇATAL	10
ARALANAN PERDELER	Emre KURNAZ	11
AŞKIN ADI DENİZ	Hale USALAN	12
SESSİZCE	Gamze İNAN	12
BAHAR YÜZLÜM	Hülya KUŞ	13
KADINIM	Yasın ÖZTOPRAK	14
YİNE M ÇİÇEK	Şüheda KIRMIZI	14
YALNIZLIK	Beyza Nur TEKBIYIK	15
BANA YAKLAŞMA KENDİNE KOŞ	Necip ALTUNDAŞ	15
GECEİN GÖZLERİ	Doğukan CANBAY	16
GÖK MELEĞİ	Sergen GÖK	19
DUALAR	Serkan BAŞ	19
YAĞMUR ÇOCUKLARI	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	20
BENİ BIRAK MAVİ	Umut KÖKSAL	21
ANLAMSIZ KOMEDİLER	Renard RUSE	22
FİRARİ	Elcan BAYRAM	23
PATLAMIŞ MISIR, HUGO VE SEVİMLİ KAHRAMANLAR	Sami KARAKAŞ	24
SAÇMALIKLAR ÜZERİNE	Ekrem AKSU	26
GÖĞE BAKMA DURAĞI-TURGUT UYAR	Traduit par: Erçim GÖKMEN	27
İHTİYAR	İsmail CƏFƏR	28
SEVGİ ƏN AXIRDA ÖLÜR	Aqşin YƏNİSƏY	29
BEKLİYORUM	Şahin NAYIR	29
KORKU	Nijat ALİYEYEV	30
HAFTA İÇİ ŞİİRİ	Sami KARAKAŞ	31
GECELEYİN-ÜLKÜ TAMER	Traduit par: Galip BALDIRAN	35

EDITÖR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

31. Sayımızda yeniden buluşmanın onurunu ve mutluluğunu bize yaşattığınız için hepimize minnettarız.

Mart sayımızda, Kutsal vatan topraklarını canları pahasına koruyarak şehitlik onuruna erişen aziz şehitlerimizi minnet ve şükranla anıyoruz.

Çanakkale Zaferi, dünya tarihinde bir dönüm noktası olmuş, tarihin akışı üzerinde Türk Ulusu, belirleyici bir rol oynamıştır. Millet olma bilincinin tohumlarının atılarak, Kurtuluş Savaşı'nın kazanılmasına zemin hazırlayan, bir prestij ve azmin mücadelesidir. Çanakkale Savaşı, ordumuzu zafer taşıyan Mustafa Kemal gerçeğini ortaya çıkarmış, milletimiz, 500 bin evladını bu savaşta şehit vermiştir. Mukaddes vatan toprakları için, canlarını seve seve vererek; bir ulusun kaderini değiştiren, vatanımızı, istiklâlimizi, sarsılmaz imanları, eşsiz cesaretlerine borçlu olduğumuz, aziz şehitlerimiz, dünyada eşi benzeri olmayan bir destan yazmıştır. Biz de bu toprakları, kanımızın son damlasına kadar koruyacağız...

Sevgiyle kalın, 32. Sayımızda yeniden görüşmek üzere,

Keyifli okumalar...

Adım Dergisi Yayın Kurulu

ASKER DUASI

Elimde tüfek, gönlümde iman,
Dileğim iki: Din ile vatan...
Ocağım ordu, büyüğüm sultan,
Sultana imdad eyle ya Rabbi!
Ömrünü müzdead eyle ya Rabbi!

Yolumuz gaza, sonu şehadet,
Dinimiz ister sıdk ile hizmet
Anamız vatan, babamız millet,
Vatanı ma'mur eyle Ya Rabbi!
Milleti mesrur eyle ya Rabbi!

Sancağım tevhid, bayrağım hilal
Birisi yeşil, ötekisi al,
İslam'a acı düşmandan oç al,
İslamı abad eyle ya Rabbi!
Düşmanı berbad eyle ya Rabbi!

Kumandan, zabıt babalarımız,
Çavuş, onbaşı ağalarımız,
Sıra ve saygı yasalarımız,
Orduyu düzgün eyle ya Rabbi!
Sancağı üstün eyle ya Rabbi!

Cenk meydanında nice koç yiğit,
Din ve yurt için oldular şehit,
Ocağı tütsün, sönmesin ümit,
Şehidi mahzun etme ya Rabbi!
Soyunu zebun etme ya Rabbi!

ZİYA GÖKALP

GÖK ÇEKİMİ

5.9 şiddetiyle sarsılıp, göçük altından yazıyorum bu satırları... Ölümün soğuk nefesini ensemde hissediyorum... Hayallerimden yaptığım o binanın dayanıksızlığı mı bugün ölmeme sebep; yoksa yenilgilerim mi? Hayallerimi inanca dönüştürüp puta taparcasına ibadet ettiğim için mi bugün üstüm başım toz içinde, nafiye bir çabayla kurtulmaya çalışıyorum? Anonim putlarıma tapınırken tanrının gazabına uğramış gibiyim... Aslında bakarsanız tanrının gazabından çok gerçeklerin gazabı bu... Oysa ne kadar da gerçektir her bir hayalim... Aşk denilen gereksiz duygu fazlalığına kapılıp karalayivermişim hayatı. Gereksiz bir paçavra gibi ativermişim kendimi uluorta köşelere... Hayallerim gerçeğimdi. Gerçekler ise bilinmesi önemsiz nüanslardan öteye geçememişti hayatımda. Artçıları devam etmekteydi; son bulmuş değildi hiçbir şey. Ben son nefesimi yeni bir hayata bahşetmeden de son bulması imkânsızdı...

Hayat adam seçiyordu... Galibiyet nidalarıyla yeri göğü inleterken kendi yarattığım bir çığın altında mı kalmıştım yoksa? Peki, galibi olduğumu sandığım hayatın mağlubu olarak yaşamaya çalışmak nasıl bir işkenceydi, diye sorguladım kendimi. Hayattan bir gol daha yedikten sonra yapabileceğim tek şey, savunmamı kuvvetlendirmektir... -Ama başarılı olduğum söylenemez tabii ki- Şayet başarılı olsaydım bu satırlar, bir göçük altından toz duman içinden yazılmazdı... Yıkıldım... Kolonlarım kumdan kaleler gibi darmadağın... Gerçekler her zaman bu kadar acıtan taraf mı olmalıydı? Bir ayva ağacı altında uzanıp, bilinmeyeni keşfedenlerden olmalıydım belki de... İçime gereksiz hisler için yuva kurmaktansa, yer çekimi yerine gök çekimini keşfetmeliydim. Zaten hiçbir zaman ayakları yere basan uslu bir kız olmadım ki... Aşk denilen şeye inanan biri olarak ben, gök çekiminin varlığını savunanlardım. Hayatı metrelerce yukarıdan izlememin nedeni de bu bence. Kendime kâğıttan sevdalar yapıp, gecelerce ona inanmamın ve bulutlar üstündeki köşkümden sizleri görememiş olmamın sebebi başka ne olabilirdi ki?.. Sonraları öğrendim kâğıttan yaptığım her bir sevdayı, gök kubbede ucundan kıyısından yakmayı... Dumanyı yeri göğü kaplayıp sizin "sis" adı verdiğiniz şeyle kafa bulmayı... Yağmurun her bir damlasıyla şaşkın sarhoşluklar yaşamayı... O köşkten yere ilk çakılışında vazgeçtim çocukluktan. Gök kubbenin çöküşüyle, o göçüğün altında kalbimin delirdiği gece, biraz daha sarıldım aşk denen fazlalık duyguya... Onun üzerine kurduğum her hayal yıkılmaz sandım... Onun gücüne aldanıp vazgeçtim gerçeklerden. Bir körebe misali kapattım her şeye gözlerimi, dokunup hayatını değiştireceğim varlığı bulmaktan vazgeçtim. Hayallerime darıldım bugün... Susuyorsam, var bir bildiğim... Ben hala kurtarılabilmemiş değilim. Göçük altındayım ve kalemimden dökülen son satırlar bunlar, bitti artık kelimelerim...

Büşra ÇAKKIR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fen Fakültesi-Kimya Bölümü
4.Sınıf

SÜRÜVERSİTE

Yıllarca özgür olacağımın vaadiyle kandırılarak geldiğim üniversitem, hem çok seviyorum seni; hem de nefret ediyorum seninle olmaktan... Kaç yılını harcadım sana ulaşmak için, amaç neydi? Sadece kendim olmak, kaçmak... Hiçbir zaman benimseyemediğim eğitim sisteminden kurtuluşu, bir yeniden varoluşturana açılan kapılar. Ya ben çok yükseklerde aradım umduğumu, ya da etrafımı sarmış yalancılar. Burada bir delilik var beni sakinleştiren, bir yok oluş insanlarda, sessizlik. Ortaokuldan liseye, oradan da buraya şartlanmış, süregelen bir eğitim var, gördüğüm suratlarda hep bir afallayış, fark ediş, gözlerde korkular... Kulağıma gelen haykırışlar "buradan sonra ne yapacağız". O kadar güzel takılmış ki at gözlüğü, başladığım çizgiye döneceğimi göremedim, bilemedim, ben de tabi bunu anladığımda da patlattım okkallı bir küfür. Bu farkındalığım erken oluşmasaydı ben de şimdi neye baktığını bilmeyen, adımları sendeleyeyen, zaman kavramını yitiren karşımdaki akciğer solunumu yapan ırkın bir bireyi olurdu sanırım, ya da olmazdım, bilemem. Öyle bir içselleşen sürü psikolojisi hâkim ki, çobanı arıyor gözlerim, etrafta bir kaç çoban köpeği, kulağımda kaval sesleri. Fakülteye adım attığımda gözler görüyorum öbek öbek, hepsi birbirine benziyor, renkleri farklı sadece, haykırıyor sessizce "Ne yapmalıyım?". Acaba on dakika sonra ders başlamayacak olsa buranın hali nasıl olurdu, diye merak ederken buluyorum kendimi, dalgalar sürüklerken sınıfa bedenimi... Karşımda bir tane somun ekmek duruyor, dağılıyor her dalgada ufak ufak, bitene dek, arada bir kaç lokma yakalayabildiğim kadar besliyorum bedenimi, zihnimi. Her zaman aynı olmuyor tabi ne tadı, ne kokusu, nede boyutu. Etrafıma bakıyorum. Bu sıralarda oturacağımı kim tahmin edebilirdi ben bile edemezken, buraya ait miyim onu bile bilmezken.

Para! Anahtar kelime bu! Herkes aslında bu amaçla çıkıyor yola. Yönlendirmeler hep bu yönde, "O meslekte iş alanı geniş değil", "şu mesleği yapsan da çok para kazanamazsın". Nereden biliyorsun? Belki ben yaptığım o küçümsediğin işte en iyi olabilecek potansiyele sahibim, beni neden mühendis yapmak istiyorsun zorla? Amaçlanan paraysa eğer burada bile tezatlık var, kime göre bir kriter uygulanıyor. Üç lira kazanana beş lira çok geliyor, on lira olağanüstü. Ama ben belki çaycı olup o beş lira kazanan mühendisin imrendiği on lirayı cebime koyacağım, hadi çık işin içinden, kurtul bu çelişkiden. Burada olmayı ne kadar istiyorum? Hep aklımda diğer seçeneklere gidemeyişimin iç geçirişi, hüsrânı var. Doymuyor beni, etrafım dört duvar... O bahsedilen özgürlük bu olsa gerek, "yalnızlık". Yokuş aşağı giden dört tekerin üzerinde savruluyorum, hayallerim kırık. Durmak istesem burada, ilerisi daha mı güzel göremiyorum, belki durmam gereken en iyi yer burası bilemiyorum, aldım başımı gidiyorum, bu benim yolum durmak istemiyorum. Yoldan geçerken bana bakan insanlar var kimisi o kadar çok kaptırmış ki kendisinin en doğru seçimi yaptığını benimle dalga geçiyor, en iyi şanslı kaçırıldığını anlatıyor gözleri, kimisinin de yankılanıyor acı dolu "Beni de al", sözleri...

Peki ya mutluluk? Gerçekten mutlu olmaya önem veren var mı, yoksa yitirdi mi o da birçok olgu gibi anlamını? Mutsuzum, gelecekte burada bende vardım demek, kendimden bir şeyler katmak, bana katılana katlanmamak, kanat çırpmağım istiyorum, huzursuzum. Elim kolum bağlansa da, gözlerime örtülmeye çalışılan kül perdesi saklasa da güneşi yine haykıracağım, elbet yıkacağım dört duvarımı. Zamanımı kısıtlayan çok fazla şey var, bir adam çıkıyor bir ders programı hazırlıyor, boşalıp doluyor sınıflar, benim o saatler de yapılacak daha önemli işlerim var, kimin umurunda? Bir gün sınıfta, en derin uyanışta, hoca konuşuyor tahtada, eğitim sisteminden bahsediyor ve soruyor: "Sizce doğru bir eğitim mi alıyorsunuz?" diye, dudaklar mühürlü, eller torağa gömülü, soruya yanlış cevap getirecekmiş gibi ölümü susuyor herkes. "Hayır!" diye bir anda yankılanıyor sesim... Konuşmama devam etmeme izin vermeden bölüyor hoca sözümü: "Peki başka hayır diyen var mı?" sınıftan çıt çıkmıyor "Olmadığına göre hepinizin cevabını evet olarak kabul ediyorum. Oturabilirsiniz.", diye devam ediyor sözlerine ve dikkatle bakıyorum gözlerine, sınıfı saran boş nefeslerine, soluduğum hava zehir, cümlelerim boğazımda düğüm oluyor. Üniversite üniversite diye sayıklanan bu etrafı çevrili, kapısında bir kaç adamın güvenlik diye geçindiği, ÖSS'den birbirine yakın puan alanların aynı sınıflarda ikamet ettiği mekân, sana göre doğru, bana göre hüsrân. Yetmezlik var ruhumda, çabalamaktan vazgeçmiyor, kendi kanatlarımı çırpiyorum. Gözlemliyorum olanı biteni, deneyimliyorum, yaşıyorum. İnsanlar giriyor hayatıma, insanlar çıkıyor, ben hala kendi yokuşumda durmadan ilerliyorum. Devam edecek bu böyle, ta ki dibini görene kadar, ölene kadar...

KAAN PLATİN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
HARİTA MÜHENDİSLİĞİ
4.SINIF

SAAT BEŞ SİYANÜRÜ
-I-
4 ŞEKERLİ SİYANÜR

İstedığımız ağrıdan başlayabiliyor muyuz hocam?

Yaşamayı öğretemiyorlar, yaşamayı bilmiyoruz ve öğrenme hevesiyle bir bakıyoruz yolun sonuna gelmişiz, yaşam bitmiş, nefeslerimiz tükenmiş... Kendi gülüşlerim bile sinir bozucu gelmeye başladığında gülüşüne tanık oldum; gülüşlerin bir muamele gibi, gülüşlerin yakacak gibi... "Seni sevebilirim ama henüz zamanı var" dermişçesine duruyor yüzünde...

İnsanlardan gözlerimi kaçırdım gördüm gözlerini. "Bakışların ki, ikinci bir parıltı var bakışlarında, keşke yalnız bunun için sevseydim seni" dizelerini sana yazan ben olmalıydım. Haberin yoktu tabii... Otobüsün küçük televizyon ekranında denk gelen bir filmde alakasız yere dört defa geçti adın, ağlayamadım. Kısa mesafe yol gidiyordum zaten, yolumun sonunda babam bekliyordu. Hayatım da böyle sürdü gitti zaten, yolda farklı insanlarla karşılaştım, farklı yerlerimden yaralandım ve yolun sonunda bekleyen babam sardı yaralarımı.

Düşüğümde de kızarlardı küçükken, sebebini sonradan anladım. Hata yapmama değil, canının acımasına verilen tepkiydi onlar. Ne kadar çok isterdim, elime zehirle dolu bir kadeh alıp dolunaya ve Mersin dalgalarına karşı "Çocukluğa, büyümeye, aşık olmaya, aşık olamamaya, oyuncaklara gebe yumurtalara, bakmak için öldüğüm gözlerine bakmamaya, bayramlık kıyafetlere, huzur evlerine, huzursuzluklara, Mardin'e, Ankara'ya, uzaklıklara, uzak insanlara, insansızlıkların insafsızlığına, ölen sanatçılara, sanatın ölümsüzlüğüne ve son olarak çelişkilere!" kaldırmayı... Son kez hepsine aldırma, bir daha aldırma...

Bana çay demle, siyanürümü birlikte karıştıralım.
Beni anlama, ellerinle göm; sonra anlamak için bolca zaman bulacaksın ne de olsa...
Beni duyma, sınav kâğıdım da bomboş zaten, okuma...
Seni düşünüp yazamadığım yazılardan kayıp kitaplar bıraktım sana...
Cehennem kadar yakın, arş kadar uzaksın bana...
Yaşamayı avuçlarından içmek vardı oysa şimdi kana kana...
Yine kanayacak bir yaram daha,
Yokluğumu yıkayacak kadar gözyaşı biriktir benim için,
Beni yokluğumda kutsa...

SELİN SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

-II-

SİYANÜRSÜZ ÇAY

Kimse göremedi nasıl sevdiğimi seni,
Sularını okyanusa değil de, yaprağa dökerdi benim denizlerim;
Sırlarını insana değil de, beşinci notanın tiz frekansına açardı dilim...
Tam başladı dediğimde yeniden delip geçeceğini nereden bilebilirdim?
Kanatlarıma ithaf ettiğin duaların vardı bilirim,
Ve seni nasıl sevdiğimi kimse göremedi,
Ben seni, senden bile gizli sevdim...

Kimse dokunamadı dizelerimden dökülen yıldız tozuna,
Ben, 'ya kış hiç gelmesin, ya da o geri dönsün bana' diye yalvarırdım
Gökte duran her yıldız seni anlatırdım,
Onların kaymaları gerektiğini bile düşünmüyorken üstelik...
Asılı duran ışıltılardan seni dilerken mi hata yapmışım?
Ben de düşünüp üzölmek yerine dizeler yazdım sana ışı ışı parlayan,
Ve dizelerimdeki o yıldız tozuna dokunamadı hiç kimse,
Ben bir gece bekçisiydim, bakışlarınla yolumu bulan...

Özlemimi sana söylemekteydi tüm tereddütlerim,
Doğunun hafif kasvetli sığağından yükselen bir çığlık,
Batının derin mavilerinin üzerinden gelen bir martı sesi,
Bir annenin, hayatını kurtaran çocuğundan masum beklentisi,
Hayat ile ilişkili, hayat gibi çelişkili ne varsa,
Hepsinde seni görmeyi beklerdi gözlerim...
Sana özlemimi söylemekteydi bütün tereddütlerim,
Ben sus pus kaldım, dinlerken bir esinti ulaştırır mı diye sesini
Sen fark edemedin, nasıl sevdiğimi seni...

Ve, kimse göremedi nasıl sevdiğimi seni
Ve dizelerimdeki yıldız tozuna dokunamadı hiç kimse,
Özlemimi sana söylerken tüm tereddütlerim,
Ben zalim görünen bir melek kanadı düşürdüm yastığının üzerine,
Geldiğim gibi giderken,
Başladığım gibi biterken,
Derin bir sükûnet içinde...

SELİN SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

SESSİZLİĞİN İÇİNDE BOĞULMAK VE KAYBEDİLİŞ

Yine sokağın ortasında kör olmuş gibiyim, hissedemiyorum ağırlaşıyorum oturduğum yerden kalkamıyorum. Sokak lambasının cılız ışığının altında seni beklediğim gecelerde umudumu yitirmiş susmuş ve kör bir o kadar da kimse umurum da değildi. Senin varoluşuna sevdalanmış, gözlerinde kaybolmayı nefesinde tekrar canlanmayı kokun ile hayata bağlanmayı istiyorum. Ben o gözleri, o sesi o elleri istiyorum. Dağ yamacında ve göl kıyısında kurduğumuz kampları özleyorum. Uzak yolların ardında kalan dokunuşun... Gidemediğim şehirden, limanına alamadım başka bir gemi ama hep burukluk kaldı... Hayatımda o sevgi olmasa bile mutlu olmak için çabalarımda boğuluyorum. Şu kahrolası şehirde bile yazmak kesmiyor, söküyor içimdekilerimi. Yazmaktan ve anlatamamaktan arada kalmaktan yoruldum. Sıkıldım sigara içmekten tekrar tekrar yakmaktan. Boş sayfalara bakıp da aslında hep gidecek olanlara yazmaktan. Şiirleri dökmekten sonra teker teker onları yırtmaktan... Kötü olmak sanırım bu gerçekten iyi insanlar oralarda uzaklarda en güzel hayatlarında koşarken, insanlara sevgiyi anlatmak onlarla uğraşmak çaba içinde kaybolurken bana en güzel nefretlerini sundular, yine kahvem, sigaram ve bir tomar beyaz sayfam var.

Kaybedilmiş bir gözyaşına sığınmak nasıldır bilir misin? Gece uykunun arasında kalkıp telefonuna bakıp hiç bir şekilde ondan mesaj gelmemesidir, o uyumadan uyuyamamaktır sadece ve sadece geceleri düşünmek değildir onu hayatının her alanında görmektir, acısı olsa da sende onunla birlikte acı çekmektir, uzaklarda olsa gülümsemesini hatırlayıp mutlu olmaktır. Sadece ona sığınıp en güzeli olmasını beklediğimiz anlar gibidir ve geri gelmeyecek olandır. Bir gözyaşında beklediğimiz sadece damla değil bütün sevginin acının ve hissedilen her duygunun o damlanın içinde bulunmasıdır. Basit ve küçük gibi görünebilir ama kaybedilmiş bir gözyaşına sığınıp yaşamak nasıldır bilir misiniz? Gerçektir doğal olandır en önemlisi de aşkı ve acıyı anlatmasıdır...

Kaybedişine gülen insanlardık biz,
Biz kaybettikçe çoğalanlardandık
Her kaybedişte hep umutla baktık
Hayat bize kaybedilişi öğrettikçe
Biz daha çok direndik
Biz bir masada sandalye olmadık
Bizim için o masada hiç şiir yazılmadı.
Sevmedik mi?
Biz her kaybedişte sevdik;
Biz aslında kaybedilişin kendisiydik.
Sonsuz bir boşlukta
Göremediğimiz, duyamadığımız kaybedilişleri de sevdik
Biz hep sevdik
Biz, çünkü biz, kaybedilişin kendisiydik...

İBRAHİM EREN AYVAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Metalurji ve Malzeme Mühendisliği
3.Sınıf

DEDİ

Ya hu, dedi, dön de bir bak
Belki gelen O'dur...
Umutsuzluk sana hiç yakışmıyor.
Hem sen ne ara tutuldun bu umutsuzluk yağmuruna?
Al şu şemsiyeyi daha fazla ıslanmasın düşlerin
Sıla, gurbet karışmış bakmasan da karşında bitecek, dedi
Rüzgârlı bir akşam vaktiydi
Her zamanki köşesine oturmuştu
Uykuya kavuşmadan gözleri
Sabahtan rezerve ederdi yerini
İlk üç kadehi sek alır
Sonra başlardı en büyük kaynak Sadettin'e eşliğe
Bir türlü ayak uyduramamıştı çağına
Sohbeti eski, düşleri antika
Özel bir menkıbe veyahut kıssa anlatacak olsa
'Babam' diye başlardı sözlerine
Sonuna da eklerdi değerini dediği gibi kaybedince anladık...
Her kim, kimden neyden bahsediyorsa
Kendini anlatır, derdi
Öyle derin izler bırakmış ki,
Hayatı ondan önce ve sonra olarak ayırmış.
Aslında bu sohbet bir o kadar tanıdık bir o kadar yabancı gelirdi
Sonra eklerdi 'Ne gelen var ne giden, hadi eyvallah'...

CEREN BAŞTÜRK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

YALNIZ GEZENİN DÜŞLERİ:

İç Dünyaya Yolculuk

Dergimizin bu sayısında yakın zamanda okuduğum ve sizinde severek okuyacağınızı düşündüğüm bir kitabı tanıtmak istedim.

Jean-Jacques Rousseau ya ait olan bu kitap Du Contrat Social (Toplum Sözleşmesi), Julie ou la Nouvelle Héloïse (Julie ya da yeni Heloise) ya da Émile kadar tanınmış bir eseri olmadığını düşünerek özellikle bu eserini paylaşmak istedim. Keyifle okumanız dileğiyle...

Fransız Aydınlanmasının 'aykırı' sesi Rousseau 28 Haziran 1712 günü, günümüzde İsviçre sınırları içerisinde bulunan Cenevre kentinde doğmuştur. Rousseau'nun annesi Suzanne, doğumdan dokuz gün sonra, doğum sonrası enfeksiyon kaptığı için hayatını kaybetmiştir. Rousseau, daha sonraları bu olayı "ilk talihsizliği" olarak nitelendirecektir. 1728-1738 yılları arasında, sekreterlik, müzik hocalığı ve tercümanlık yaparak, Fransa ve İtalya'da dolaşmıştır. Fransa'da yazıları yasaklanınca daha sonra aralarının açılacağı dostu David Hume'un daveti üzerine İngiltere'ye gider.

Jean-Jacques Rousseau, Fransız Devrimi'nin şafağında, 1778'de öldü. Ölümünden 11 yıl sonra, 1789'da, en azından Avrupa tarihine bundan böyle politik düzlemde de yön vermeye hazırlanan burjuva sınıfının halkı arkasına alarak gerçekleştirdiği büyük devrimi göremedi.

Metnin Kurgusu

Okur, Yalnız Gezenin Düşleri metninin içinde gezinirken, ilk bakışta birbirinden kopuk gezi notları arasında dolaşmış durduğu izlenimini edinebilir. Rousseau 1776-1778 arasında yaptığı gezintiler sırasında aldığı küçük notları içe bakışlarıyla birleştirerek bu metni oluşturmuştur. Birinci, Üçüncü ve Dördüncü Gezinti'nin kaynağını bu sağa sola düşülmüş notların oluşturduğunu Fransızca önsözde verilen bilgilerden öğreniyoruz. 2 Gene de metnin bütünü, böyle bölük pörçük düşüncelerin bir araya getirilmesiyle oluşmuş değildir; düşünür/yazar Rousseau, kendisine yönelik analizinin, daha doğrusu içe bakışının (samimi bir) hesabını vermektedir burada. Acı, ölüme yakın olma, bireysel mutluluğu ve iç huzuru arama, kişiye özgü bir ahlak ve inanca duyulan ihtiyaç, insanın sosyal yanı ile doğal yanı arasındaki karşıtlık, toplumsal dünyadan kaçma arzusu, insan düşmanlığı, çocuk sevgisi vb. tematik alanlar bu metnin parçalarını oluşturuyorlar. Denebilir ki Rousseau, kendinden yola çıkarak, genel insana ilişkin nitelikleri keşfetme serüvenine çeviriyor gezintilerini.

...
"Başımıza gelen herhangi bir kötülükte, etkisinden çok, niyete bakarız. Çatıdan düşen bir kiremit bizi daha kötü yapabilir, fakat kötü niyetli bir elin atacağı taş kadar derinden etkilemez. Darbe bazen ıskalayabilir, ama niyet asla hedefini şaşırmasın. Hayat darbesini vurduğunda acısı en az hissedilen, bedensel acıdır ve bu darbeyi yiyen kişi, başına gelenlerden sorumlu tutacağı kimseyi bulamadığında, eziyet etmek amacıyla kadere bir çift göz ve akıl vererek, ona bir kişilik kazandırır ve sorumluluğu ona yükler. Kaybetmeye içerleyen bir kumarbaz, işte bu şekilde kime kızdığını bilmeden öfkeye kapılır, kendisine eziyet etmeye kararlı bir yazgının ona saldırdığını düşünür ve öfkesine bir besin bulduğundan, kendi yarattığı bir düşmana karşı hırslanır ve ateş püskürür.

"Suçlarım bana hiçbir zaman bir tür pişkinlik kazandırmadı; ahlak içgüdüğü bana hep yol göstermiş, vicdanım dürüstlükten hiç ayrılmamıştır; bu vicdan, çıkarlarıma uymakla bozulsa bile, nasıl olur da insanoğlunun tutkularına kapıldığı durumlarda doğruluğunu korur, ama çok daha önemsiz işlerde o doğruluğu yitirir?"

ÇİĞDEM ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

ARALANAN PERDELER

Hayatımız üç ayrı perdeden oluşur. Her bir perdede tarifi farklı serüvenler yaşarız, her biri birbirinden farklı olayları, saklı kalmış duyguları, anıları ve herhangi bir senaryoya bağlı kalmadan doğaçlama canlandırdığımız karakterleri barındırır ve sırası geldiğinde de oynanır.

İlk perde açılır ve sürekli sorgulamaların, her şeyi öğrenme, tanıma dönemi olan çocukluğumuz başlar. Kesin olan bir şey var ki; en masumca yaşanan dönemdir. Toprağın suyu kirletmediğinde dibini görebileceğimiz berak bir su kadar saf ve temizdir fakat bu her güzel şey gibi uzun sürmez. Hayatımızda oynadığımız en kısa roldür çocukluk.

İkinci perde açılır ve beraberinde sorgulamaların, daha çok mantığa ve gerçekliğe dayalı olduğu yani gençliğimiz, olgunlaştığımız dönem başlar. Hayatta hiç unutulmayacak anıların yaşandığı, duyguların zirvelere çıktığı ve her şeyin bilinmediği ama en çok da her şeyin konuşulduğu dönem sahnelenir. Sanki rolde hiç kesilme yaşanmayacakmış gibi en renkli performansları canlandırırız fakat elimizdeki palette her zaman canlı ve enerjik renkler olmaz, kasvetin rengi siyah da olur ve karanlığın getirdiği zihinsel derinlik bizi kendi kabuğumuza iter, izole olur ve bizi etkileyen rolü kendi içimizde oynarız. Kördüğüm olmuş sıkıntılar zamanla çözülür ama derin izler de oluşturur.

Son perde ise göze pek hitap etmeyen, yüzümüzde yılların açtığı derin çizgiler ve telleri sayılabilecek kadar azalmış bembeyaz saçlarımızla yaşlılığımız başlar. Hayat artık bize bir şey vermez bundan sonra bize verdiklerini yavaş yavaş geri alır. Vücudumuz hastalıklar için çok değerli bir liman olmuş olur ve sağlığımız da bu limanı gün geçtikçe terk eder. Bizi artık hayallerimiz değil anılarımız ayakta tutmaya başlar.

Aslında ne kadar tuhaf yaşadıklarımız, çabalarımız. Niçin peki? Yaşadığımız o duygular; aşk, nefret, heyecan, acı, üzüntü, başarı, arzu, istek... Bizi mücadeleye veya vazgeçmeye iten yaşadığımız dönemlerdeki farklı duygularımız mıydı? Ne kadar trajikomik, sanki perde hiç kapanmayacakmış gibi!

EMRE KURNAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

AŞKIN ADI DENİZ

Sen bir kış gününde doğan bir güneşsin

İçimi ısıtan...

Rüzgârın bana getirdiği

Şiir gibi büyüğü kokun.

Bildiğim tek deniz, adın

Gözlerine kapılıp özgürlüğe doğru

Gel kapılıp gidelim aşkın mavisine adım adım...

Korkmadan,

Yormadan,

Yorulmadan,

Durmadan,

Dalgalarla dans edelim.

Şarkımızı martılar söylesin

Aşkın büyüğüne kapılıp,

Denizinde kaybolalım...

Bırak gökyüzü kışkınsın bizi

Yıldızlar yağsın üzerimize.

Hale USALAN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

3.Sınıf

SESSİZCE

Bekliyorum bu gece

Yağmur yağıyor inceden...

Sessiz buralar derinden

Ansızın gelmeni bekliyorum

Biliyorum geleceksin bu gece.

Yine de içim buruk

Kırılmış, dökülmüş iki hece

Yoksun.

Bu gece diliyorum geleceksin

Bekliyorum sessizce...

Yalnızlık böyle miydi?

Geceleri soğuk, titreyen vücutlarda

Zor dayanırsın ağlamadan

Saat yine dönüyor durmadan

Gel bu gece.

Zaman da senin zamanın

Mumun ışığı sönmeden

Gece güne dönmeden

Gel bu gece

Bekliyorum seni sessizce...

Gamze İNAN

Selçuk Üniversitesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

4.sınıf

TÜRKÇESİ:

BAHAR YÜZLÜM

Gülümseyince,
Bir güvercin beliriverir dudaklarında.
Kanatlarını çırpar,
Havalanıp süzülür.

Gözlerinin derinliğinde parlayan yeşil,
Dalından kopmuş bir yaprak gibi
Savrulur gelir,
Gönül bahçeme düşer.
O zaman,
Yüzündeki pembe çiçekleri sarar
Bendeki
Güneş.

FRANSIZCASI:

MON AMOUR AU VISAGE PRINTANIER

Quand tu souris,
Apparaît une hirondelle sur tes lèvres.
Il bat des ailes
Et s'envole dans les cieux.

Le vert brillant dans la profondeur de tes yeux
Est comme une feuille détachée de sa branche.
Elle se balance au gré du vent
Et vient tomber dans le jardin de mon cœur.
Alors,
Le soleil en moi
Enveloppe
Les fleurs roses de ton visage.

HÜLYA KUŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Yabancı Diller Yüksekokulu
Fransızca Okutmanı

KADINIM

Sevdiğim kadınsın sen benim
 Mutluluğuma ortak,
 Yalnızlığıma yoldaş olan...
 Taptığım kadınsın sen benim,
 Aklıma gelişlerinde sözleri yüreğimde tekrarlanan...
 Bir bakışıyla bana,
 Bendeki yerini hatırlatan...
 Yandığım kadınsın sen benim.
 Sesi kulaklarıma melodi,
 Gözleri gecelerime aydın olan;
 Hasret kaldığım kadınsın sen benim.
 Özlemi, sanırsın yüreğimde bir volkan.
 Ben ki, burada sönmemesine, içten içe yanan.
 Kısaca;
 Sevdiğim,
 Taptığım,
 Yandığım,
 Özlemlerle kaldığım
 Kadınsın sen benim.

YASİN ÖZTOPRAK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

YİNE Mİ ÇİÇEK?

Son kez adama baktıktan sonra trene binmişti kadın. Trenler her zaman ona Agatha'nın "Ma-
 vi Tren" kitabını hatırlıyordu. Buruk bir gülümseme ile ilerledi. Dokuzdu numarası. Derin düşüncelere
 adım atmadan önce son kez bakmak istedi ama sonları bitmeyen bakmaları vardı kadının. Oturdu ve
 aynı anda hareket etti tren. Giden bir kadın, kalan bir adam... Kalan kaldığı yerde durur da giden ken-
 dine bir yer bulamazdı. Karanlığın dibine kadar yolu olan bir kadındı işte. Ona gidişler, adama ise kal-
 mak yakışırdı. Trenin yönüne ters denk gelmiş bir koltukta gelenleri değil de gidenleri gören bir kadın-
 dı kendisi.

Her şeyin yarımını yaşayan bir kadın... Sayının dokuzu, adamın sevmeyeni, hikâyenin yarım bi-
 teni... Vedaları sevmeyen bir kadındı. Saçlarına ekmişti hüznlerini. Çiçek mezarlığına dönmüş saçları
 vardı. Sarılmadan ömeden sadece bakarak gitti kadın. Sonra Sezen Aksu şarkısı yankılandı bedenin-
 de; veda demesin buna, yine güzel olalım yine çiçek. Yine mi güzelsin, yine mi çiçek?

ŞÜHEDA KIRMIZI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Ebelik Bölümü 1.Sınıf

YALNIZLIK

Yalnızlık kötü hissettiriyor, değil mi? Kimse ne düşündüğünüzü umursamaz bazen. Duygularınızı açığa çıkarmaya çekinirsiniz çünkü yanlış anlaşılmaktan korkarsınız. Elinize boş bir kâğıt alırsınız ama ne yazacağınızı bilemezsiniz. Kafası karışık bir direnişçi gibi hissedersiniz. "Güçlü görün!" diye kural koyarsınız kendinize, en ufak bir gözyaşı akıttığımızda ise kızarsınız kendimize. Zaten tüm suç her zaman bizimdir, değil mi? Öyle şartlandırmışız hep kendimizi.

Yalnız kalmak istediğimiz zamanlar olmuştur elbette, ancak sevdiğimizden uzun süre uzak olunca yalnız kalmanın kolay olmadığını o zaman anlarız. Güçlü görünmek ya da "olmak" isteyen biz değil miyiz? Yalnızlık çekeriz, üzülürüz ama güçlü oluruz. İnsan tek başına yaşamaya başlayınca anlıyormuş zorlukları. İlk zamanlar ağır geliyor fakat sonra alışıyoruz. Sabahları içimizde tuttuğumuz gözyaşlarımızı geceleri serbest bırakırız.

Hep bir kırgınlık vardır gülümsemelerimizde. Kırılmışızdır belki de... Kırgınlık, sessiz bir kızgınlık vardır içimizde. İnsanlardan uzaklaşmayı seçtiğimiz zamanlarda oluyor çünkü insanı kıran hep insanlardır. "Niye yalnızsın?" diye sorduklarında anlatamazsın bazen. Gülümser, geçersin. Korkarsın çünkü. İnsanlara tekrar güvenmekten ve sonra kırılmaktan...

BEYZA NUR TEKBIYIK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Hazırlık Sınıfı

BANA YAKLAŞMA KENDİNE KOŞ

Gözlerin baharın papatyalarını taşımasını bana bakarken
Firari ayrılıklar taşıyorum ben senden öncesinden,
Kök saldı gözlerim senlercesine senelerce
Sen de gideceksen hiç bekleme
Ama değiştireceksen beni,
Gözlerimden sökebileceksen senden öncekileri,
İnanıyorsan bitirebileceğine yarım kalmış sevdalarını
Bekle, acele etme...
Ben alışkın değilim yüreği dörtnele koşan sevdalara.
Daha bitiremedim beni bitirenleri,
Henüz taze,
Henüz üstü sıcak yüreğimin...
Bir masada bıraktım en güzel anılarımı...
Tam dört yıl önce bugün garsona bahşiş ile olmayan bir sevda
İçime kumdan gülüşler bıraktı mavi gözlü kadın ağlamayayım diye,
Sevdiğim dediğin adam tam dört yıl önce bugün bir masaya bırakıldı.
Eğer sen de bir gün, bir günü hatırlatacak kadar çabuk gideceksen
Bana yaklaşma-kendine koş...

NECİP ALTUNDAŞ

Çerkezköy Anadolu İmam Hatip Lisesi
Coğrafya Öğretmeni
ORDU-Aybastı

GECENİN GÖZLERİ

Gökyüzünde ayın olmadığı bir geceydi. Ortalık zifiri karanlık, şehrin ışıklarından alabildiğince uzaktı. Tek şeritli yolda bu seksenler yapımı külüstürde erkek yüzlü bir adam yol alıyordu. Motorun gürültüsü içeride pek yalıtılmıyordu. Bu da arabanın yaşını ele veriyordu. Yıldızlar da gökyüzünde sanki kaybolmuştu. Yolun her iki tarafındaki ormanlık arazide sanki ağaçlar birbiriyle konuşuyordu.

Uzun zamandır karşı yönden bir araç geçmemişti. Sanki yol da yalnızlığa terk edilmişti. Genelde böyle olur. Sisli ve olabildiğince karanlık havalarda bir araç kaderine terk edilir. Yolda şeritte yoktu. Takip edilecek bir çizgi olmayınca erkek yüzlü şoför de önündeki aracın kırmızı arka lambalarına odaklandı. Yuvarlak, iki küçük kırmızı renkli ışık o aracın da yaşını ele veriyor gibiydi. İlginç olan o da hep sabit hızda ilerliyor, sanki o da önündeki aracı takip ediyordu. Arada bir yol kenarlarına koyulan kısa boylu fosforlu işaretlere denk geliyordu ama onlarda uzun süredir ortalarda yoktu.

Neden hiçbir işi doğru yapamazsın kadın! Doğum gününü annenlerde geçirmek zorunda mıydın? Şu yılun haline bak. Daha kaç kilometre kaldığını bile bilmiyorum... diye geçiriyordu içinden bu yeni evli adam. Karısının tam bir beceriksiz olduğunu düşünüyordu. Halbuki önceden böyle değildi. Onunla uzun bir süre flört etmişti ve her şey tıkırındaydı. Karnı acıktığı zaman ondan mutfakta harikalar yaratmasını beklemiyordu ama önüne güzel, sıcak bir yemek koyabiliyordu. İşten döndüğünde annesinin evinde otururken iyi bir film seçebiliyorlardı mesela ve o kadın fikir verme konusunda becerikliydi. Gece uykusu gelmediği zaman da ona sırnaşabiliyorlardı ve genç kadın buna itiraz etmiyordu. O istediklerine sahip bir adamdı. Belki hala öyleydi ama ne olduysa evlenince oldu ve o kadın aptallaştı. Ona göre...

Yol biraz yokuş yukarı olmaya başladı. Vites düşürüp motorun daha az zorlanmasını sağladı. Silindirlerin sesi kalınlaştı ve daha mekanik bir ses içeri doldu. Bir yandan yağ kokusu geliyordu. Herhalde motor yağ yakmaya da başlamıştı. Bu külüstürler yaşının hastalıklarına sahipti. Belki de sadece biraz bakım gerekiyordu ama bu erkek yüzlü pek arabasına bakacak bir tip değildi. İçeri dolan yağ kokusu ona sigarayı hatırlattı. *İğrenç olan her şey birbirini hatırlatıyor.* Neden böyle düşündüğü bilmiyordu ama insan beyni duyular konusunda çok ilginç çalışıyordu. Belki karşısında sigara yakan bir adam görse bunu pek de istemezdi ama yanmış motor yağının kokusu... Belki de bu onun beynine özeldi. Vites kolunun önündeki boşlukta bir paket duruyordu. Tek eliyle direksiyonu tutup, diğer eliyle paketten bir tane çıkarmaya çalıştı. Eğer o sırada yanında ona araba kullanmayı öğreten babası oturuyor olsaydı herhalde ona öyle bir bağırdı ki kulakları sağır olurdu. Yolda şerit yoktu ve karşı yönden gelen bir araba doğruca ona önden bindirebilirdi. Ayrıca yol sisliydi ve gecenin karanlığında bu tehlikeli sürüşü yapabilmesini sağlayan tek şey önündeki aracın iki kırmızı stop lambasıydı. Aynı gözden çakmağı da alıp neredeyse tüm izmariti ağzına soktuğu sigarayı yaktı.

Sigara içebiliyordu ancak kokusuna dayanamıyordu. Ayrıca ön cam buğulanmaya başlamıştı. Dolayısıyla içerideki havayı dışarıyla eşitlemek gerekiyordu. Kolu bir miktar çevirip camı araladı. Yokuş yukarı giden yol şimdi tekrar düzleşti ve bu sefer de yokuş aşağı olmaya başladı. Genelde bu trafik levhalarıyla belirtilirdi ama buraya herhalde karayolları müdürlüğü uzun zamandır uğramıyordu. Belli ki arazi engebeliydi ancak bir dağ sırtından geçecek kadar değil. Etraf, ormanlarla kaplıydı ve bu çok da yüksek bir rakımda olmadığını işaretledi. Ancak ilerisi için bir şey söylemek mümkün değildi. Kayınvalidesinin yeni evine henüz gidiyordu. O evlendikten sonra kayınpederi de vefat etmişti ve o koca karı yeni bir adamla yeni bir eve taşınmıştı. Karısının da aynı huyulan kapmış olmaması için dua etti. Kendisi öldükten kısa bir süre sonra mezarında kasımpatılar yetişirken karısının bacaklarının başka birinin omzunda olduğu düşünmek içini ürpertti. Düşünmeden edemedi. Aşırı disiplinli ve kontrol duygusunun delilik seviyesinde tavan yaptığı bir babaya sahip olmanın getirisiydi bu.

Küçük yaştaydı. Çocuk denebilecek kadar küçük bir yaşta. Babasıyla evin arka bahçesindeki domates fidanlarını sulamaya gitmişlerdi. Hava, yaz formuna henüz ulaşıyordu. Ellerinde çapalar, ayaklarında uzun çizmele ile yeni sulanmış küçük bir arazide bata çıka yürüyorlardı. Babası her seferinde fidanları kırmaması için dikkat etmesini, toprağın insana şaka yapmayacağını anlatıyordu. Ektiğin şeyi biçebilmeliydin. Kendi elinle ektiğini yine kendi elinle kırmak büyük bir enayilikti. Hayat bunun her türünü yaşayan aptallarla doludur. Böyle söylemişti babası.

Kadınlar, demişti. Kadınlar... Onlar bir erkeğin en büyük düşmanıdır. Gençliğin boyunca yaptıklarını tek bir imza ile çaralar. İdeallerini gerçekleştirirken sana hep köstek olurlar. Onlar tüm hayatını çarlar ve sen bir erkek evlat istediğinde kadınsılığın en canisini gözlerinin önüne sererler. Sözlerime dikkat et evlat ve kadınlara!

O henüz bir çocukken ve erkekliğin ne demek olduğunu anlamasına henüz birkaç senesi varken bunları duymuştu. Karşısındaki en büyük örnekten, babasından! Bu evin direği ve en büyük öğretmeni! O her şeyi iyi bilir ve tüm erkek evlatlar onlara itaat etmelidir. Yaşa Sezar baba! Beynimiz ve kalbimiz sensin baba! Eğer senin iznin olmadan sigara ya da alkol içersek bizi öldüresiye dövebilirsin çünkü sen her şeye doğru zamanda karar verirsin yüce lider!

Tabii bu zamanlar geçeli çok olmuştu ve erkek yüzlü çocuk o evi terk edeli yıllar geçmişti. Şimdi bir baba değildi. Zaten zamanı da değildi. Öncelikle en büyük düşmanlar olan kadınlara karşı bir zafer kazanmalıydı. Öncelikle ideallerini ve etkilerini onlara karşı koruyabilmeliydi. Sonra bunları bir erkek evlada anlatacaktı. Hep doğru söylememiş miydi babası? Bak işte evlendiğin kadını doğuran kadın! Bacakları başka bir adamın omzunda ve senin merhum bir diğer büyük öğretmen, yani kayınbaban mezarda, kendi etkilerinin altında çürüyor. Ne kadar kutsal bu domatesler ve kasımpatılar. Hayatların üzerinde hayat buluyorlar. Belki de boşuna o domateslere dikkat etmesini söylememişti babası. Yoksa onlarda mı başka hayatların üzerinde yetişiyordu? Lanet olsun arka bahçede biri ölmüş!

İnce bıyığının altındaki sigara izmarite erişmek üzereydi. O izmariti sevmezdi. Ancak bazıları bu şeyi kutana kadar içerdi ve dünyadaki en iğrenç kokuyu çıkartırdı. *Yanmış motor yağı bile daha güzel kokuyor...*

Yol geçmek bilmiyordu. Uygun mesafede takip ettiği iki kırmızı nokta da gayet sakin ilerliyordu. Takibe devam etti ve teybi açtı. O kaba sert tuşa bastı ve kaset çalardan neşelenmek için genellikle dinlediği şey çalmaya başladı. Şarkı ortadan kesilmişti ve kaldığı yerden devam etti. Petula Clark'dan Downtown.

Bunu o yeni kadın ile epey dinlemişlerdi. Mesela bal ayına o gölün kenarına giderken yine aynı külüstürün içinde... O yan koltukta oturmuş, kendisine yolla ilgili direktif vermediği zamanlarda. Her kadının alışkanlıkları diye düşündü. Sürücü koltuğunda olmadıkları için kıskanıyorlar ve var olan erkek üstünlüğünü yerle bir etmek için uğraşıyorlar. Sanki araba sürmek onlara yasakmış gibi hah! Bu bir tabu muydu? Mutlu bir aile görüntüsü genellikle şoför koltuğunda erkek ve yanındaki karısı ile arka koltukta oturan bir ya da iki çocuk ile imgeniliyordu. Bunu o yaratmamıştı. Ondaki önceki nesillerde herhalde arabaya bu şekilde yerleşiyordu. Mesela bu külüstürün ilk sahipleri...

İzmariti aralık camdan fırlattı ve kolu çevirdi.

So go downtown

Where all the lights are bright, downtown

Waiting for you tonight, downtown

You're gonna be alright now, downtown, downtown, downtown

Önündeki araca biraz yaklaşır gibi oldu. Mesafe birkaç metre azaldı ve iki küçük kırmızı nokta büyüyüp daha büyük göz bebekleri, yani gerçek birer stop lambaları gibi oldular. Sanki dans ediyorlardı. Hafif bir şeyin üzerinde salınır gibiydiler. Erkek yüzlü farkında olmadan hızı arttırdı. Ayağı pedala daha çok bastırdı ve külüstürün gürültüsü şiddetlendi. Küçük kırmızı lambalar gözlerini kamaştırıyordu. Bilinci yokmuş gibi oraya odaklandı. Yaklaştı, yaklaştı ve noktalardan başka bir şey görmedi. Etraf hala çok karanlıktı. Aracın uzun pozisyonundaki farları kırmızı noktalara şiddetli bir beyaz ışık veriyordu ve ışığın noktalar üzerindeki şiddeti arttıkça, noktalar göz bebeklerine dönüşüyordu. Bir araba silüeti yoktu ya da o yeterince yaklaşmamıştı.

Ağaçlar sanki değişik şekillere bürünmüşlerdi. Aracın beyaz farları onları aydınlatıp geçtikçe sanki belirli şekillerde tepki veriyorlardı. Sanki onlarında yüzü buruşuyor ve ışık gözlerini alıyordu, dokularına zarar veriyordu. Kalın gövdeli incir ağacına benzeyen bir ağaç kızgın yüz ifadesi yaptı sanki. Bir sonraki de düşünceliydi. O da düşünceli ağaç oldu.

Sol şeride bakmamaya karar verdi ve tekrar önündeki stop lambalarına odaklandı. Sanki yol daraldı ve her iki taraftaki ağaçlar birbirlerine yaklaştı. Gözünde yol, ince uzun bir hal aldı ve ters şerit kapandı. Şimdi yol tek şeritliydi ve kırmızı noktalar usulca ilerledi. Odaklanmaya devam etti. Yoldaki tek yardımcısı olan noktalar ona trafik memurluğu yapmaya devam etti. Yanılıyorum diye düşündü. *Sadece kendimi kapırdım. Uzun süredir onları seyrediyorum. Yolun daraldığı falan yok bana öyle geliyor.*

Ancak yol gerçekten daraldı ve sadece tek bir arabanın geçebileceği genişliğe ulaştı. Ağaçların dalları karşılıklı olarak birbirine değiyordu. Her iki arazi sanki gökyüzünde birleşti. Babasının onun götürdüğü çiftlik geldi aklına. Bir arkadaşını ve arazide böyle bir yol vardı. Sadece traktörlerin ve arazi araçlarının geçebileceği bir keçi yolu... Ama bu yol engebeli değildi ve şehir otomobillerine uygun olarak dümdüzdü. Sonsuzluğa giden düz bir çizgi gibi. Göremediği gökyüzünde dallar iyice birbirine kaydılar ve sarmaşıklarla kaplı bir bir tünele dönüştü. Gözlerine inanamadı. Kırmızı noktalar küçülmeye başladı. O da gaza daha sert yüklenildi ve ışığı kaybetmemeye çalıştı. Önündeki şoför kimse yolculuğun sonunda arayıp ya da yanına gidip el sıkışmayı düşündü. O bu karanlık zindandaki tek rehberiydi.

Ağaçların gövdeleri artık daha yakındı ve yaptıkları yüz işaretleri daha korkutucu bir hal almaya başlamıştı. Sağında dudağının ucuyla sırttan bir çapkin surat gördü. Solunda şişman bir çocuğun mutluluk ifadesi vardı ve onun yanında dümdüz bir dudak ile belirsiz bir ifade... Sanki ağaçların rengi de siyahti ve tünel daha da karanlık olmaya başlıyordu. Erkek yüzü, noktalara yetiştirmek için yüklendiği pedaldan habersizce ilerliyordu. Motorun devir sayısı artık sınır noktaya ulaştı ve vites değiştirmesini haber veriyordu. Önce homurtulu mekanik ses sanki başka bir dünyadan geliyor gibiydi. Sonra yaklaştı ve bilinç eşliğini atlayarak kulaklarına ulaştı. Erkek yüzü irkilerek kendine geldi ve tek şeritli yolda yaptığı hızı önündeki ibrede görünce telaşla ayağını gazdan çekti ve frene bastırdı. Mekanik homurtu azaldı ve erkek yüzü öne doğru itildi. Hızı kurallara uygun seviyeye düşüştü. Ğünde kırmızı noktalar şimdi gerçek bir nokta halini aldı ve ondan çok uzaktaydı.

Kendine geldiğinde ağaçlar korkunç suratlar yapmayı kesti ama içinde bulunduğu tünel hala korkunçluğunu koruyordu. Tam derin bir nefes almak üzereyken cebinde titreyen şey ile tekrar irkildi. Yine cebinde taşıdığı bir başka külüstür olan metal kasalı telefonu onu yine direksiyonda tek el ile bırakmak istiyordu. Yavaşladığı için korkusu dindi ve sol elini direksiyonun ince deri yüzeyinde sabitleyerek diğer eliyle koltukta biraz doğrulup telefonuna uzandı.

Küçük mavi ekranda çok tanıdık bir isim belirdi. Az önce sövdüğü ve babasının öğretmenleri ışığında hakaret yağdırdığı karısı şimdi onu arıyordu. Memnuniyetsizliğini belirten bir iç çekiş ile başparmağını tuşa götürdü ve metal yüzey tıkrırdadı.

"Alo?"

"Nerede kaldın sevgilim? Telaşlanmaya başladım..." Erkek yüzüyle bu ses yarı aptal gibi geldi.

"Hala yoldayım tatlım!(Sinirli) Mesafe hakkında bilgin var mı?"

"Bilmiyorum ama çok uzak değil bebeğim. Sana bahsettiğim değirmenden yol ayırımına girdin değil mi?"

Şimdi kendisi hakarete uğramış gibi hissetti. Bu karı beni salak mı sanıyor lan?

"Evet, döndüm ve Allahın belası bir yola girdim!" Direksiyondaki eli istemsizce sigara paketine gitti.

Araba sola çekince vazgeçti.

"Sakin ol bebeğim az kalmıştır. Hem biliyor musun bu ev çok güzel! Yolculuğuna değecek."

"Yaa?"

"Yaaa. Hadi bekliyoruz." Ve kapattı.

Öyle bir sinirlendi ki dudaklarını kemirmeye başladı. Sonlanan çağrının bip sesi duyuldu ve mavi ekran geri geldi. Telefonun ekranına anlamsızca bakınca araba bu kez sağa çekti ve yine son anda toparladı. Metal kasalı takozu yan koltuğa atıp az önce başaramadığı eylemi gerçekleştirilmeye koyuldu.

Karisına şu an nasıl bir şeyin içinde bulunduğundan bahsetmemişti. Zaten söylese inanır mıydı bilinmez. Belki o koca karının evine giden gerçek yol budur, diye düşünmeye başladı. O yaşlı kadın zevkli bir insandı ve belki bulunduğu kasabaya ya da köye giden bu yolu uzun sarmaşıklarla süslemek istemişti. Garip olan bu yol birkaç kilometredir böyle devam ediyordu yani bunu yapabilmek için bir hayli uğraşmış olmalıydı. Ve ağaçlar... Acaba bu yolda gerçekten kötü suratlı hoş olmayan ifadeler var mıydı yoksa bunu sadece beyni mi uyduruyordu? Yağ kokusundan nem alan birinden doğrusu beklenecek bir huydu. Hatta disiplinli Sezar babanın elinden çıkmanın tipik bir özelliği... Bir şeyler eksikti. Sanki az önce olup da şimdi olmayan bir şey. Tabi ya, Downtown!

Bu aralar motor zorlanınca teyp kapanıyordu. Bu araba yine ilginç bir hastalık ile baş ediyordu. O da aptallaşıyordu. Karısı gibi o da aptallaşıyordu. Bu dünya da sahip olduğu her şey sanki aptallaşıyordu. Belki onunda artık disiplinli bir baba olmasının vakti gelmişti ve çevresindeki aptallara domates fidanlarını kırmamalarını öğretilmesi gerekiyordu...

(Hikâyenin ilk kısmıdır, devamı 32. Sayıda yayınlanacaktır)

DOĞUKAN CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

GÖK MELEĞİ

Hayatımın çok yanlış döneminde tanıdın beni.
Yalnızlığın tadına vardığımda buldun beni.
Bense gözlerinin derinliklerinde bulmuşken seni
Yine de sana geç kaldı bu deli.

Akıllı olduğunu iddia etmeyen herkes deli
Bense aşk sarhoşu bir zemheri
Sen ise güzelliğin mütemadi sahibi
Benimle uyu göklerin meleği.

Rüyalarında bul gerçeği
Olani biteni, olması gerekeni...
Aşkı da çok uzakta arama Leyla
Gülüşüyle, bakışıyla yâdına düşen Leyla...

SERGEN GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
1.Sınıf

DUALAR

Güvercinler ülkesinde kapan dualarına.
Gönülden seversen sevgi pınar olur
Kızıl ateş kalbinde yanar, nâr olur
Aç ellerini, ebedi sevgi için niyaz et, kabul olur.

Kekik kokulu dağlarda kapan dualarına
Nane kokulu bahçelerde koştur
Aşk kime yâr olur, âşık mimar olur
İnsan tarumar olur, sevgi pınar olur.

Düşünceler kafesteyken kapan dualarına
Diline kilit vurulduysa, kalbinede vurulmadı ya
Sabret duyguların yaralandıysa
Sabret sevgine ihtilal olmuşsa.

Kilitlenmiş duygular diyarında kapan dualarına
Sevgimizi taramışlar, bizi aramışlar
Kör bir kurşuna isabet olmuş kalbim
Soğuk bir bıçakla mazhar olmuş sıcak duygularım.

Hayat, ölümü beklemekken kapan dualarına
Mezarımda ne gül olsun ne sümbül
Mezar taşımda solmamış gül, şarkı söyleyen çiçek
Kalmadı ağlamaya sebep, gülmeye niyet.

SERKAN BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
1.Sınıf

YAĞMUR ÇOCUKLARI

Ve yağmur durulur
 Bir şehir akar caddelerden
 Mazgallara biriken
 Gün görmemiş çocukların
 Masum ve pak günleridir
 Şehrin kaldırımlarından geçür
 Üstü başı çıplak
 Onuru hala alnında
 Sıcacık çocukların
 Ve çocuklar
 Sabahına kör, gecesine sağır
 Şehirlerde vurulur...

Mevsim ölüm zamanıdır kurtuluşuna bir kurşun
 Mabetlerine postallar
 Sokaklarına lağım çukurları
 Üstüne yalandan bir tez
 Ne çok bahanesi var ölümün
 İşte memleketin evlatları can verir kuklacısının elinde
 Ve yağmur da temizler ızdırapları...

Dilini bildiğim
 Dinini bildiğim
 Aşını yediğim
 Acısını çaktığım
 Anadolu'm
 Zamanın zembereğinde
 Dost görünen kardeşinin elinde
 Adını yazıyor tarihe
 "Dost elinden öldüm" diye...

Ve yağmur şehrin saçaklarına sinmiş minicik yüreklere
 Bin yıllık kardeşliğe vurulan ihanetin
 Gözyaşlarını sunar...

Ne acıdır yüzlere gülümseme yerine
 Ağıtlar dolusu hüznünlerin yerleşmesi
 Bir ağacın kollarında
 Ayrı ayrı tomurcuklardık
 Yağmurla can bulur yağmurla gülerdik
 Ve bir şehrin göbeğinde
 Sebepsiz yere can verdik...

Doğusundan batısına uzanırdı
 Gâh tarihten kalma
 Gâh modern zamanlardan doğma

Her hanesinde bin yıllık kardeşlik
 Her hanesinde çok uzak düşmanlık
 Ta ki bir ihanet gününde
 Döküldü asırlık çınarların yaprakları
 Ölüm iki heceydi lakin
 Acısı sonsuza dek sürecek ağıt...

Çocuklara yağmurda oynamak yakışırdı
 Gri şehirlerin küçücük yeşil alanlarında
 Çok görüldü, ölüm reva görüldü
 Öldürenlere sormak gelmedi akıllara
 Akıllarda yalanlar dolu, vicdanlar kuru
 Acımadan yağmurları kirlettiler
 Mavi Gök kurudu, yarınlara al al oldu...

Mevsimler değişse de yağmurlar aynıdır
 Zaman geçse de çocuklar ölür
 Ve kıyamete dek çocuk kalır bedenleri
 Anaların gözünde de büyümez
 Akıllarda kalır, hep doğdukları gibi
 Ve yağmurlar silemez bu halleri
 Sadece tuzunu alır gözlerden süzülenlerin...

MEHMET ÖZCAN YASDIBAŞ

**Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
 Edebiyat Öğretmeni**

BENİ BIRAK MAVİ

Sabahına erdiğim bir gece bu
Sen yoksun, şaşırtıcı değil, değil mi?
Terlemedik birlikte bu kez, pencerem kapalı
Şimdi gelsen, perdem kıvıldamaz!
Yine de... Ne çıkar denemekten?
Belki gelsen, yerküremi sarsar...
Söz, elimin tersiyle seveceğim seni
Elimin tersiyle sevişecek
Elimin tersi;
Saçlarını okşar, kulağının arkasına
Yaşlarını, yaşlarını...
Avuçlarım kirli, çok kirli, fazlaca kirli!
Bildiğin ben değilim, değilim Mavi...

Çok şey değişti üzerimden, yokluğunca.
Bisiklete binmeyi öğrendim,
Balıklar oltama geliyor artık
Düştüm birkaç kez, azında dizim kanadı
Çoğunda, geriye kalan ne'm varsa...
Çok renk sevdim, çok renkli bir kişiliğim artık
Çok, çok ve çok!
Tanıdığın benden olabildiğince uzağım Mavi
Uzak dur benden, kırılırsın!
Bulutlar doluşur odana
Sen avuç içlerince dokunursun
Ben avuçlarımca uzak, kendimden uzak...
Beyaz olsan sen mesela, tenin gibi
Benden gri bile olmaz üstelik koyu gri.
Elinin tersiyle itebilmelisin beni!

Mavi... Bir vakit göğündeydim senin
Göğsünde inci bir kolye
Dudaklarında ince bir tebessüm
Saçlarında papatyalar
Avuçlarında süt beyaz avuçlarım!
Tırmanma bana, düşersin...
Sonu yok yalnızlığımın...
Oysa çok uzak değil, geçtiğimiz günlerin birinde
-Yakın yakın, çok yakın-
Düşüşümle düştün, yanıma düştün, elimden tuttun
Git dedim, durdun
Affet Mavi, inan...
Bildiğin ben değilim artık, olamam.
Elimin tersiyle sevsem seni
Saçlarını sevsem mesela yine
Yanaklarını okşasam
Gözlerinden birer yudum
Yapamam...

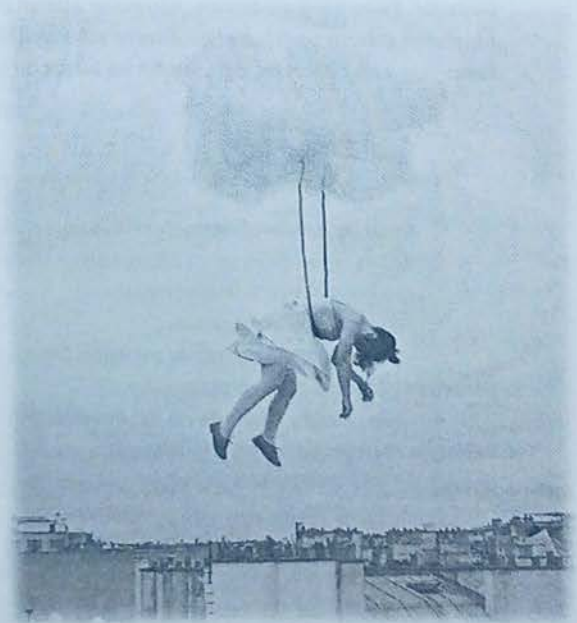
Sen yine tırman göğüne,
Demiştim bir kez "bulut toplarsın yastığına"
Sen dipsiz bir masmavi
Ben gök gürültülü sağanak

Sen yine tırman göğüne,
Hayallerin benden uzak,
Ben senden daha çok...

Sen yine tırman göğüne...
Hayalleri olabilen sensin
Boş ve kurak tarlalarca ben
Yaz ortası günebakanların hepsi sen!

Sen yine tırman göğüne,
Beni bırak Mavi...
Beni bırak...

UMUT KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
3.Sınıf

ANLAMSIZ KOMEDİLER

I-ESPİRİ

Çeviri dersinde fotokopiden çevrilen cümleleri toparlamaya çalışırken, öğrenciler kendi aralarında espri yaparak, gülerler. İşin ayarı biraz kaçınca öğretmen öğrencilere neden güldüklerini sorar. Öğrenciler:

-Hocam, Renard çok güzel espri yaptı, ona güldük kusurumuza bakmayın. Özür dileriz, derler ve derse devam etme niyetine girişirlerken öğretmen;

-Ben de çok güzel espri yaparım. , der ve dersi bitirir.

Öğrenciler kafalarında soru işareti ile sınıftan çıkar ve haftaya girecekleri sınav hakkında konuşmaya başlarlar. Sınav günü geldiğinde, öğrenciler amfiye girerek hocaların verdiği fotokopiye çalışırlar. Gözetmenler ile öğretmen gelir ve sınıfı belirli bir düzene sokarak kâğıtları dağıtır. Metni gören öğrencilerin hepsinin suratı mahkeme duvarına dönerken, öğretmenin ise büyük bir sırtmayla sınıfa bakar.

Renard Ruse

II-KURNAZ

Sözel bir derste öğretmen dersin sonuna doğru konuşurmak için öğrencileri tahtaya kaldırmak ister.

Birkaç öğrenciden sonra oğlanın birini kaldırır ve parmağıyla ön sıradan birini göstererek:

-Bu bey hakkında ne düşünüyorsunuz, der ve öğrencinin cevabını bekler.

Öğrenci ise arkadaşı için:

-Çok zeki, dürüst, şeklinde geçiştirir. Ne yazık ki, öğretmen en arka sırada oturan görünüşüyle bir tilkiye benzeyen öğrenciyi göstererek:

-Peki, bu bey hakkında ne düşünüyorsunuz? , diye sorusunu tekrarlar. Öğrenci pek yakın olmadığı biri hakkında söyleyeceği bir şey olmadığından, uzun süre duraksar. Öğretmen, görünüşü itibariyle tilkiye benzeyen çocuk hakkında ufak bir fikir atarak:

-Mesela çok kurnaz, der ve öğrencinin bunu tekrar etmesini beklerken, tilkiyle göz göze gelen öğrenciden:

-Hayır, cevabı gelince, öğretmen şaşırır ve gülümseyen tilkiye anlamsız bir bakış atarak dersi bitirir.

Renard Ruse

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

FİRARI

Bir tek seni beklemektir,
Bu kış gününde derdin en çekilir hali.
Ve yaramaz, şımarık bir çocuk gibi ısrarcıyım bu firari sevgide.
Suyum sıcak, demim koyu, sigaramın bol tütünü.
Daha kaç vakit dayanırım bilmem.
Adım geçmez mi bu öyküde?

Yüzüne baksam gözlerimi kaybediyorum,
Alıp götürüyorsun, hiç affetmiyorsun.
Tanrı bilir ya, benim senden alacağım çok...
Ve alacakaranlığında bir şehrin,
Uyuyanların bilmem kaçınıcı rüyasında,
Türküler söyleyeceğiz seninle bomboş sokağın ortasında.

Sabah olunca kalkıp bana gelirsin elinde ekmeğinle;
En güzel haliyle saçlarının;
En güzel haliyle yüzünün...
En güzel böyle katlanılır çünkü
Böyle sevmeli insan, böyle bölmeli ekmeğini, suyunu.
Ve bir sakallı ihtiyarın anlattığı bir dünya için, ela gözlüm,
Seninle göğsümü siper edeceğim.

Bir gün bu yangın yükselecek, ela gözlüm,
Bu duvarları aşacağız.
Biz ki bir hülyayı gerçek kıldık,
Bir hülya için daha, tütün gibi yanacağız.

ELCAN BAYRAM

HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2. Sınıf

PATLAMIŞ MISIR, HUGO VE SEVİMLİ KAHRAMANLAR

Bir başka zamanla mücadelemin daha ortasındayım. Hafif atıştıran kar yağışından zevk almam lazım ama şimdi kar, zamanın yanında, bana karşı direnıyor. Yavaş hareket eden insanların bir de kar yağarken şemsiye açması ise en sevdiğim doğa olayına küfretmeme neden oluyor. Sonra Kuşulu Park'ın yanından geçerken karın ne kadar yakıştığını fark ediyorum bu güzel parka ve içimdeki nefretim, gözlerimdeki ışıltıya dönüşüyor bir anda. Şehrin güzelliğini yansıtan fotoğrafları dört mevsim çekebilirsin, üstelik usta bir fotoğrafçı olmana da gerek yok görüntü bu kadar güzelken.

Yeşil, beyaz ve mavinin dansına tanıklık ediyorum ama bu dansı izlemek için yeteri kadar vaktim yok. 17:30 seansında başlayacak Martin Scorsese' nin son filmi Hugo'yu izlemek için sabırsızlanıyorum. Çok az vaktim var ve henüz biletimi dahi almadım. Bugün o kadar şansızım ki, Road Runner gibi koşmaya başlasam trafik polisi durdurup ceza yazar. Cezayı yazdıktan sonra da kendi elleriyle beni Coyote'ye teslim eder.

Uzun bir uğraşın ardından sinemaya giriyorum. Üç adet bilet gişesinin önünde de 6-7 kişilik sıralar var ve hemen birine geçmem lazım. Soldaki gişeye geçemem çünkü o gişede çalışan kadın çok güzel ve çok yavaş bir şekilde biletleri satıyor. Sırada işlemin sürmesine itirazı olmayan müşterilerin çoğunlukta olduğunu fark edip o sırayı hemen eliyorum ve ortadaki kuyruğa bakıyorum. Henüz ne izleyeceğine bile karar verememiş ve afişten film seçen çiftleri görüyorum ki çocuk filmi düşüncesine kapılıp, Hugo'ya girmeyecekleri düşüncesi biraz içimi ferahlatıyor ve sağdaki gişeye girip biletimi almak için sırada duruyorum. Ve işte sıra bende "17:30 seansına bir bilet" diyorum. Boş gözlerle bana bakıyor. "Hugo"ya diyorum. Bu kez yine boş gözlerle önce saatine sonra bana bakıyor ve "Sadece bir koltuk kaldı." diyor. Şimdi ben daha boş gözlerle gişe yetkilisine bakıyorum ve "Satmıyor musunuz?" diye soruyorum. Ve daha boş gözlerle bana bakıyor ve artık katil olmamın zamanı geldiğini düşünüyorum. "Yok, almak istemezsiniz diye düşündüm.", diye cevap veriyor, neden hala cevap veriyor, bu bakışmaların bir sonu olmayacak mı, bu işlemin bu kadar zor olmaması lazım. Bileti verecek, parayı vereceğim ve patlamış mısırımı alıp filmimi izlemeye başlayacağım. Şu an Bugs Bunny olsam tüm düşmanlarım aynı anda saldırıp beni alaşağı eder. Ve sonunda bileti alıp filmin gösterildiği salona koşarak ilerliyorum. Kapıdan içeri geçiyorum ve patlamış mısır almadığımı fark ediyorum. Geri dönsen film başladı, dönemem. Artık filmin ikinci yarısında alırım diyerek koltuğumu bulmak için karanlıkta yürüyorum. Tek kalan bilet olduğu için en köşedeki 9H numaralı koltuğumu bulup oturuyorum. Filmin içine o kadar çabuk giriyorum ki şuan Paris'te bir tren istasyonundayım ve "Işık Şehri" diye tanımlanan Paris'i, tüm ışıltısıyla ve gizemiyle hissedebiliyorum. Şuan Pepé Le Pew olsam ve "Paris'te âşık olsam." diyorum kendi kendime.

Patlamış mısır kokusu burnumun ucundan gitmiyor ve sol yanımda oturan kızın iştahlı bir biçimde patlamış mısırı yemesi ise beni filmde kısa bir süre sonra koparıyor. Mısır almayı unuttum ve gişedeki adamı öldürmeliyim. Acaba yanımdaki kızın mısırlarından alsam bana kızarmı? Neden kızsın ki ikimize de yeter sonuçta. Elimi yavaşça kaldırıp mısır kovaşına yavaşça uzatsam fark eder mi? Üç boyut gözlükleri bir kör noktaya sebep olmuş mudur? Bütün sinema salonuna rezil der mi beni mısırlarından alırken yakalasa? Gazetelerin üçüncü sayfasında görür gibiyim kendimi; "Patlamış mısır çalarken yakalandı." diye atılan bir başlık ve gözleri siyah şerit ile kapamış ben. Şu an Sylvester olsam "Bir kedi gördüm sanki." diye bağırır mı mısırdan alırken Tweety?

Daha fazla dayanamayıp yavaşça kulağına eğilip soruyorum "Mısırınızdan alabilir miyim?" ve olduğu yerde kalıyor. Kendi kendime konuştuğumu düşünüyorum olacak ki cevap vermeden filmi izlemeye devam ediyor. Bu sefer koluna hafifçe dokunup tekrar soruyorum "Mısırınızdan alabilir miyim?" diye ve kısa süreli şaşkınlığın ardından tabii anlamına gelen baş sallama hareketini yapıyor. Acaba ilk mısırı patlatmayı düşünen insan kimdi? Kesinlikle ağzının tadını bilen biriydi. Aldığım mısırları yavaş yavaş yedikten sonra filmi izlemeye devam ediyorum. Kısa süre sonra koluma dirseğiyle dokunup bana mısırdan tekrar ikram ediyor. Bu kez ben kısa bir şaşkınlık yaşadıktan sonra hafifçe gülümseyip mısırlardan yemeye başlıyorum. Şuan Tazmanya Canavarı olsam sevinçten kendi etrafımda dönerken ayağım takılır düşerim.

Film arasında hemen yerimden kalkıp salondan dışarı çıkıyorum. Ben çıkarken yardımsever insanın yerinde kaldığını görüyorum. Kısa süre telefonla konuştuktan sonra iki tane patlamış mısır ve iki meyve suyu alarak salona gidiyorum. Küçük bir teşekkür etmek için aldığım mısırlardan birini O'na vereceğim. Ama koltukta kimse, hiçbir şey yok. Acaba benden sıkılıp salondan ayrıldı mı? Çok mu yüzsüzlük yaptım? Madem öyle neden ikinci kez ben istemeden kendisi ikram etti? Şuan Duffy Duck olsam bu koltuğa erirdim.

Işıklar sönüyor ve hüzün iyice çöküyor içime. Film kaldığı yerden devam ediyor. Diğer mısırı ve meyve suyunu yanımdaki koltuğa koyuyorum ve büyüdü Paris istasyonuna giriyorum. Tam o sırada yanıma biri geliyor. Kafamı çeviriyorum ve gülümseyerek bana bakıyor, ne de güzel bakıyor. Elimde ki mısırı görünce "Bunu da sana almıştım aslında." diyor elinde tuttuğu mısırlardan birini uzatarak. Ben de koltukta ki mısırı göstererek "Ben de bunu sana almıştım." diyorum ve ikimizde gülümsüyoruz, cidden beraber ne de güzel gülümsüyoruz. Geçip yerine oturuyor ve mısırlardan birini tekrar bana uzatarak "Ben bunu sana aldım, o yüzden sen yiyeceksin." diyor. "Üç tane mısırı bitiremem." diyorum ve gözlerini kocaman açarak "Sen bana aldığın mısırı vermeyecek misin? Çok ayıp" diyor. Şaşkınlıkla ve gülerken mısırları değiştiriyor ve filmi izlemeye devam ediyoruz. Şuan Bugs Bunny olsam Lola Bunny olur muydu acaba? Çok da güzel olurdu.

Film bitiyor ve gerçekten Martin Scorsese alkışı hak ediyor. İkimiz de yerimizden kalkıp salondan ayrılıyoruz. Kapıdan çıkarken patlamış mısır için teşekkür ettiğimi söylüyorum, gülümsüyor. Hani ilk buluşmada ölümcül bir sessizlik kaplar ya sevgilileri şu an o ölümcül sessizliğin pençeleri arasındayız. "Aslında en iyi filmi Casino." diyorum. Soru soran gözlerle bana bakıyor ve devam ediyorum "Çoğunluğa göre yönetmenin en iyi filmi Goodfellas'tır ama bana göre Casino." diyorum. Kısa süre içinde ikisini de izleyeceğini ve bana fikrini söyleyeceğini söylüyor. Daha sonra ayrılırken telefon numaramı isteyince şaşkın gözlerle O'na bakıyorum ve "Filmlelerin değerlendirmesini istemiyor musun?" diyor. Telefon numaramı veriyorum ve saatime baktığım anda Hızlı Gonzales hızında yanımdan ayrıldığını fark ediyorum. Yavaş yavaş ve şaşkınlıkla yoluma devam ederken mesaj geliyor:

"Mısırı patlatmak ilk kimin aklına geldi acaba?"

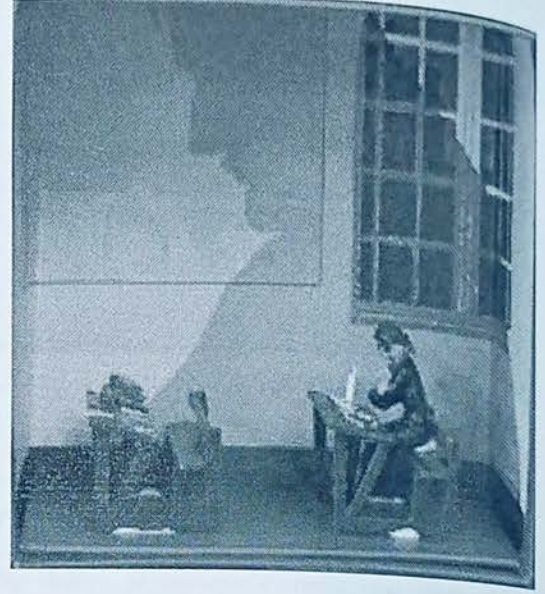
Ve cevap atıyorum:

"Kesinlikle ağzının tadını bilen birinin."

(Muzu Bıçakla Soyan Adam)
SAMİ KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

SAÇMALIKLAR ÜZERİNE

Cemal Süreya'nın gözlerini kapatıp karanlığa dair bir şeyler yazıyorum.
 Pek bir aydınlık ortalık, yine kadınlardan bahsetmiş belli ki...
 Neler çizmiş kafasında, nelere inandırmış kendisini.
 Biraz taklit biraz kopya, birazda ihlamur kokusu...
 Çokça emekte olmasa da Çarşamba'da oturan kız,
 Bilmem ki Samsun dâhil mi?
 Biraz reddedilmişim, biraz arkadaşıca olmuşum
 Birazda kaybetme korkusu varmış, külliye yalan.
 Acılarının kabuklarını kaldırdım galiba.
 Yoksa öfkelenmezdi bir kadın günlerce susacak kadar.
 Bir kadın en çok susarak bağırır mı?
 İçinden sustum mu bir de hali hepten yamanmış
 Miş-miş duyulan geçmiş zaman da değilmiş her zaman
 Susulan gelecek de varmış kimi zaman
 Cemal Süreya'nın gözlerini kapatıp bir şeyler karaladım.
 Redif değil bu sakın yanlış anlaşılmasın.
 Neler yazdım nelerde, kafayı sıyırmış bulundum karşısında
 Ne kafa kaldı, ne de nöronlar.
 Sinir uçlarımın etekleri tutuşmuş.
 Git gide âşık olmuşum majesteleri.
 Bu majesteleri hep bir film figürü müdür?
 Yoksa dâhil midir ona majör denen müzik terimi?
 Şimdi bir J harfi yüzünden krallık dize gelir mi?
 Şu sıralar; şu sıralar diyorum hep bir benzetme isteği dolu içim
 Edatsız benzetmekte ayrı saçmalık acaba edattan sayılır mı soru işareti?
 Majjesteleri diyorum ve J nin üstünde olabildiğince duruyorum
 Yayarak yaydırarak söylüyorum bana ilginç gelen kelimeyi
 Majjesteleri diyorum, siz bir kadın olabilir misiniz?
 Ya da bilir misiniz soracaklarımı siz 'MAJJELELERİ'?

EKREM AKSU
 19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ
 Radyoloji Bölümü
 1.Sınıf

GÖĞE BAKMA DURAĞI

İkimiz birden sevinebiliriz göğe bakalım
Şu kaçamak ışıklardan şu şeker kamışlarından
Bebe dişlerinden güneşlerden yaban otlarından
Durmadan harcadığım şu gözlerimi al kurtar
Şu aranıp duran korkak ellerimi tut
Bu evleri atla bu evleri de bunları da
Göğe bakalım

Falanca durağa şimdi geliriz göğe bakalım
İnecek var deriz otobüs durur ineriz
Bu karanlık böyle iyi afferin Tanrıya
Herkes uyusun iyi oluyor hoşlanıyorum
Hırsızlar polisler açlar toklar uyusun
Herkes uyusun bir seni uyutmam bir de ben uyumam
Herkes yokken biz oluruz biz uyumayalım
Nasil olsa sarhoşuz nasıl olsa öpüşürüz sokaklarda
Beni bırak göğe bakalım

Senin bu ellerinde ne var bilmiyorum göğe bakalım
Tuttukça güçleniyorum kalabalık oluyorum
Bu senin eski zaman gözlerin yalnız gibi ağaçlar gibi
Sularım ısınsin diye bakıyorum ısınıyor
Seni aldım bu suntuşu yere getirdim
Sayısız penceren vardı bir bir kapattım
Bana dönesin diye bir bir kapattım
Şimdi otobüs gelir biner gideriz
Dönmeyeceğimiz bir yer beğen başka türlü güc
Bir ellerin bir ellerim yeter belliyelim yetsin
Seni aldım bana ayırdım durma kendini hatırlat
Durma kendini hatırlat.
Turgut Uyar (1927-1985)

LA STATION DE REGARDER LE CIEL

Nous pouvons nous réjouir regardons le ciel
De ces lumières furtives, de ces roseaux de sucre
Des dents de bébé du soleil des herbes sauvages
Sauve mes yeux que je dépense sans cesse
Tiens mes mains peureuses qui cherchent toujours
Passe ces maison, ces maisons aussi et aussi celles-là
Regardons le ciel

Nous allons venir à quelque station bientôt regardons au ciel
On peut dire qu'il y aurait à descendre, le bus s'arrête on descend
Cet obscur est bien comme ça, bravo au Dieu
Que tous dorme, c'est bien, ça me plaît
Que les voleurs, agents de police, affamés, rassasiés dorment
Que tous dorme, seul je ne fais pas te dormir, seul je ne dors pas
Quand il n'y a pas de personne, nous sommes là
Nous sommes ivres en tout cas, on s'embrasse dans les chansons
Laisse-moi, regardons le ciel

Je ne sais pas il y a quoi dans tes mains regardons le ciel
À mesure que je tiens, je me fortifie, je me rends foule
Tes yeux de l'ancien sont comme seuls comme des arbres
J'arrose pour qu'il se chauffe, je vois il se chauffe
Je t'ai prise et t'ai emmené au lieu glorieux
Tu avais fenêtres innombrables je les ai fermées l'une après l'autre
Pour que tu me tournes, je les ai fermées l'une après l'autre
Maintenant le bus va venir et on va
Aime un lieu qu'on ne va pas tourner, autre voie, c'est difficile
Tes mains mais mains sont suffis, on précise ça soit assez
Je t'ai prise et réservée pour moi, ne cesse pas, rappelle-toi même
Ne cesse pas, rappelle-toi même

Traduit par: ERÇİM GÖKMEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

İHTİYAR

Ne tuhaftır, değil mi?
Bir gün öleceğiniz
Ve tüm sevginizi yitireceğiniz gerçeği,
Oysa sanırsınız ki;
Zaman tırnağını sırtınıza geçirecek!
Yaşlanmazsınız siz...
Ve hep sevgi dolu, aşk dolu kalırsınız.
Dualar okursunuz yemekten önce ve sonra
Yaşarsınız aşktan önce
Ölürsünüz aşktan sonra,
İhtiyarlarsınız masa etrafında
Torunların ellerinden tutar
Yine dua edersiniz
Yemekten önce ve sonra,
Sonra sohbet ortasında gencin biri
"Sen karışma, moruk" der
Yaşlandığın ve öleceğin gerçeğinden kaçarsın,
İnatla, her defasında
"Bizim zamanımızda böyle değildi", dersin
Ve oradan başlar ihtiyarlığı kabullenmen,
Seversin, kabul et,
Ölürsün kabul et...

İSMAIL CƏFƏR
AZƏRBAYCAN DƏVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası İlişkiler Bölümü
3.Sınıf

SEVGİ ƏN AXIRDA ÖLÜR

Yaqın sən də gedəcəksən

Hamının getdiyi yərə.

Mən öz yerimə sadıqam,

Neca ki, sadıq olurlar,

Ağaclar bitdiyi yərə...

Uzun ömür, can sağlığı...

Bağışla bu uşaqlığı.

Ayrılmamağın gəl görüşə

Sevginin itdiyi yərə.

Koram, gözüm əllərimdi

...ümidlərdən tuta-tuta,

Arxanca gəlib çıxmışam

Məni tərk etdiyin yərə -

Hamının getdiyi yərə...

AQŞIN YENİSEY

ŞAİR-YAZAR

AZERBEYCAN-BAKÜ

BEKLİYORUM

Ben beklıyorum,

Her saat başı kapı önünde

Lakin bir gar önünde,

Hep soğuk kaldırımlarda uyuyorum

Ve hep yüzüme vuran ayrılık yelleri, üşütüyor içimi.

Bir ateş yakıyorum sokağın ortasında.

İçimi o ateşin içiyle ısıtıyorum;

Çünkü 'ateşinde vardı bir derdi'

Fakat çoğu kişi bunu bilmezdi.

Zaten bunu da ben söylemedim,

Söyleyen kişi gitti.

Ben sadece bekledim ve ateş yaktım.

Bir ateş daha yaktım, beklerken kaldırımın üstlerinde,

Sonra bir tane daha...

Böyle geçti vakit sen gittikten sonra

O gar önü böyle yandı ve tutuştu

Aynı Haydarpaşa gibi....

Ben bekledim.

Bir kış, bir bahar, bir yaz;

Tam bir ömre bedel...

Bir martı besledim,

Bir köpek bir de kedi

Onları da büyüttüm.

Çocukları oldu;

Bir görsen söylemesine sevgi doluydu hepsi

Ama onlar da beklemediler beni.

Onlar gitti ben yine aynı...

Şimdi yine aynısı olacak ama

Merak edersin diye diyorum.

Beni ararsan ben buradayım;

Ya bir kapı önünde ya da bir gar

Ama hep kaldırımların üstünde

Üstümde bir kat ceket,

Bir de eskimiş bir hasret.

ŞAHİN NAYIR

Çukurova ÜNİVERSİTESİ

Elektrik Elektronik Mühendisliği

Hazırlık Sınıfı

KORKU

Odaya girdi heyecanla. Üzerinde eski bir deri mont, onun altında bir takım kazak türü kıyafetler vardı. Ayakkabısının bağcıkları fütursuzca gidip gelip ayakkabısına çarpıyordu. Gözlerinde eskimişlik hüznü vardı.

-Nasıl yaparsın bunu bana, dedi.

-Herkes yapardı.

-Sen başkasın.

-Başkalar da ayısını yapar.

-Beni mahvettin. Acısını çıkartırım bunun.

Kapıyı sert çarpacak diye bekliyordum. Yapmadı. Usluca çekip gitti. Böyle durumlarda gitmek gerekir. Düşündüm. Haklı mıydı? Nasıl mı yapardım bunu ona? Öyle işte. Yaptığım gibi. Dışarı çıkıp kafa dinlemek istedim. Ya dışarıda bekliyorsan... Köpeği de gelmişse. Sinirlendiğinde köpeğini yanına alır hep. Çıkmamalı mıyım? İsterse sülalesini alsın yanına

Ayakkabımı boyadım iyice. Ne olur ne olmaz. Fötr şapkamı elime aldım, dışarıda takarım diye. Kapıyı kıltledim. Dedim ya isterse sülalesi gelsin. Merdivenlerin altında ağlayan bebeğin kime ait olduğunu bilmiyorum. Ama bebek sesleri bana hüznü verir. Eğildim bebeği teselli etmeye çalıştım. Karnı aça yapabileceğim bir şey yok. Kendi haline bırakmak en iyisi...

Nemden ıpslak olmuş sokağa çıktım. Kahvenin yanından bir şey olmamış gibi süratle geçtim gittim. Sezaî'nin camda boş kafasının belirdiği karısına selam verdim. Mahallenin bütün erkekleri selamlar bu kariyi. Akşam yedide dedi. Anladım. Mezarlığa vardığımda çok geçti. Hava kararmıştı. Sezaî'nin karısının boş kafası bile camda değildi belki de. İçeri girip girmemekte tereddüt ettim. Kararmış havalarda mezarlık türü yerlerde nahoş şeyler yaşandığı doğruysa...

Mezar taşları koca bir ejderhanın dişlerini andırıyordu. İçeri girersem her şey bitebilirdi. Ben yapmış olsam bile... Soğuk mezar taşları, ruhsuzlar, çürükler... Ölüler. Kötülüklerini dünyaya bırakmaları pamukla engellenmiş ruhsuz topluluk. Selam olsun sizlere. Elimde unuttuğum şapkayı kafama götürdüm gayri iradi. Hala kararsızdım. Sezaî'nin karısı bekliyordu. Mahalleye geri dönmek en iyisi... Yok, hayır. Sezaî'nin evine yarın da giderdim. Nede olsa her gün geç gelir gözüyle görmüş. Şimdi ise...

Arkamdaymış gibi bir hisse kapıldım birden. Köpeği de yanında. Dönüp bakmaya cesaret edemedim. Benim yaptığım ne malum. Her kes yapabilir. Köpekle gelmek delikanlıca olmamış. Arkamı döndüm kimse yoktu. Karanlık dışında. Hazır arkamı dönmüşken ilerleyip gitsem ya... Olmaz bu gece bitmeli. Hepsı bitmeli. Gir o mezarlığa. Bir gün gireceksin mecbur. İnsanların cansız olanlarından zarar gelmez hem. Bir insanın elinde bulunmadığı sürece taşlardan da zarar gelmez. Gir o mekâna. Arkamda tekrar koyu bir karanlık belirdi. Bu sefer kesin odur ya da köpeği. Dönmek zorlaştı iyice. Karanlık koyulaştıkça cesareti kırılıyor insanın.

Şimdi ense köküne bir darbe indirecek. Kan içinde yığılıp kalacağım şurada. Kimsenin ruhu bile duymayacak. Gömecekler beni şu üstünde taşlar olan çukurlardan birine. "İhı" diye bir sesle boğazımı tazeledim. Arkamı dönüp darbeyi suratıma yemek istemiyordum. Yüzümü görmezse siniri geçer, acır vazgeçerdi belki. Arkadan vurmayı kendine yediremez vazgeçerdi. Dönmeyeceğim, öldür dönmem arkamı. Gelip kendisi karşıma geçip gözlerimin içine dikerse gözlerini o başka.

Önümde cesedimin gömüleceği mezarlık, arkamda cesedimi ruhumdan ayıracak olan katilim. Sağım solum da belli değil. Her şey aleyhime ittifak etmiş sanki. Bağırsam kim duyar sesimi. Duyan olsa da rahatından vazgeçip mezarlığa koşmaz kimse. Şu saatlerde her kes evinde ya uyur ya da yatağında bir türlü kurtulamadığı eskimiş karısıyla iş başında. İkisi de bozulması güç olan tatlı şeyler. Yardım etmek isteği kadar zayıf bir duyguyla yarıda bırakılmayacak şeyler. Ertesi gün hepsi "bir ses duyduğunu anlatacak bir birine. Yardıma gelmeme bahaneleri de aynı olacak; "rüya sandım". İçlerinden birisi yapmacık bir acıma duygusuyla "bağırarak gitti"yi sokacak akıllara. Çıldırıldığını düşünenler olacak. Bağırarak ölmek ne fena bir şey...

Bağırılmayım.

NİJAT ALİYEV
KOÇ ÜNİVERSİTESİ
Matematik Bölümü-Doktora Öğrencisi

HAFTA İÇİ ŞİİRİ

Seni seviyorum ama yarın iş var
Bakma öyle güzel gözlerini gözlerime dikip
Şimdi sana saatlerce bakamam
Yarın sabah Çinli iş adamlarıyla toplantım var
Onlara sempatik görünüp anlaşmayı sağlamalıyım
Biliyorsun saatlerce seni seyredebilirim
Ama sevgilim yarın iş var.

Seni seviyorum ama yarın iş var
Ben de istiyorum sana sarılarak film izlemeyi
Ama romantik bir sahnede öpüşmemiz gerekebilir
Öpüşmem seninle yarın bir sürü hastam var
Onları muayene ederken dikkatli olmam lazım
Biliyorsun nefes almadan seninle öpüşebilirim
Ama hayatım yarın iş var.

Seni seviyorum ama yarın iş var
Ganzelerini göstererek gülümseme bana
Sonra sabaha kadar seni güldürmeye devam etmem gerekir
Öyle tatlı gülme o yüzden yoksa mahalleli aç kalır
Sabah erkenden kalkıp fırını açamazsam
Biliyorsun pervasızca kahkahalar atabilirim seninle
Ama bir tanem yarın iş var.

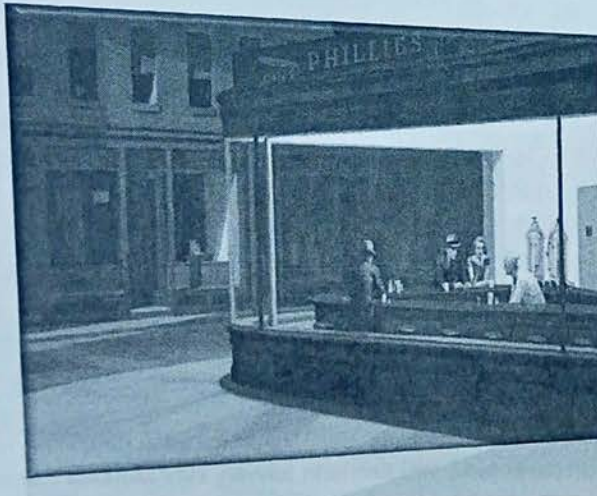
Seni seviyorum ama yarın iş var
Sürme o kırmızı ruju dudaklarına,
Dudaklarım dudaklarına şehvetle yapışabilir
Sevişemem seninle yarın maçım var
Rakibin yumruklarına karşı güçlü ve dikkatli olmalıyım
Biliyorsun soluksuzca sevişirim seninle
Ama sevgilim her ne kadar seni sevsem de,
Yarın iş var...

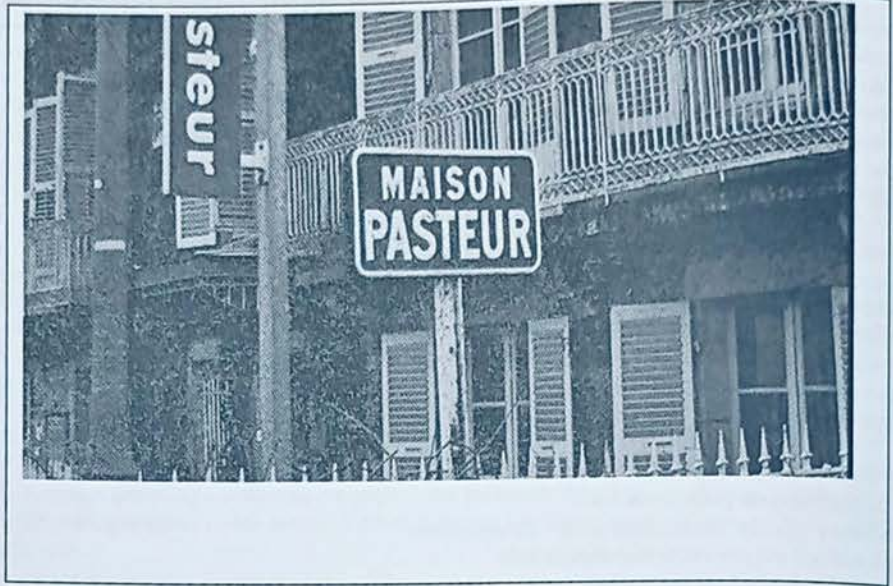
(Muzu Bıçakla Soyan Adam)

SAMİ KARAKAŞ

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ

İnşaat Mühendisliği

PASTEUR'ÜN EVİNDE BİR GÜN

Paris'e 440 km uzaklıkta, 3 bin 718 kişinin yaşadığı minik Arbois şehrinin toplantı salonu tıklım tıklımdı o gün... Başta biz Paris'ten gelen gazeteciler, Fransa'nın gururu Bilimler Akademisi'nin konuşmacıları, UNESCO ve Fransa Milli Kütüphanesi'nin temsilcileri olmak üzere davetliler ve şehrin sakinleriyle dopdolu salon; bir büyük bilim adamının, kuduz aşısının ve pastörizasyon tekniğinin mucidi Louis Pasteur'un adıyla yankılandı durdu gün boyu. Pasteur'un bilimdeki 'evrensel' yaklaşımı, arşivlerinin UNESCO Dünya Hafızası Listesi'ne girişi, bıraktığı bilimsel miras, Pasteur Enstitüsü'nün tifüs, sıtma, difteri, tetanoz üzerine çalışmaları ve aşılarda Birinci Dünya Savaşı'ndaki rolü bütün gün, bilim insanınca ele alınan konular arasındaydı. Arbois şehri ile Pasteur evi/müzesi de günün konularındandı.

Pasteur'un Arbois'da çocukluğunu yaşadığı, sonra da satın alıp yeniden düzenlediği evinin kapısını son kez kapattığı tarih 4 Ekim 1894. Ve bugün müze olarak kullanılan evi, bilim adamının bıraktığı haliyle duruyor. Pasteur ailesinin, şaraplarıyla ünlü Arbois'e, bu eve varış tarihi 1830. Sepicilik yapan baba Jean-Joseph Pasteur ile eşi Jeanne Etienneette Roqui'nin dört çocuğundan biridir Pasteur. 1842'de Paris'e, ülkenin prestijli okulu Ecole Normale Superieur'e giren, 1857'de bu okulda idareci ve bilimsel çalışmalar müdürü olan Pasteur için Arbois, gerek kendisi gerekse ailesi için hep döndükleri bir adres olmuş.

Pasteur'un bugün müze olan evindeki kapıda hâlâ Bay L Pasteur yazıyor.

Evinin bir bölümünü laboratuvara çevirerek, tutkusu bilimi hayatının her anında yaşayan Pasteur için tatiller, bu evde araştırmayla geçirdiği dönemler hep... Başta üzüm bağı sahipleri olmak üzere çiftçilerin bitki, veterinerlerin hayvan, kimi zamansa halkın kendi hastalıklarına ilişkin danışmak üzere sık sık uğradığı evdeki bilardo salonunda, eşi Marie'nin çaldığı piyano dikkat çekici. Beş çocuğu olan ancak üçü küçük yaşta ölen Pasteur ailesinin üç de torunu olur. Bu torunlardan Camille Vallery-Radot'un odası, minyatür sandalyeler, sehpalara, beşik ve yatağıyla öylece duruyor.

Vitrinlerdeki tabak çanak takımları, 1700'lerden kalma ve bir zamanlar bölgenin ünlü 'sarı şarabını' içeren boş şişe, hizmetçilerin geçişini kolaylaştıran iki kapılı odalar, yatağın hazırlanmasını basitleştiren raylı sistem vs. derken evin belki de en ilginç yerine, Pasteur'un 57 yaşındayken düzenlediği kişisel laboratuvarına ulaşıyoruz. Şarap ve bira fermantasyonları başta olmak üzere bulaşıcı hastalıklar, mikroorganizmalar ve aşı üzerine yaptığı çalışmaların bir bölümü, Arbois'daki laboratuvarında, deney tüpleri, şişeler içinde öylece duruyor. Hatta 1883'te sterilize etmeyi başardığı tavuk suyu da el değmemiş, mikrop kapmamış haliyle karşımızda!

Bölgenin gururu 'sarı şarap' başta olmak üzere çeşitli peynir ve şarküteri ürünlerinden, kişilerden oluşan münüden sonra konferans serisine devam: Bugünkü mikrobiyolojinin temelinde Pasteur'un bulunduğu, onun ve izinden gidenlerin sayesinde Birinci Dünya Savaşı sırasında binlerce insanın ölümünün nasıl önüne geçildiğini, UNESCO'nun Dünya Hafızası Listesi'ne giren arşivlerinin insanlık ve bilim açısından taşıdığı önemi dinlerken... Bir sürpriz!

Türk gazeteci olduğumu öğrenen Burgonya Üniversitesi hocalarından Daniel Raichvarg yanıma yaklaşıp heyecanlı şöyle diyor: "Geçen sene hazırladığımız 'Pastörizasyon Hayatları' başlıklı kitapta Pasteur ekolünün sıkı takipçilerinden, Fransız arkeolog Salomon Reinach'ı da uzun uzun anlattık. Türkiye'ye şarbon aşısı götüren ilk kişinin Reinach olduğunu biliyor muydunuz?"¹

ADIM DERGİSİ YAYIN KURULUNDAN
ASLI ULUSOY HABERİ-RADİKAL

¹ <http://www.radikal.com.tr/hayat/pasteurun-evinde-bir-gun-1515686/>

ANILARI ANMAK

Yine bomboş bir oda da eskileri yâd ederken yalnızlığım ile tanıştım. Soğuk, tatsız, tuzsuz ve bir şeyler yiyip içiyordu. Öyle mağrur şekilde bana köşede oturuyordu. Çay demledim belki vazgeçer diye bekledim. Olmadı...

Her sessiz sessizce delip geçerdi onun bana bakışları duruşu... Bana kim olduğumu hatırlatırdı. Çoğu zaman çayım veya kahvem ve sigaramla uzaklara dalardım. "Uzaklardaki uzaklar mutlu muydu?" "Yoksa onlar da benim gibi miydi?" sorularımı kendime cevap beklerken düşüncelerimin arasından çıkıp geldin. Neden şimdi? Zaman bize acılarımız ile başa çıkmayı öğretse de cevapları çok sonraları alabiliyorduk. Düşüncelerimin içinde düşünceler birbirini takip eden sorular ile beynimin içinde sohbete daldım. Bir an arkama döndüm baktım hala orda duruyor, susuyordu. İç geçirmelerim o kadar çok oluyordu ki "Belki de sözcükleri doğru yerde ve zaman dilimlerin içinde kullansaydım, böyle olmazdı" hayat bitmiş birinin arkasından keşkeleri sıralarken geç kalınmışlığın ortasında sadece kitaplarım, bir sürü beyaz kâğıdım ve 3 5 tane kalemim olduğunu biliyordum. Kâğıtlarıma baktım bide keşkelerime...

Aşkı toprakta bulmuştum. Çok uzun süre geçmiş olmasına rağmen o hâlâ genç ve güzel ben ise yaşlanmış bitik bir hal içindeydim. Benimkisi eski bir aşk hikâyesiydi, sıradan sonu bir yaz akşamında hüznü bitmesiyle oluşan bir yığın kâğıt parçalarıyla doluyordu. Her birinde farklı anlattım, toprak dinledi. Oradan ayrılmadığım zamanlarda oldu. Orada şiirler söylemek basit de olsa cümlelerim onu tanıyanın anlayabileceği yazmak en güzeliydi. Boş sayfalara bakarken buldum kendimi, artık yazılabilecek bir şeylerin olmadığını anlamıştım. Bende sonlandığını fark ettim, yutkundum. Kendime acidım "Ben bunun için mi sevmiştim?", sorularımı yalnızlığıma sormak istedim ama o da benden farksız bana bakıyordu köşesinden...

"SEVGİSİZLİK İÇİNDE SEVGİ ARAMAK EN ZORU DA BU..."

Camına düşmüş yağmur damlasıyım
Seni görmek için orada saatlerce kalandım,
Yollara, hayata, düşüncelerine daldığın
Önemli kararları verdiğin
En güzel günlerini geçirdiğin
Her anında olandım
Senin bakıp da göremediğindim
Hayatında küçücük bir damla değersiz ve önemsiz bir damla...

"Sevgim, bir balığın ters akıntıya yüzmesi gibi umut ve hayal dolu..."

İBRAHİM EREN AYVAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Metalurji ve Malzeme Mühendisliği
3.Sınıf

GECELEYİN

Geceleyin karanlıkta
Suya attım ben sesimi
Türkü oldu birdenbire
Denizinden geçen gemi

Geceleyin karanlıkta
Gülümsedim buluta ben
Saçlarına düşen yağmur
Gökkuşağı oldu birden

Geceleyin karanlıkta
Yıldız tuttum gök içinde
Işığını sana vurdu
Bir gül açtı yüreğimde

Ülkü TAMER (1937 -)

PENDANT LA NUIT

Pendant la nuit dans l'obscurité
J'ai jeté ma voix dans l'eau
Le bateau flottant dans la mer
Il est devenu soudain un air

Pendant la nuit dans l'obscurité
J'ai souri au nuage
La pluie tombant sur tes cheveux
Elle est devenue soudain l'arc-en-ciel

Pendant la nuit dans l'obscurité
J'ai saisi des étoiles dans le ciel
Leur lumière s'est reflétée sur toi
Une rose s'est éclose dans ton cœur

Ülkü TAMER (1937 -)

Traduit par Galip BALDIRAN

Faint, illegible text in the main body of the page, likely bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text at the bottom of the page, possibly a footer or reference section.

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek

HP Latex 360

Canon IR295

Canon IPF 9100

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 5000AP

Her Türlü
Zemine
Baskı

Konyada İlk ve Tek

HP FB500 UV Printer

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

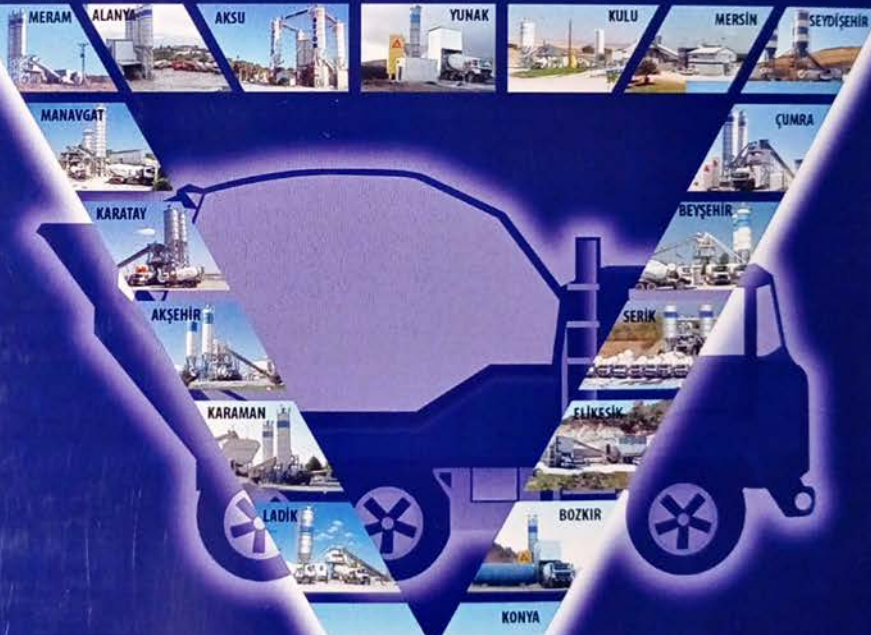

AYBİL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

HAZIR BETON

KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horoğluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA

Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70

Fax: +90 (332) 346 16 12

www.konyahazirbeton.com.tr

konyahb@vicat.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 32

*Biz bu toprakları kanımızla aldık
ve kanımızla koruyoruz...*

Şehitlerimizin anısına....

ADIM ©

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni
Selin SIVARI

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
Selin SIVARI
Kıymet AVCI
Kaan İYİAKSU
Sümeyye PUNE
Çiğdem ÇATAL
Emre KURNAZ

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi
Selin SIVARI

Baskı ve Cilt
AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ
Ferhuniye Mh. Sultaşah Cd. No:30/A KONYA
Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21
KONYA-NİSAN-2016

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
BAŞIBOZUKLAR	Ahmet Eray DAŞ	3
DOĞMA SABAHLARIMA	Ünal KARAÇAYIR	5
TOZLU RAFLAR 2	Sümeyye PUNE	6
BİR DOLMA KALEM EDEBİYATI	Kaan İYİAKSU	8
YOLDA SOLAN	Mümin CAN	10
İHBAR ETSEM SENİ	Hale USALAN	10
GÜNCE	Tuğçe SALT	11
YAŞLILIK SEMBOLLERİ	Ekrem AKSU	13
GECEİN GÖZLERİ (2)	Doğukan CANBAY	14
İZİNSİZ ZİYARET	Altar PARSOY	17
BUGÜNE DAİR	Şahin NAYIR	19
YÜRÜYORUM	Aynur TAŞCI	19
LA CONFIANCE EN SOI	Kıymet AVCI	20
GÜNEŞİN DOĞDUĞU YER	Muhammed Hüseyin ORHAN	22
BANA BEN GEREK	Büşra ÇAKKIR	23
YİRMİSEKİZ MEHMED ÇELEBİ	Özgür ÖZDEMİR	24
TEL YOL EVRİM	Çiğdem ÇATAL	25
ÖMÜR DEDİĞİN	Emre KURNAZ	26
BİR GÜN MUTLAKA	Tuğçe Nur YILDIRIM	27
KARDELEN KARDEŞİM	Gamze İNAN	28
ÇARESİZLİĞİM	Şüheda KIRMIZI	28
ELEM	Elcan BAYRAM	29
MARTILARA DAHA EVVEL	Umut KÖKSAL	30
ÜTOPYADAN MISRALAR-SİR BU	Selin SİVARİ	31
SORARIM	Yasin ÖZTOPRAK	33
İHLAMUR AĞACI	Kaan PLATİN	33
ARDIÇLARIN NEFESİ	Mümin CAN	34
EYLÜL	Hilmi YAVUZ	36
SEPTEMBRE	Traduit par Galip BALDIRAN	36

EDITOR'DEN

Sorgili Adım Dergisi Okurları,

Şiir gibi bir ay: Nisan!

Yine bizlerlesiniz, yeniden Merhaba, bahar gibi sıcak selamlar... Nisan'ın resmen bahara giriş ayı olması onu en güzel kılan özelliklerinden biri ama bildiğiniz gibi çok daha fazlası var. 23 Nisan 1920, ilk Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin toplandığı gündür. Bu gün, Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı olarak benimsenmiştir. Yıllardır da böyle kutlanmaktadır. 23 Nisan'a bir Çocuk Bayramı gözüyle bakmak yeterli değildir. Üzerinde durulması gereken nokta, ULUSAL EGEMENLİK kavramıdır, bu bayramın NEDEN ÇOCUKLARA ARMAĞAN EDİLDİĞİ'dir.

Bugünün küçükleri, yarının büyükleri olacaktır ve ülkenin yönetimini ileride ellerine alacaklardır. Ülke sorunlarına şimdiden sahip çıkmalarından daha doğal bir durum olamaz. Çocuklarımıza bunun bilincini vermek gerekir. Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı törenlerinde bunu vurgulamakla, çocuklarımızı ileriye dönük yetiştirmekle geleceğimizi güven altına almış oluruz...

İçimizdeki çocuğun daha nice uzun seneler büyümemesi dileğiyle, çünkü çocuk umuttur, çocuk hayaldir.

Keyifli okumalar...

Adım Dergisi Yayın Kurulu

BAŞIBOZUKLAR
Les Bachi-bouzouks

Başibozuklar, Osmanlı Devleti'nde savaş sırasında asıl orduya katılan gönüllü askerler için kullanılan bir tabir. 93 Harbi sırasında kullanılan başibozuk neferleri, düzensizlikleri iyice artmış olduğundan, daha sonraki tarihlerde gönüllü olarak savaşa katılacakların düzenli askerler tarzında olmaları istenmiş, böylece bu kuvvetlerin kullanılmasından hemen hemen vazgeçilmiştir.

'Başı bozuk' tabiri ayrıca Osmanlı İmparatorluğunun son zamanlarında taşradan İstanbul'a gelip işsiz güçsüz sivililer için de kullanılmıştır.

Bu adamlar aslında bir çapulcu takımı ya da askeri düzenlemede hiç yeri olmayan bir grup değildir. Osmanlı ordusunun bir parçasıydılar. Onlara halk arasında ve ordu içinde yaygın tabiriyle "Deliler" derler. Aslında onlara kılavuz, rehber anlamında "Delil" ismi verilmesine karşın, savaşlarda üstün cesaret göstermeleri ve farklı giyinme şekilleri sebebiyle deliler ve bu birliğe mensup süvariler de deli olarak anılmıştır. 20-25 yaşlarındaki gençlerden oluşan bu savaşçılar, ordunun en ön safında çarpışır ve adeta deli cesareti ile düşmanın üstüne atılırlardı. Bütün amaçları şehit olmak ve şehit olmadan önce mümkün olduğu kadar düşman askeri öldürüp karşı tarafı moral çöküntüye uğratmaktı. Her zaman ordudan önce düşman hatlarına yakın yerlerde bağırış keşif ve akın görevleri yapar, düşmanı yıpratırlardı.

Korkutucu bir görünümüleri vardı. Silah olarak eğri pala, kalkan, mızrak ve bozdoğan taşıyan deliler, başlarına pars ya da benekli sırtlan derisinden yapılmış tüylü bir miğfer giyerlerdi. Kalkanlarını da yine kuş tüyleriyle süsleyen delilerin giysileri aslan, kaplan ve tilki postundan, şalvarları da ayı ya da kurt derisinden. Ayaklarına ise "serhatlık" denen sivri burunlu mahmuzlu bir çizme giyerlerdi. Üzerlerine ayı, pars, aslan veya sırtlan postundan kilları dışarıda şalvarlar giyerlerdi. Bayraklarında "Kaderde ne varsa o gelir başa" yazılıydı. Sonradan giysilerinde değişiklik yapıldı, 17. yüzyıldan itibaren başlarına bir arşın uzunluğunda siyah kuzu derisinden üstü sarıkl bir kalpak giymeye başladılar.

Çoğunluğu Türk'tür ve Rumeli'de yaşayan halklar arasından seçilmişlerdir. 16. yüzyılda deliler; Rumeli beylerbeyi, Semendere ve Bosna sancak beylerinin yönetiminde; 17. yüzyılın sonlarından itibaren de Anadolu vezir ve beylerbeylerinin yönetimi altında olmuşlardır. 60'ar kişilik "bayrak" adı verilen ocaklara ayrılmışlar, seferlerde "Delibaşı" adı verilen komutanları tarafından yönetilmişlerdir.

"...topların, tüfeklerin seslerinden kulaklar sağır oldu, gürültüsünden beyinler dondu; okların vızıltsından hava yüzünden periler korktu, bu ulu cengin heybetinden deniz dibindeki balıklar ürktü, dağ canavarları vatanlarını koyup gittiler, ses bağırıttan, yankıdan, atların kişnemelerinden, erenlerin naralarından, bağırıp çağırılmalar nefirinden ökler patladı, nicelerinin korkudan ökleri sitti, nicelerinin başı gitti, kan ırmak gibi aktı, dumandan tozdan havanın yüzü kapkara oldu, can alıcı can almaktan yoruldu... Deri takkeli delilerin atlarının boyunlarında öten ziller, dürtüştükleri kâfirlerin iniltileri ve figanları idi. Bu garip tarz ve acayip tavırla kâfirlere köpeksiz koyuna kurd girer gibi koyuldu. Dünya depreme tutuldu, Kafdağı yerinden oynadı, gökler yer üstüne yığıldı sandılar, gaziler kâfirleri öyle kırdılar ki..."

II. Kosova Meydan Muharebesi 1448

Muharebenin ve delilerin hücumunun tasviri

Kitab-ı Cihan-nüma, Neşri Tarihi

Aynı zamanda Delibaş ya da Başibozuk olarak adlandırılan bu süvariler, Osmanlı Ordusu yapılanmasının Serhad Kulu denilen bölümü içinde yer alırlardı.

Esas amaçları olan karşıdaki düşmanın seçkin birliklerini yorma görevleri sırasında hafif silahların kısa zamanda kullanılmaz duruma gelmesi ve ağır silahların kuşanmalarının aldığı zaman çoğu kez bulunmadığında tokat atmaya başlamaları ile askerler arasında yiğitliğin eriştiği son nokta olarak görülmeye başlanmış ve bunun üzerinde popülerite kazanmıştır. Sesi ile düşmanın üzerinde yarattığı psikolojik etki sebebiyle zamanla geliştirilmiştir. Bu askerler daha eğitim safhasında mermer döverek yetiştirildikleri için, çok kuvvetli ellere ve kol yapısına sahip olurlar.

Görüntü olarak da korku salması için ön dişleri çekilen başibozukların ayrıca kafaları kazıtılır. Vücutları bilimum hayvan postu ile kaplıdır ve zırh taşımazlar. Zırh taşımamalarının en büyük sebebi ise vücutlarındaki oluşan yaraların da korkutucu olmasıdır. Ayrıca zırh olmadan daha hızlı hareket edebilmektedirler.

Tokat çalışmaları ıslak mermer avuç içleri ile vurma şeklindedir. Bunun amacı; genelde düşman üzerine gönderilen ilk birlik olması nedeniyle, kalabalık bir düşman kitlesine karşı savaşan bu birlik elemanları bir süre sonra elindeki kılıcı ve kalkanı atıp düşmanın başına tokat vurmak suretiyle saf dışı etmeleri içindir. Bu tokadı yiyenlerin genelde boynu kırılır ya da beyin travması geçirir.

Kırım Savaşı sırasında bu birliğin adı İngilizceye (Bahsi-bazouk) ve Fransızcaya da (bachi-bazouk) geçmiştir.

Belçikalı çizer Hergé tarafından 1929 yılında yaratılmış olan Tnten çizgi roman serisinde Kaptan Haddock'un kullandığı çok sayıda kûfürden biri de bachi-bazouk' tur. Nereden nereye...

Delilerin dönemin yabancı gezginleri üzerinde bıraktıkları etki ve gezginlerin şaşkınlıkları, çizilen gravürlerde ve yazdıkları eserlerde görülmektedir. Delilerin, pek çok sıra dışı özelliği, Osmanlı'nın sürekli etkileşim içinde olduğu Orta Avrupa orduları tarafından taklit edilmiş ve değişik formlara bürünerek o orduların en gurur duyduğu birliklere, kıyafetleri ulusal sembollere, kendileri de efsanevi savaşçılar haline gelmiştir.

Deliler veya Başıbozuklar, zamanla bozuldular. Sefer zamanları dışında haydutluk ve çeteciliğe başladılar. Bu yüzden Başıbozuk terimi uzman askerler tarafından, kontrolsüz sivil güçleri tanımlamakta kullanılan bir terime dönüşmüştür. Bugün yaşayan Türkçemizde de hale başıbozuk deyimini yaygın olarak kullanılır.

18. yüzyılda bu bozulmalar sonucu yönetimi altındaki beylerbeyinin görevden alınması ile statülerini de kaybetmişlerdir. Bu süreçten sonra artık tam anlamıyla, köylere saldıran haydutlara dönüşmüşler başlamışlar, deniyle özellikle Balkanlar'daki vilayet garnizon ve jandarmasına gerekli takviyenin düzenli olarak güçlükler nemesi, isyanlara zamanında müdahale edilememesi gibi nedenlerle Dobrucalılardan ve Kırım, Kafkasya sağlanamara kaptırılan topraklardan getirilip Balkanlar'a yerleştirilen Tatar ve Çerkezlerden oluşan düzensiz, mahalli, görüne sebep olan Ruslara yönelik kin ve nefretlerini yerleştikleri bölgenin Slav unsurlarına da (Ruslarla aynı soydan gelmelerinden dolayı) yöneltmişlerdir. Zamanla uzman askerler tarafından sivilleri tanımlamakta kullanılan bir terime dönüşmüştür. Başıbozuk kelimesi, Kırım Savaşı sırasında İngilizceye (bashi-bazouk) ve Fransızcaya (bachi-bazouk) geçmiştir.

Rus-Bulgar yarımı "Турецкий Гамбит / Turetskiy Gambit" (Türkçe: ~Türk Hamlesi) filminde başıbozuklara doğrudan atıflarda bulunulduğu görülür. Ayrıca başıbozuk, Tnten çizgiroman serisinde Kaptan Haddock'un kullandığı çok sayıda kûfürden biridir. D&D oyunundaki barbar özelliği olan "rage"nin Türkçe oyun için çevrilmiş halidir. Empire: Total War ve Napoleon: Total War adlı oyunlarda Osmanlı ordusunda aynı adlı piyade birimi mevcuttur.

Ahmet Eray DAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf-Bölüm Temsilcisi

DOĞMA SABAHLARIMA

Sabahın bu saati genellikle ezan sesinin duyulmasıyla şarkıların sesinin kısıldığı dakikalar olarak geçer. Tabi kendini normal hissetmeyen bir insanın bu saatte dinlediği şarkıların içeriğinden ve türünden bahsetmiyorum bile. Gözlerimi farklı gibi görünen ama aslında hep aynı sabahlara açtığım süre boyunca doğru bir insan olmaya çalıştım. Sahi doğru insan neydi? Kimdi? Hatta hepsini bir kenara koyup doğru olanın ne olduğunu düşünmek istiyorum. Sanırım göreceli öyle değil mi? Doğruluğun göreceli bir olgu olduğunu savunuyorum şu an. Tuhaf. İnsanlık için var olan iki temel unsur aslında doğru ve yanlış. Yanlışın hiç kimse için kabul edilemez, doğrunun ise herkes tarafından öngörüldüğü bir gerçek vardı. Bu biraz yalan bence. Tıpkı bizim birbirimize söylediklerimiz gibi. Duvardaki, kolundaki ya da telefonundaki saatin her saniye işlediği ve senin geçen o her saniye içinde aldığın nefes için hayatına kattığın gerçekler. Senin gerçeklerin, senin doğruların, senin yanlışların...

Güneş bile herkes için doğuyor. Koca bir dünya için saçtığı ışıklarla aydınlanan insanlardan birisin sadece. Özel değilsin...

Ayakkabılarını giymek için eğilip, kapıyı açmak için doğrulduğunda dışarıdaki gerçekliğe adımlıyorsun kendini. Dış kapının hemen ardındaki mermer ayaklarının değdiği anda milyarlarca insanın bastığı toprağa karşılıyor bendin. İşte herkesliğin içindesin iyilerin, kötülerin, doğruların, yanlışların, saçmaların, saçmalıkların, hayırsızların, zevksizlerin, vicdansızların, mutsuzların, umutsuzların, duygusuzların, dengersizlerin, serserilerin, insan türü varmış. Üç nokta koyup koymamak arasında çok gidip geldim biraz önce.

Ha ne diyorduk? Bir yanlışlık var biliyor musun? Ya da bilinmezlik mi denir buna bilmiyorum. Bir kadınlara karşılaştım. Kim olduğumu bilmiyordu. Nerede yaşadığını, ne yiyip içtiğini, saçlarının gözlerimin rengini, uyrurken horlayıp horlamadığını, gülerken ağzının kaç santim açıldığı falan filan. Bunlar uzar gider. Eskisi kadar romantik değilim sanırım.

Farkında olduğu tek şey kelimelerimin sihiydi. Kendisi de en az karşısındaki öküze kadar odundu ama o adamın her cümlesine daha çok kaptırıyordu kendini. İkisi de midelerinde hissettikleri yanmanın bir anlamı olduğunu zannederek atladılar ateşin tam ortasına. Hiç yakından görmediği, sesini duymadığını, nefesini ve tenini hissetmediği bir adamı sevmiştik kadın. 2 ay 6 ay hiç fark etmezdi ona. Beklerdi. Adam bunu hissetmişti... 1 Eylül sabahı kadın adama bir otogarda kavuştu. Üzerinde mavi bir bluzla ve dalgalı saçlarıyla beklemişti onu o gün. Adamın o anda hissettiği bir şey vardı. Ve bu onun için koca bir sonun başlangıcıydı.

"Adam kadına âşık olmuştu..." Hayatında ilk kez aşk kelimesini bir insanın üzerinde anlamlandırmıştı. Kendine: "İşte o!" demişti. Şairin biri demiş. Kim olduğunu bilmiyorum. Gönül kimi severse aşk onda güzeldir diye. Sana şimdikiye kadar seni seviyorum diyebilirdim. Ama hiç "sana âşığım" diyebilmediğimi hatırlamıyorum. O kadar riskli bir cümle ki. İkimiz de aşkın her önümüze gelene yüklenebileceği bir anlam olmadığını bildiğimiz için bunu söylemeye hiç cesaret edememiştik. Sevmeyi bir şekilde becerebilmiş ama aşkımızı hiç dillendirememişiz...

Adam kadını günden güne daha çok sevdi. Hayat şartlarının zulüm gibi olmasına, maddi ve manevi hiç bir şekilde huzurunun olmamasına rağmen sevdi. Bir an olsun kadınına olan sevgisinin önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermeyecek kadar. Sevdi...

Sabaha kadar hiç uyumadığımız ve senin son dakikalarda uyuyakalmandan sonra benim seni uyrurken izlediğim son günü yaşıyorum şu an akıl sahnemde. O kapıdan adımımı dışarıya attığım anda bir daha seni ne zaman karşımda görebileceğimi bilemediğim hüngür hüngür ağlamıştım. Sabah sabah insanlar bana deli muameleli gözlerle bakıyorlardı. Yaptığım şey sadece ağlamaktı. Ağlıyordum. Âşık olduğum kadından uzaklaştığım için hislerim göz kanallarımda birikmişti yalnızca. O gece seninle seviştığımız ilk geceydi. Tenine aşkla dokundüğüm ve her karışını parmaklarımla gezdiğim ilk gece... Bir daha birbirimizi ne zaman göreceğimizin belli olmadığını umursamadığımız bir sonun ilkiydi. Her yeni güne uyandığında sesini duymayacağım, ellerini sıkıca saramayacağım, göz kapaklarını doyusya öpemeceğim günler başlıyor ve öylece bitiyor.

Sabahın bu saatinde gözlerin kan çanağı olması ve yastığın yaşlarla ıslanmış olması benim de pek hoşuma gitmiyor ne yazık ki. Aylar yılı kovaladı. Sen gittin. En güzel günlerimi, en güzel yaşlarımı öksüz bırakarak gittin. Ellerimi havada, gözlerimi yollarda, kalbimi ise boşlukta bırakmaya aldırmandan gittin...

Bana çok şey öğrettin. Sen fark etmesen de bana çok şey fark ettirdin.

Direnirorum...

Ünal KARAÇAYIR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ

Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü

2.sınıf

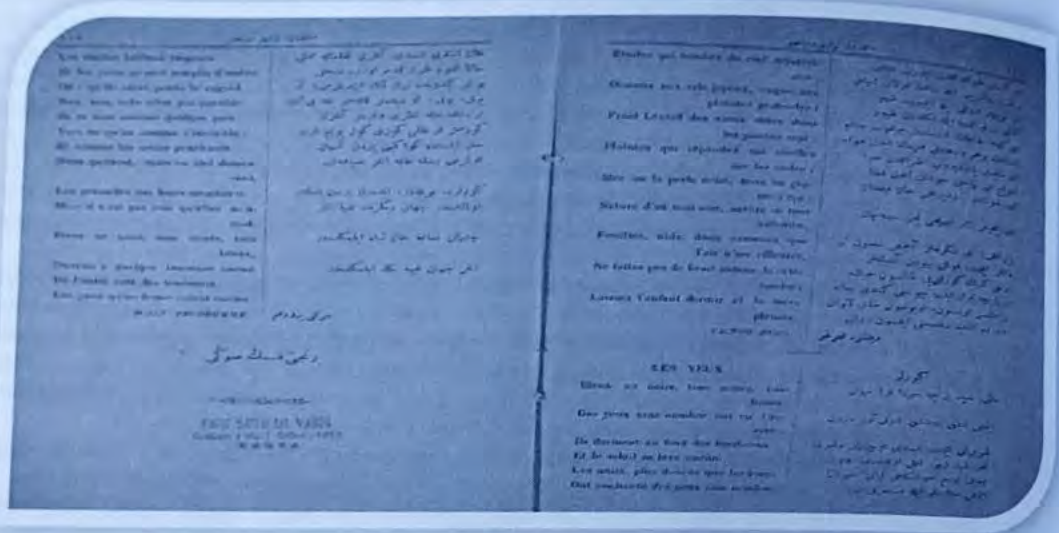
TOZLU RAFLAR 2

MÜNTEHABÂT-I TERÂCİM-İ MEŞÂHİR – DERLEME

Artin Asadoryan Matbaası – 1887 İstanbul

Yazar: İbrâhîm Fehîm ve İsmâîl Hakkı

Yusuf Ağa Yazma Eser Kütüphanesi – YB11201

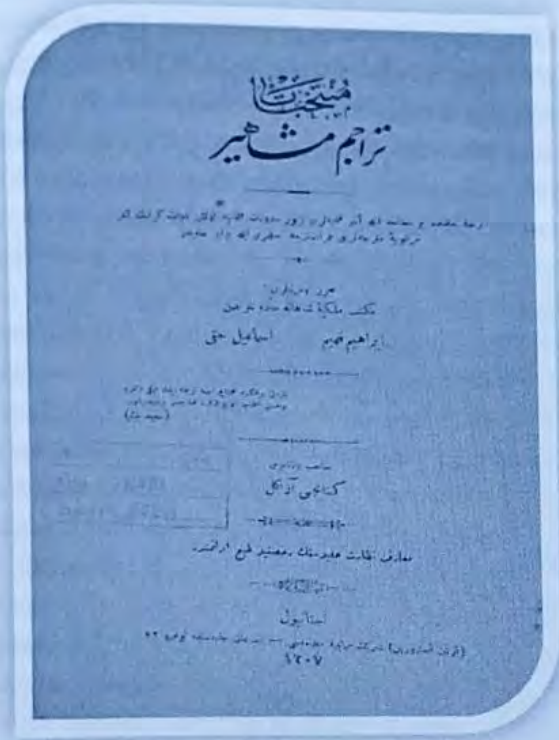

Osmanlı İmparatorluğu'nun en uzun yüzyılının son çeyreğinde Mekteb-i Mülkiye mezunlarından İbrahim Fehim ve İsmail Hakkı'nın birlikte hazırladıkları Meşhur Tercüme Seçkisi anlamına gelen bir çeviri eseridir. İçerisinde daha önce Fransızcadan yapılmış tercüme, asılları ve bu tercüme her birinin başarıları hakkında kısa değerlendirmeleri mevcuttur. Birinci cüzün başında roman, sonuncu cüzün başında tiyatro üzerine birer inceleme bulunan, dönemin seçkin yazarları Rezaizade Ekrem Bey, Sadullah Paşa, Nigâr binti Osman, Sami Paşazade Sezai, Ali Kemal Bey, Muallim Naci, Pertev Paşa, Münif Paşa, Ebüzziya Tevfik, Yusuf Kamil Paşa, Ahmed Vefik Paşa ve Ahmed Midhat Efendi'nin çevirileri hakkında her biri yaklaşık seksener sayfadan ibaret dört kitap oluşmaktadır. Kitap yazarlar hakkında oldukça objektif değerlendirmeler içermektedir.

Kitapta yer alan çevirilerin bir kısmı İsmail Hakkı Eldem'in 1891-1894 yılları arasında başmuharrirliğini de yaptığı Mekteb dergisinde yayımlanmıştır. İsmail Hakkı Eldem Şubat 1871'de doğmuştur. Fevziye Rüşdiyesi ve Mülkiye Mektebi'nden başarı ile mezun olmuştur. 25 Temmuz 1891 tarihinde Hariciye Nezâreti Şehbenderlik İşleri Kalemî'nde üçüncü kâtip olarak memuriyet hayatına başlamıştır. 1909'da Marsilya, 1918'de Münih başkonsolosluğuna atanmıştır. İkinci Damad Ferid tarafından 1919'da görevinden alınmış, uzun süre açıktan maaş aldıktan sonra 1925'te kendi isteğiyle emekliye ayrılmıştır. Çağdaşları sık sık İsmail Hakkı Bey'in Fransızcasının kuvvetli olduğunu belirtmişlerdir. Yazı hayatı 1886'da Nahl-i Emel dergisiyle başlayıp, Mekteb dergisinde şiirler, edebiyat incelemeleri, değişik konularda yazılar ve tercümelemlerle ölümüne kadar devam etmiştir. Adının edebiyat çerçevesinde tutulmasının en önemli nedeni genç yaşında tercüme alanında kat ettiği yollardır.

İbrâhîm Fehîm ile oluşturdukları yegâne eser, derlemelerde retoriği en iyi şekilde bizlere sunmaktadır. Aynı zamanda bu derleme eserinin baş sayfasında eski ve yeni Fransızca kelimelerin yazım karşılıklarını veren mini bir imla kılavuzu bulunmaktadır. Nesir alanında yapılan çevirilerde; Jean Jacques Rousseau'nun Nouvelle Héloïse, Fénelon'un Les Aventures de Télémaque, Chateaubriand'ın Voyage en Amérique adlı eserlerin tercümeleri ve Alexandre Dumas 'nın La Dame aux Camélias adlı eserinin bir parçasının tercümesi, şiir alanında ise; Alphonse de Lamartine'in Prière de l'enfant à son réveil ve Le Lac, Mlle Sasso de Turin'in L'enfant aveugle, Xavier de Maistre'in Le ciel étoilé, La Fontaine'in Le Chêne et le Roseau ve La mort et le bûcheron, Charles Hubert Millevoye'un Le retour ve La chute des feuilles, Victor Hugo'nun Sur le tombeau d'un petit enfant ve Le sommeil de l'enfant, Sully Prudhomme'un Les yeux , Alfred de Musset'in Rappelle-toi adlı eserlerin çevirileri ve Rezaizade Ekrem Bey'in Rappelle-toi adlı şiire cevabı bulunmaktadır. Bunun yanı sıra eserin bir eşi Harvard Üniversitesi'nde de bulunmaktadır.¹

Bu resimdeki sayfanın, üst kısmında bulunan başlık süslü bir hat sanatı ile vurgulanmış, "Teracim-i Meşahir" (Ünlü Çeviriler) ifadesinin üstüne özel vurgu yapılmıştır ve "Müntehabat-" (Seçmeleri) yazısından sonrası büyük kalın Arapça karakterler ile bezenmiştir.

Müntehabât-ı Terâcim-i Meşâhir, tarihi kaleme alarak, eskiyi ve yeniye çağdaş bir çerçevede yeniden inşa etmiştir. Eser özellikle 20. yüzyılın başlarında Osmanlı çeviri anlayışındaki yeni ve eski arasındaki yakınsama ve sapma göstermesi hakkında önemli ipuçları sunmaktadır. Böyle bir perspektif, kültürümüzün tarihsel anlatımlarının geçerliliği konusunda inceleme çalışmalarının önemini çeviri yolu ile bize gösterecektir. Ayrıca bu çalışma kültürel arka planımız için, geçmişi yeniden canlandırmaya yardımcı olarak ve ilgi çekmeyi sağlayarak, tarihsel çalışmaların değer kazanmasına doğru bizi yönlendirecektir.

Dergimizin önümüzdeki sayısında tekrar görüşmek üzere, hoşça kalın...

SÜMEYYE PUNE
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
2.SINIF

*İlki, 30.Sayıda yayınlanan ve seri olarak devam etmesi düşünülen 'Tozlu Raflar'ın, 31. Sayıda bazı aksaklıklardan dolayı gecikmesi sebebiyle yazarımıza özür dilekelerimizi sunar, diğer sayılarda serinin devamıyla aramızda olmasından büyük mutluluk duyuyoruz.

¹ KAYNAKÇA, Demircioğlu, Cemal (2009) "Osmanlı Çeviri Tarihi Araştırmaları Açısından 'Terceme' ve 'Çeviri' Kavramlarını Yeniden Düşünmek", Journal of Turkish Studies (Türklük Bilgisi Araştırma aları), Cem Dilçin Armağanı, Sayı 33, Cilt 1, Harvard University Department of Near Eastern Languages and Civilizations, pp. 159-177. İbrahim Fehim ve İsmail Hakkı (muahharir ve mürettibler) (1889/90) Müntehabat-ı Teracim-i Meşahir, Naşiri Kitapçı Arakel, İstanbul: Artin Asaduryan Şirket-i Mürettibiye Matbaası. Demircioğlu, Cemal (2008) "İbrahim Fehim & İsmail Hakkı's Muntehabat-ı Teracim-i Meşahir in the Context of "Remembering versus Forgetting" Translation, History and Culture: A Colloquium in tribute to Saliha Paker, Boğaziçi University, Department of Translation and Interpreting Studies, 29 April 2008. www.islamansiklopedisi.info İ.Ü. Çeviribilim Dergisi SAYI-6

BİR DOLMA KALEM EDEBİYATI

İlk olarak yazıya nasıl başlasam diye epey düşünsem de yazıya "Yazıya nasıl başlasam düşüncesi" ile başlamaya karar verdim. Mükemmel bir yaratıcılıkla başladığımı fark ediyorum. Gerçekten yazı yazmak zor ve meşakkatli bir iş... Epey üstünde kafa yorduktan sonra -Yaklaşık 5 dakika- benden istenilen bir araştırma yazısından ziyade, araştırmamın yanındaki yaptığım işin hikâyesinin daha uygun olacağını düşünerek "Araştırmamın Hikâyesi" ile devam edeceğim.

Araştırma yazısının istenmesi ve araştırma konusunun bana bırakılması, benim açımdan sınırsız bir hayal gücüne bağlı dünyanın içine adım atmak oldu. Şöyle ki, ilk başta yazı istenmesiyle kalam kalan ben, konunun da bana bırakılmasıyla gerçekten büyük bir şok yaşadım. Bu şok benim bir kaç dakikamı yemesiyle beraber sonunda değerli yazım için konumu bulmuş oldum. Konumu "Dolma Kalem" olarak belirleyerek, yazımın asıl kısmına geçmek için bu cümleyi tamamlıyorum.

Dolma kalemler en azından çalışma sistemi benzer olanlar, çok eskilere uzanır. Çizgi filmlerde, filmlerde ve hatta romanlarda kuş tüyü olarak tasvir edilen, gerçekten de kuş tüyü olan ilkel yazma aleti. Teknik prensibi birbirine çok benzer. İkisi de mürekkebin, tükenmez kalemlerdeki halinden ziyade daha sıvı olan halini kullanır. Fakat her seferinde tüyün ucundaki mürekkep bittiğinden çok uğraştırıcı bir durum olduğunu söyleyebiliriz. Hatta düşününce, gerçekten sıkıcı bir iş... Bir de mürekkep yayılırsa işte o zaman durum daha kötü bir vaziyete dönüşüyor. Bu kalemler her ne kadar sıvı mürekkeple kullanılsa da dolma kalem demek için çok ama çok ilkeller. Sonuç olarak doldurulamıyorlar ve sıkıcılar. Görünüş olarak pofuduk ve güzel olsalar da işlevleri görünüşlerine göre çok zıt. Sonuç olarak insanlığa çok büyük bir yarar ve edebiyata iyi malzeme veren bir mucit, L.E Waterman bu işe güzel bir nokta koymuş. Gerçi tükenmez kalemi icat eden adam daha çok yarar sağlamış ama edebiyat açısından "Dolma kalemler her zaman elittir" düşüncesini kıramamış. Konumuza dönersek L.E Waterman, su bazlı mürekkep ile çalışan bir kalem icat etmiştir. Teknik açıdan ise iki türü mevcuttur. İlk olanı kartuşludur, mürekkep bittiğinde kartuşunuzu değiştirirsiniz ve sihir kendini göstererek yazmaya devam edersiniz. İkincisi ise daha uğraştırıcı olan "Pompa" türüdür. Bu türde kalemin mürekkep haznesine mürekkebinizi koyarsınız ve çevirme kolunu sıkıştırdığınızda mürekkebi aşağı iterek ucun mürekkeplenmesini sağlar. Aslında araştırılabilecek en temel kısmı budur dolma kalemin. Fakat bu konu bununla kalırsa gerçekten hem ben üzülürüm hem editör üzülür hem de yazı, tembel bir yazarın elinden çıkmış gibi görünür. Sonuç olarak kendi hikâyemle biraz da reklamlı kendi küçük araştırmamı da ekleyeceğim.

Evimizde 'ıvır zıvır' denilen eşyalar, her zaman vardır. Şimdi de var aslına bakarsanız. Babam eski ve egzantrik şeyleri atmayı pek sevmeyen biri olduğundan ıvır zıvır eksik olmuyor evde tabii ki. Hikâyemin başından başlarsam bu hikâye benim dokuz yaşımda kadar uzanır. O zamanlar evde bilgisayarım yok. Televizyona zaten ilgim yok. Temel Britannica okuyorum her gün. Her güne bir cilt... Tabii okumanın yanında evin sağını solunu da karıştırmaktan zevk alan ben kutunun içinde deri kılıfı olan üç adet kalem buldum. Anneme sordum, "Bunların bir dolma kalem olduğunu ve ne yazık ki tami edemeyeceğini" söyledi. Ben de irdelemedim. Uzun bir süre de orada koyduğum yerde unutmuşum zaten. Ta ki tekrar keşfedene kadar... Tabii artık üniversiteli bir gencim ve kalemlerimi bulduğumla internete koşmam bir oldu. Fakat kör bir araştırmayı ve sonucu olmadı. Ben de evdeki mürekkeple-re şans vermeyi -Dediğim gibi evimizde birçok değişik şey bulunur- denedim. İnternette nasıl yapılacağı hakkında bilgi aldım ve denemeye koyuldum. Bir yandan da kalemlerimin markasını araştırmaya

çalışıyordum. Fakat ilk başlarda onda da iz süremedim. Sonra bir anda kalemlerde aslında çok ufak yazılar yazdığını fark ederek okumaya çalıştım ve markalarını buldum. En beğendiğim kalem Amerikan malıydı ve benzeri internette 60 liraydı. Diğeri bilindik bir markanın ya 17, ya da 71 numaralı modeliydi ve beklediğim gibi "Dolma kalem edebiyatı" ile ilgili bir yazıydı. Sonuncusu Çin malı fakat izini kaybettirdiği kesin; çünkü gerçekten bu kalem hakkında bir şey bulamadım. Saatler süren mekanik tamir ve biraz da Doktor Frankenstein oyunum, bir kalemi çalıştırmamı sağladı. Yazıyordu ve ben saçma bir şekilde mutluydum. Gerçekten simsiyah ellerimi ağzıma götürüp "Aaaaaaaa!" diye bağırarak kadar sevinmiştim. Ama 17 veya 71 model kalemim uğraştırıcı sıkma kolu şeklinde olduğundan, tamirini yapamadım. Zaten kolun saklama kısmı da kırılmıştı. Esrarengiz Çin kalemim ise gerçekten bir Çin işkencesine dönerek beni pes ettirdi. Sanırım bir çeşit damlalık mekanizması şeklinde çalışıyor. Çalıştıramadığım ise bir gerçek. Sanırım eğer karşılayabilirsem kalemlerimi özel ekipmanlarını alarak tamir edebilirim. Hobi bulmamın yanı sıra bu kalemler çok hoşuma gidiyor.

Sonuç olarak, bu araştırma yazısından çok anı ve gezi türü bir yazıya döndü. Dolma kalemleri hakkında pek tarihi bir bilgi ya da enteresanlık yok. Üzerinden yapılan edebiyatı ve kullanana sanki özel bir güç verilmesini sağlayan havadan başka bir özelliği de yok. Ama kendi küçük araştırmamı yazabilme fırsatını da bu konuyu yazarak değerlendirmek de ayrı bir güzellik diyerek yazımı bitiriyorum.

Kaan İYİAKSU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

YOLDA SOLAN

Yol uzundu,
Ellerimde koparılmış köklerle,
Duraksadım.

Mevsim yaza dönüyordu,
Ufukları sararmış çiçeklerle,
Dolduruyordu güneş,
Kamaşınca gözlerim,
Kıstım.

Al bir neşeyle doluydu,
Doğan engereklerin pulları,
Her damlası keskin,
Zehri görünce,
Tereddüt ettim önce,
Sonra,
Yudumladım.

Ekinler çok kötü sararıyordu,
Sanırsın hastalanıyordu,
Çiftçiler oraklarıyla,
Terleyerek gelince,
Sarıp solan,
Rüzgârın nefesiyle,
Uçuşup duran,
Ekinleri derince,
Rahatladım.

Yol uzundu,
Bomboştı ellerim,
Yorgun ayaklarımla,
Yürüdüm,
Sustum,
Vardım.

Mümin CAN
GAZİ ÜNİVERSİTESİ
Kimya Mühendisliği

İHBAR ETSEM SENİ

İhbar etsem seni
'Bu deli', desem,
Akil hastaneme yatırır mı seni?
Kalır mısın aklımda bir ömür boyu?

İhbar etsem seni
'Bu kimsesiz', desem
Kalbime esirgerler mi seni?
Kalır mısın uslu bir çocuk gibi?

İhbar etsem polislere seni
'Kalbimi çaldı', desem
Acaba tutuklarlar mı seni?
Kalır mısın kalbimde bir ömür boyu?

Hale USALAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

GÜNCE

Günaydın!

Şu anda bambaşka bir ülkeye uyandın, kimseyi tanıyorsun. Etrafındaki herkes bir şeyler konuşuyor, tek bir kelime dahi anlayamıyorsun. Ailen, arkadaşların, sevdiğin, sevmediğin tek bir kişi bile yok. Tam anlamıyla yalnızsın... Midende garip bir sancı, ruhunda anlamsız bir heyecan ve aklında tek bir soru: "Şimdi bu yeni hayata nasıl dâhil olacağım?"

Unutma ki, sen ülkeni temsil ediyorsun. Aileni, öğretmenlerini mahcup etmemeli, bunu aklının bir köşesinde bulundurmalısın.

İlk şoku sokağa adım attığında yaşıyorsun. Sokakların senin şehrine göre daha temiz, insanların daha düzenli ve dakik hareket ettiklerini görüyorsun. Ülkendekinin aksine yaya geçidi kuralına uyuyorlar. Caddeye attığın tek adım durmaları için yeterli oluyor ve anlıyorsun ki can taşımak burada kıymetli.

Romanya az gelişmiş bir ülke çünkü 1989 senesinde bir darbe olmuş. Halk hala komünist başkanın izlerini taşıyor. Samimi oldukları kadar disiplinli ve otoriter görünüyorlar. Sabah altıda kalkıyor, işe gidiyor, dükkân açıyor ve akşam beşte paydos yapıyorlar. Hafta sonları nadir yerler açık oluyor. İnsanlar birbirlerine güveniyorlar. Otobüste, tramvayda bilet kesen bir görevli ya da manavda tartı başında duran birisini göremiyorsun. Eğer bir üçkâğıt çevirirsen, önce kendini aldatmış sayılıyorsun. Seni, sosyal hayatta vicdanıyla baş başa bırakıyorlar. Her köşe başında polise rastlamıyorsun. Polisle bir işin olduğunda polis merkezine gidiyorsun ve önündeki ankesörlü telefonda polisle iletişime geçiyorsun. Dersini ilk olarak telefonda dile getiriyorsun. Kayda değer bir görüşme şartıyla polis yanına geliyor. Sokaklarda rahatsın, güvendesin. Rahatsız eden yok, sözlü ikaz onlar için çok önemli. Eğitim alanında ise; küçük yaşlarda spor, sanat, dil gibi alanlara yöneliyorlar. Okullarında sürücü eğitimi alabiliyorlar. Çocuklar, gençler ve yaşlıların çoğu İngilizce konuşabiliyor. Taksi şoförü amcalar, gözlemci teyzeler, market ve AVM çalışanlarıyla İngilizce pratik yapabiliyorsun. Dil bölümleri oldukça gelişmiş. Tek dilli yabancı dil bölümü yok; İngilizce- Fransızca, Romence- Almanca gibi çift dilli yabancı dil bölümlerinde öğrenim görüyorlar. Öğretmenler sorun çözme odaklılar. Anlayışlı ve nazikler aynı zamanda derslerde oldukça disiplinliler. Derste yalnızca ders işleniyor. Derse başladıkları andan itibaren Romence konuşmuyorlar. İlk hafta dersten hiçbir şey anlayamayan Fransızca birinci sınıf öğrencisi, üçüncü hafta sonunda kulak dolgunluğu ve pratikle derse adapte oluyor. Sınıfta çıt çıkmıyor. (Burun silme alışkanlıkları hariç. Burunlarını çok sesli siliyorlar 😊) Konularını, müfredatlarını işleyip bunun üzerine tartışıyorlar. Okullarda sevgi ve saygı aleni biçimde hissediliyor. Öğrenciler saygılı bir şekilde ders saatlerini bekliyorlar, koridorlarda bağırıp çağırma yok. Adeta okul kapısından girdikleri andan itibaren başka bir insana dönüşüyorlar. Çünkü nasıl davranmaları gerektiği konusunda bilinçliler. Öğretmenlerin bir koridoru yok; bazı öğretmenler dışında odaları bile yok. Ders saatlerinde geliyorlar. Tek ders iki saat ve dersler blok işleniyor. Ders ve seminer dedikleri ders saatleri var, derste dersin ana hatlarını işliyor, seminer saatinde ise konuyla alakalı alıştırma çözüyorlar. Dersin başlama ve bitiş saatinde öğretmenler ve öğrenciler fazlasıyla dakik davranıyorlar. Sosyal yaşamlarında da eğer bir randevuları varsa vaktinde gitmeye ve gelinmesine çok önem veriyorlar. Eğer gecikirsen çok önemli bir sebebin olmalı... Derslikler, spor salonları, yurtlar ve evler konforsuz ve bakımsız olmasına rağmen eğitimlerinde ve sosyal hayatlarında bir aksama olmuyor. Yani bir yerin konforsuz olmasını, asıl görevlerini yapmalarına engel görmüyorlar. Yaşam standartları onlara birçok şeyi sunmuyor fakat bu durum donanımlı olmalarına engel olmuyor.

Oradea sakin, küçük ve samimi bir şehir. Başkent Bükreş'e trenle 14 saat mesafede yer alıyor. Trenler berbat. Binlerce kez ülkene ve haline şükredeceğin tek an tren kullandığın an oluyor. Yine de Bükreş'i geziyorsun. Türk şehitliği, Çavuşesku Sarayı, Tineretulul Parkı ve geniş meydanlarını görüyorsun. Schengen vizesi alıp görmek istediğin diğer Avrupa ülkelerine gidiyorsun. Çek Cumhuriyeti başkenti Prag'a gittiğinde anlıyorsun ki harika bir masalın kahramanısın. Fotoğraf çekmek bile istemiyorsun çünkü mimarisinin çıplak gözle görülmesi gerektiğini düşünüyorsun. Savaş görmemesi sebebiyle güzelliğine leke sürülmemiş bu masal şehrin aksine, insanların ifadesiz ve soğuk oluşlarına anlam veremiyorsun. Yaşça senden büyüklerin toplu taşımalarında sana yer verme adetlerini görünce şaşırıyorsun. Ya genç nüfusa değer verdiklerinden ya da kendilerini yaş sınıflandırmasına sokmak istemediklerinden bu şekilde davranıyorlar. Yerde tek bir çöp göremiyorsun. Önüne adım başı sanatsal müzeler çıkıyor. Bin bir şekle sokulmuş çikolataların sergilendiği ve yenildiği çikolata merkezini, Nazım Hikmet'in de aralarında olduğu birçok ünlü yazarın şiirlerini ve yazılarını yazdığı restoranı(Kavarna Slavia), astronomik saati, Charles Köprüsü'nü, Old Town'u, Prag Kalesi ve Katedrali'ni, Franz Kafka Müzesi'ni, Oyuncak Müzesi'ni ve daha birçok sanatsal yeri nefesin tutularak geziyor, bu esrarengiz şehre yeniden gelme arzusuyla ayrılıyorsun.

Paris... Beklentilerini yüksek tutarak giden insanlara tam anlamıyla bir hayal kırıklığı yaşıyor. Bu şehir bu kadar pis kokamaz diye düşünüyor, metrosunda kayboluyor, evsiz insanların arasında bir o yana bir bu yana koşuşturan fareleri gördüğünde Romanya ya geri dönmek istiyorsun. Ta ki Eiffel, Montmartre, Jardin du Luxembourg, Pantheon, Sacre coeur, Cathedrale Notre-Dame, Place de la Concorde, Avenue des Champs-Elysees, Place de la Porte Maillot,,Centre Pompidou Chateau de Versailles, Musee de Louvre et d'Orsay, L' arc de Triomphe, La riviere Seine ve sayamadığın birçok yeri gördüğünde, değdi diyorsun. Parisliler inanılmaz kibar insanlar ve onların dilinde konuşabildiğini gördüklerinde çok mutlu oluyorlar. Paris'den ayrılırken aklında tek bir soru oluyor: "Bu kadar pisliğin içinde gün, hakikaten nasıl bu kadar romantik batabiliyor?"

Son durağın Macaristan Budapeşte... Saniyorum en çok burayı seveceksin. Tam anlamıyla Türk dostu olan Macarlar, son derece sıcakkanlılar. Tüm Avrupa şehirleri benzer olsa da burası bir başka güzel. Chain Köprüsü'nü, Buda Kalesi'ni, Parlamento Binası'nı görmelisin.

Erasmus, öğrenciye tanınan çok önemli bir fırsat. Kendini geliştirmen en önemlisi kendini tanıman için çok önemli bir yolculuk. Hem kendine hem dünyaya farklı bir gözle bakıyorsun. Korkularını endişelerini tek başına aşıyorsun. Farkında olamadıklarının değerini özlem boğazına dayandığında anlıyorsun. Daha önce çıkmadığın bu yolculuk sana çok şey öğretiyor. Yalnız gezdiğin zaman, anlatacak çok farklı hikâyeler biriktiriyorsun. Farklı dilden, farklı kültürden insanlarla sohbet ettiğini, dertleştiğini, tartışabildiğini görünce güvenin tam anlamıyla oturmuş oluyor. Okulda romen hocandan Fransızca ders alıyor öğle arası bir şeyler atıştırmak için Pläcintăci teyzene gittiğinde Romence hal hatır sorar hale geliyor, akşam Erasmus arkadaşlarıyla oturduğunda İngilizce muhabbet edebiliyorsun. Değişik yemeklere ve zevklere ortak olabiliyorsun. Portekizli arkadaşlarına bakıp bir millet bu kadar yabancı olamaz diye düşünürken İspanyol arkadaşlarıyla aynı esrilere gülebiliyorsun. Hasretle ülkene kalkan uçağa bindiğinde, biliyorsun ki arkanda misafir olabileceğin evlerin olduğu bir dünya bıraktın... İyi dileklerle...

Tuğçe SALT
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

YAŞLILIK SEMBOLLERİ

Yaşlanıyorum her saniye,
Her an, her dakika...
Bastona, bir tık daha yaklaşarak
Yuvarlak camlı gözlüklere,
Okunamayan takvim yapraklarına
Kucaklıyorum her adımında torunumu
Gelinimin az şekerli kahvesini yudumluyorum
Kuru üzüm dönen ellerim
Harçlık karşılığı öpülüyor
Sandalyede yaptığım ibadet
Yükselen şekerim yüzünden,
Çirkinleşen suratım,
İndirilmeye çalışılan tansiyonum,
Yeni şeylere sahip oluyorum...
Bir araba değil;
Ne yeni bir oturma grubu,
Ne de bir bisiklet...
Genelde rezil eden
Utandıran, elimde olmadığı halde
Delikanlılıktan eser yok
Yarım saate çıkılan merdivenler
Başımı üzeri daima kış
Beyaz dehşetin, şehveti
Gülerken ağızından sıçrayan protez
Cebimde kefen param,
Diğer cepte vasiyet...
Kulağımın dibinde bağırان insanlar
20 yılın sonunda bırakılan sigaranın,
Sürpriz hediyesi, daralan nefesim
Hırıldayan göğsüm
Dilimde bolca öğüt
Eskilerden kalan bir cep saatim
Hepsi bu...
Hiç boş kalmaz o dudaklar
Önce emzik verirler, sonra sigara
Yaş yirmi dedi mi, bir çift farklı dudak
Yirmi beşte bir çift dudağın eksikliğini;
Büyük bir istekle dolduran kadeh
Sipsi farkıyla bir nargile
50'den sonra ya oksijen tüpü, ya yıkanan mide...
Sonrası, simsiyah
Önce kahverengi tahtalar
Sonra kara toprak
Standart bir ölüm
Her ne kadar;
İlk sigarada bitmek istese de ömrüm
Bir saat daha çarpmayı isterdi gönlüm...

Ekrem AKSU

19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ

Radyoloji Bölümü

1.Sınıf

GECENİN GÖZLERİ

2. Bölüm

(31. sayımızın 16. sayfasında ilk bölümünü yayınladığımız hikâyenin devamıdır.)

Sigarası son tütün kıntılarını çıtırdatırken sinirleri bir an olsun yatışmış gibiydi. Önündeki iki kırmızı far hala görebildiği uzaklıktaydı. Sabit hızını koruyarak yol almaya devam etti. Kırmızı lambalara yine odaklandı. Süzüldü... Sakinleşti...

Tam o anda kırmızı noktalardan kirlî bir bez parçasını andıran cisim saniyenin yarısı kadar bir zamanda gözlerinde büyüyerek arabanın ön camına yapıştı. Erkek yüzlü öyle bir korktu ki sigarayı az daha yutuyordu. Tam atmak üzere olduğu izmariti elinden düşürerek kumaş pantolonunda bir delik açtı. Yanan külün sıcaklığını bacağındaki derisinde hissetti. Telaşla direksiyondan ellerini çekip üzerini silkelemeye çalıştı. Siyah cisim camda bir hayli alanı kapladı ve ilerisini görünmez kıldı. Araba bir sağa bir sola çekti ve direksiyonu tekrar tutmaya çalışırken ileride bir şeyler görmeye uğraştı. Kirlî bez parçası kapkaraydı ve adeta yanmış motor yağına bulanmıştı. Birkaç saniye arabayla hayatta kalmaya çalışırken bez parçası camda sağ sol yapmanın etkisiyle kaydı, ardında yanmış motor yağı ile eğik harflerle yazılmış kısa bir söz bıraktı.

Beni takip et

Erkek yüzlü çığlığı bastı. Gözleri fal taşı gibi büyüdü. Ağzı bir piton yılanının girebileceği kadar açıldı. Direksiyonu yine unuttu ve araba tek şeritte sınırları zorladı. Harfler ardında sileceklere kadar akan katran gibi bir sıvı bıraktı ve sanki buharlaşır gibi göz göz yok oldu. Önündeki araç sanki hız kesti ve kırmızı noktalar hiç olmadığı kadar yaklaştı. Şimdi gerçek birer göz bebeği gibiydiler. Hatta gerçek birer kedigözü gibi... Erkek yüzlü o an, onların aracın stop lambaları olmadığını fark etti. Onlar sadece birer gözdü. Bunu nasıl daha önce anlayamadığı için kendine kızıverdi. Hiç bir şey normal değildi. Bu yol ve bu tünel normal değildi. Yarım saattir takip ettiği o stop lambaları normal değildi ve cama yapışan katranlı iğrenç bez parçası. Tekrar beyninin ona bir oyun oynadığını sandı ama hâlbuki gerçek bu kadar basitti.

"Takip etmek zorunda değilim", diye düşündü. Hemen şimdi durabilirim. Peki, sonra o da durursa ve o gözler hiç olmadığı kadar yaklaşırsa. Hem bu atmosferde bu arabadan dışarıya çıkabilecek miydi? Merak etti. Hızını biraz daha düşürüp neredeyse şehir içi trafik seviyesine indi ve külüstürün kapısını yokladı. Kolu çekti ama kapı hareket etmedi. Hızı biraz daha düşürdü ve kapının rüzgârın etkisiyle açılmamış olabileceği fikrine kapıldı. Tekrar kolu çekti, hatta birkaç kez itip çekti ve kapı bir milimetre dahi kıpırdamadı. İşte şimdi gerçek bir cehenneme düştüğünü anladı ya da beyniyle arasında geçen savaşın ne boyutta olduğunu.

O gün mutfakta tezgâhın üzerinde duran bir iki yudumluk birayı ve babasının kurallarına karşı gelip merakına yenik düştüğü o anı...

Büyük, kalın bir bardaktı. İçinde bir ya da iki parmak kadar sarı bir sıvı duruyordu. Üzerinde ince bir köpük tabakası vardı. Babasından kaldığını biliyordu. O şimdi malum arka bahçede idi. O genelde o sıvıyı dibinde biraz kalınca bırakırdı. Nedenini bilmiyordu. Bunu ancak birkaç yıl sonra anlayabilecekti. Yaklaştı... Bir yanda müthiş bir korku ona uzaklaşmasını söylüyordu. Diğer yanda içindeki merak hissi durdurulması mümkün değil gibiydi.

Bardağa doğru eğilip kokladı. Hissettiği şey başlarda oldukça iğrenç geldi. Çok ağır ve pis bir kokusu vardı. Herhalde babamı o hale getiren şey bu diye düşündü. Bu koku babası gibiydi. Sigarayı andıran kokunun da ne olduğunu bilseydi... Aralık duran perdeden babasını görmeye çalışıyordu. Uzun fidanların üzerinden karartılı bir silüet belirdi. Başı sürekli bir taraflara oynuyordu. Kim bilir o domatesler ile başka ne yapmayı planlıyordu. Önündekine tekrar odaklanmaya çalıştı. Sonra aklına yine başka bir düşünce geldi. Babası bunu ne zaman içse kokuyordu. İşte aynı bunun gibi kokuyordu. O halde o da bunu içerse aynı şekilde kokacaktı. Herhalde tüm vücudunun kokmasına yetecek kadar değildi ama ağzı?

Hemen gidip dişlerimi fırçalarım dedi. Hah! Onu yetişkinler de yapıyor evlat inan çok işe yarıyor! Omuzlarındaki melekler yaşadığı sürtüşmeden artık vazgeçmeliydi ve erkek yüzü oyunu karanlık taraftan yana kullandı. (Bu her zaman böyle olur) Bardağı cam sapından tutup kaldırdı ve hissettiği ağırlık karşısında şaşırıldı. Kim bilir içinde o yarım litre olunca nasıl oluyor diye geçirdi... Son kez kokladı ve duyumsadığı şey değişmedi. Sanki şimdi daha az iğrençti. Sonuçta birazdan mideye indireceği şeyin iğrenç olduğunu düşünmek insan psikolojisinin kabul etmeyeceği bir şeydir. Tanrı kompleksi devreye girer ve "Sen kim oluyorsun da benim mideme giren şeye iğrenç diyorsun" a dönüşür. Bu aynı yanında gezdirdiğin kıza birinin aşağılayıcı bir laf atmasına benzer. İnsan ruhu her daim tekâmüle odaklanmıştır.

Erkek yüzü bardağı kaldırdı ve içindeki ağzına doğru yol alırken kapıda beliren biri ona bir "Hey!" çaktı. Çocuk az daha bardağı düşürecek ve tezgâha geri bırakırken çıkan ses çatlamaı andırıldı. Çok hızlı ve dehşet içinde arkasını döndüğünde gördüğü kişi babasından başkası değildi.

Adamın gözleri fal taşı gibi açılmış ve kaşları otuz derece olmuştu. Brütüs, Sezar'a ihanet etti ve tahta bir rakip çıktı. Adam görünüş bakımından tam bir çiftçiydi. Ayağında uzun sarı çizmeler, üzerinde kirli, mavi bir tulum, içinde beyaz bir tişört ve elinde bir çapa ile buram buram toprak kokuyordu. Çocuk kendini bayılmamak için zor tuttu ve çiftçi Sezar yaklaştı.

"Bakıyorum da biri büyümek istiyor." Çocuğun beklediği cevap bu değildi.

"Be-be-ben me-merak e-et-ettim ba-baba-cı-cığım." Adamın kaşları indi ve bu sefer düşünceli bir ifadeye büründü.

"Demek merak ettin," derken adamın sesi sinirliden sakine geçmişti ve tonu düştü.

"E evet. Ö-özür di-dilerim ba-baba."

Adam elindeki çapayı kapı eşiğine bırakıp mutfak masasının yanında duran demir sandalyelerden birine oturdu. Kafasındaki güneş şapkasını da çıkarıp masaya bıraktı. Siyah gür saçları meydana çıktığında daha bir babayı andırdı. Çocuk elleriyle tezgâhın kenarlarını tutuyor, sanki alacağı darbe karşısında savrulmamak istiyor gibiydi. Adam konuştu.

"O halde bu merakını giderelim. Ben bir şey demeyeceğim. Kararı sen ver." Sezar, Platon'a dönüştü. Birazdan Devlet adlı eseri yazmaya başlayabilirdi ya da Testere serisini çekebilirdi.

Çocuğun az evvelki bira içtiğinde ne olacak merakı, şimdi bana ne olacak'a dönüştü.

"Şimdi o birayı al ve dibinde bir tek yudum kalmayana dek hepsini tek seferde iç." Çocuk afuladı. O daha bunun kokusuna katlanamıyorken babası şimdi fondip yapmasını istiyordu. Adamın yüz ifadesi keskindi. Ne istediğini biliyor gibiydi. Yüzündeki hafif sakalı eliyle sıvazlayıp derin bir iç çekti ve sandalyeye tekrar yayıldı. Çocuk bir bardaktaki biraya baktı, bir ona. Sonra bunun iyi bir şey olabileceğini düşünmeye başladı. Bir şeyi yapacaksan tam yap ve şimdi gerçek bir erkek ol leylek suratlı!

"Bütün günümü seninle geçiremem. Onu ya şimdi iç ya da hayatın boyunca veda et. Aksi takdirde sana başka bir ders vermem gerekecek!"

Çocuk bardağı eline aldığı anda önce utandı. Bunu babasının gözü önünde yapmak belki ağırına gitmişti. Biranın üzerindeki ince köpük tabakası şimdi etrafa yayılmıştı ve ortada sarı bir göbek oluşmuştu. İşin bu haddeye geleceğini hiç düşünmedi. Hâlbuki bu küçük bir merak ile başlamıştı. Büyükleme gibi davranabilmek her zayıf ruhun hayalidir...

Babasına tekrar bakmak istemedi. Eğer ona bakarsa vazgeçebileceğini düşündü ya da bir ezik gibi hissedebileceğini. Cesaretini topladı ve ne kadar kötü olabileceğini geçirdi içinden. EGO devreye girdi ve vücuduna girecek olan hiç bir şeyin kötü olamayacağını ona fısıldadı. Ateşinin yükseldiğini hissetti. Alnında ter damlacıkları onu ele verdi ama o babacığa bakmama konusunda ısrar etti. Daha fazla zaman geçiremezdi. İçinden birkaç kere saydı. Tıpkı uyumaya çalışırken gibi. Annesi böyle öğretilmişti. Yoksa o domates fidanlarının altında yatan o muydu? İşte bu bardağı taşıran son hamle oldu.

Çocuk bir iki damla gözyaşı eşliğinde birayı yudumladı.

Bardağı tezgâhın üzerine bıraktığında küçük köpük taneleri dibine doğru süzülüyordu. Yaptığı şey iğrençti. Büyükleme bile beklemiş bir biranın dibini içmezdi. İyi olan ise, işin kötü kısmını küçük yaşta öğrenmişti ve biranın hâlbuki görüldüğünden daha lezzetli bir şey olduğunu Sezar babanın resmi onayını aldıktan sonra öğrenebilecekti.

Adam sadece bakakaldı ve dudağının ucuyla güldü. Bu delikanlı az önce boyundan büyük bir şeyi başarmış ve maruz kaldığı psikolojik sinamadan zaferle çıkmıştı. Adam bir an gururlanır gibi oldu.

Başını aşağı yukarı hafifçe sallayarak çocuğa aferin demeye getirdi. Bu çiftçi sağlam bir evlat yetiştirmişti. Ne de olsa taşra çocukları dayanıklı olmalıydı.

"Beğendin mi bari ufaklık?" Çocuk artık bu sıfatı duymayı hak etmediğini düşünüyordu. "Fena değil..." demesiyle lavaboya çıkarması bir oldu. Adam olan biteni izlerken kahkahalarla gülmeye başladı. Şimdi başını öne arkaya sallıyor ve sanki "büyümek kolay biteni izlerken kahkahalarla riyordu. Çocuk kendini kısa sürede toparladı ve ağzını silip babasına geri döndü. Sanki o da hala ayakta olduğunu göstermek ister gibiydi. Adamın yüz ifadesi değişti ve ona sağ elinin iki parmağını sallayarak yanına çağırdı. Çocuk bir iki adım yaklaştı ve daha öncekilerden sert olmayan bir tokadı sol yanağına yedi. Yarım adım gerileyip tekrar doğruldu. Bir yandan yanağını tutuyor, bir yandan sebebinin anlamaya çalışıyordu. Sınavı geçtim ama! Büyüğüm ben!

"Bu benden habersiz bira içmeye çalıştığın içindi ve yaşın henüz gelmediği için." Sonra başını biraz öne eğip yarım saniye kadar düşündükten sonra aniden kaldırıp ikinci tokadı sağ yanağına attı. Çocuk tekrar sarsıldı ve bunun sebebini gerçekten merak etti.

"Bu da o şeyden ömrün boyunca olabildiğince uzak durman için."

Lejyonlar her iki yanakta da gerçekten unutulması zor izler bıraktı. Güneş ufukta ağarırken bu küçük çiftlik evinde iki taşralı böyle yaşadı.

Erkek yüzlü direksiyonu istemsizce sıkarken her iki yanağında bir kızarıklık hissetti. Belki ikinci tokadı daha sert yemeliydi. Şu an tüm bu yaşadığı fazladan içtiği bir ya da iki biradan kaynaklanıyordu.

O sonuncuyu içmeyecektim diye geçirdi içinden. Karısının evde olmayışını bir zevk saatine çevirmişti. Bunu erkeklerde yapar. Hatta erkekler daha çok yapar. O karşı cinsin evde olmayışı ya da o yabancı, insana bir özgürlük hissi verir ve bekârlık dönemine bir selam verme zamanıdır. Her an lamda değil tabii...

Dar yolda tek araçlık yer doldururken ve gökyüzünü kaplayan ağaçlar, manzarayı renklendirirken (karartarak) o önündeki iki kırmızı lambayı takip etmeye devam etti. Onların birer lamba olduğuna inanmamasını sağlayacak çok kanıtı vardı. Belki bir arabaya bile ait olmayabilirlerdi. Ama seçeneği yoktu. Takip etmek zorundaydı. O, öyle istemişti. Hem yönünü bulmasını sağlayacak başka bir şeyi yoktu. Lambalar ne zaman uzaklaşsa ortalığa bir sis çöküyor ve göz gözü görmez oluyordu. O yüzden mesafeyi yakın tutmaya özen göstererek ilerledi.

Belki de cezalandırılıyor. Karısı hakkında iyi düşüncelere sahip olmadığı için cezalandırıldığını düşündü. İyi bir çocuk olmayıp o birayı içtiği için cezalandırıldığını düşündü. Babasına ve karısına riyakat etmediği için.

Eliyle saçını ve ince bıyığını sıvazladı. Sonra sert bir şekilde direksiyona bırakırken yanlışlıkla silecekleri çalıştırdı ve sol silecek motor yağına bulanmış bez parçasının tüm camı boyamasına eden oldu. Korkudan irkildi ve ağzından birkaç argo kelime çıktı. Telaşla vurarak sileceği kapatmaya çalıştı ve bez tekrar aşağı indi. Camdaki siyah boya yine damlalar halinde aktı ancak bu sefer bir cümle oluşmadı...

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

İZİNSİZ ZİYARET

Kanepesinde doğrudu. Üzerinde ince, tüyleri kabarmış bir battaniye vardı. Oldukça eski bir kanepeydi üzerinde yattığı; yaklaşık otuz yıllık. Ortası neredeyse yere değiyordu. Yanındaki sehpaye uzandı. Tütün sarası gelmişti. Çift kâğıt saracaktı. Çok iyi saramazdı, tütünü de hep biraz kuru olurdu, koruyamıyordu tütünü. Nihayetinde ucundan dökülüyordu yakarken; engellemek için sehpadaki kartvizitlerden birini parçaladı, zıvana yaptı. Hayatının en odaklı anlarından sayılırdı bu anlar... Poşetten bir paket de cips çıkardı. Yedi. Sardı. İki seferde anca yakabildi. Müzik dinlemek istedi canı. Biraz da çokolata... İkisi için de yerinden kalkmaya üşendi, boş verdi.

Güneşin doğmasına saatler vardı muhtemelen. "Saat kaç oldu be?" diye söylendi kendi kendine. Bilgisayar masasına doğru bir hamle yaptı, beklemeden çıkması için parolayı girdi. '23.59' Güzel bir saatte uyanmıştı, kendince tabii ki. Monitörün yanında iki paket Mars vardı. Severdi bu çokolataları. Akşamları çayla güzel gidiyordu. Biraz da reggae... Güzel bir türdü. Tam manasıyla kafa için müzik. Çoğu kez düşünürdü, bazen ona sanki oraya müzik yapmak için bir araya gelmemişler gibi gelirdi. Herkes diplerdeyken ellerine enstrüman vermişler; onlar da kendi hallerinde takılırken biri kaydetmiş gibiydi sanki. Dubstep sevmezdi. Gereksizdi onun için. Müziğin büyüüne kapılmayı severdi. "Sun Is Shining" çalışıyordu Winamp'ta. WMP'den nefret ederdi. İnternet'e de bağlanası yoktu bu gece. İnternette hiçbir şey yoktu ki... Sevdiği kimse yoktu. Güvendiği kimse yoktu. Hayatta sürükleniyordu, "Suda yüzen karpuz kabuğundan farksız. Ağacın gökyüzüne vuran aksinden..." Nereden hatırlıyordu bu sözü? "Takma be..." dedi içinden. Hatırlıyordu bir yerden. Ayağının dibindeki şarap şişesine uzandı. Yanlış olanı almıştı yine, bunun üzerine mum dikmişti. Fırsattan istifade mumu da yaktı; tekrar uzanıp bu kez şarabı aldı ve tepeye dikti. Hemen ardından bir ısırık çokolata... Öksürdü hafiften. Karşıda tren istasyonu vardı. Saat 00.28'di; tren geçecekti birazdan, olanca gürültüsü ile. Nefret ediyordu trenlerden, gürültüsünden... Hayatta sevdiği bir şey de yok gibiydi, şarabı severdi biraz. Çayı sevdiği yoktu ama içiyordu işte. Şarap güzeldi. Kadınlar da güzeldi. Onlara güvenmeyi seçmişti çoğu kez. Çok daha fazla kez yanılmıştı. Bir yanlışlık vardı elbet, güvendiğinden fazla ihanete uğraması ona da mantıksız gelmişti. Mantıklı olan ne vardı ki zaten?

Saat 2 civarıydı, dairesinin kapısı açıldı. Ev arkadaşlarından biriydi gelen. "Aşkım sen mi geldin?" diye seslendi adama. Adı Aşkın'dı adamın. Bu geeyikten nefret ederdi. Ne yazık ki diğerinin de adı Enis'ti. "He ben geldim civa kafalı!" diye bağırdı içeridekine. Yalnız değildi, yanında bir de kız vardı. İçeri uğramadan direkt odaya girdiler, beş dakika sonra müzik sesleri yükseldi. Karnı acıkmıştı, tence-rede biraz makarna vardı. Spagheti... Bol tuzlu, bol salçalı. Ömür tüketiyordu işte. 'Hayatı sevmeyen adam' olmaya çalışıyordu ama köpek gibi korkuyordu ölümden. Elinden geldiğince yaşayacaktı. Kaçışı yoktu. Tek kaçışından korkuyordu çünkü. Makarnayı ısıttı. Kenarına biraz yoğurt koydu, bir haftayı geçmişti yoğurdu alalı... "Zehirlenmezsek iyi ama..." diye geçirdi içinden. Çatalına sardı makarnayı. Bir yudum da şaraptan aldı. Yoğurtla karışımı çok daha ekşitti tadını. Şarap mı daha ekşiydi, yoğurt mu bilmiyordu. Tek bildiği lanet ettiğiydi beş parasız hayatına. İş bulmalıydı. Ya da içkiyi bırakmalıydı. İş aramayı tercih etti. Biraz Muddy Waters dinlemeye karar verdi. Blues zamanıydı. Ne zaman değildi ki? "Blues, it's all 'round!" diye bağırdı salonun ortasında. Kimse yanıt vermedi, "Ne oluyor?" demedi. Kimse umursamadı. Üç kişi kalıyorlardı evde, diğeri çoktan uyumuştü, ölmüş ve hatta çürümüştü belki de; bağırsaklarını yatağına boşaltıyordu çoktan. Ölülerden korkardı. Annesi çok küçükken ölmüştü o. Sabah bulmuşlardı onu, babası eve uğramayalı çok gün olmuştu. Çok gün... Babaannesinde kalıyordu

o da. Bir haftadan fazladır. Eve geri götürdü babaannesi, anahtarı vardı. Koku... Camdan giren böcekler çoktan yemeye başlamışlardı. Yatak dışı içindeydi. Fazla düşünmek istemedi... Ve sinekler, ve kurtlar, ve karıncalar, ve arılar... Ve koku. Üç yıl et yiyemedi. Niçin yemediğini hatırlamayacak kadar uzun süre. Mangal insana iyi geliyordu belki de, ondandı. "Kesin ondandır." diye düşündü.

Montunu giydi, dışarı çıktı. İki kat aşağı... Yakınlarda bir mahalle bakkalı vardı. Bir şişe alacaktı. Uyuyacağı yoktu daha, belliydi. İki yeşil şişe aldı. Eve doğru gidiyordu ki, aklına geldi. Leblebiyi unuttu. Geri döndü, iki liralık da leblebi aldı, beyaz leblebi. Eve döndü bu kez. Girdi. Aklına Beyza geldi. Kızıl kadın... Doğal kızıldı, kısacık saçları vardı. Çilli bir yüzü... Doğal afet gibiydi ama. İrlandalıları anımsatıyordu ona. Çok İrlandalı tanıdığından değil. Öyle işte. İlk şişeyi neredeyse açar açmaz bitirdi. İkinciye biraz daha vakit verdi. İnternete bağlandı bu kez. Beyza hala mavi sosyal ağda ekliydi. Girdi, tekrar resimlerine baktı. Yanındaki adama küfretti. Sonra Beyza'ya küfretti. Düşünmek istemediğini hatırladı sonra bu kadını. Sehpayı devirdi. Birkaç şey kırmıştı yine. Sonra banyoya gitti. Usturasından ustura ile traş oluyordu- jileti söktü. Sol bileğini kesti. Banyonun zeminine çöktü, çamaşır makinesine yaslanmıştı. Beş dakika geçmeden kapandı gözleri.

Gün ışığı uyandırdı. Hastanedeydi. Aşkın vardı yanında. "Yine mi be, yine mi!" diye bağırdı. Hemşire dışarı çıkardı. Bunu onun için yapmamıştı. Diğer hastaları rahatsız etmemek içindi. "Yine, yeni ve yeniden!" diye seslendi dostunun ardından, horned hand yapmaya çalışarak. Biraz zordu. Bir koluna serum bağlıydı, diğeri de bandajlı. Elbette biliyordu bileklerini dikine kesmeyi. Ama şimdiye kadar hep yatay kesmişti. Her defasında. Köpek gibi korkuyordu ölümden. Yan sedyede oturan bir adam vardı. Boş boş oturuyordu. Kesinlikle emindi, bir rahatsızlığı yoktu bu adamın. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Dayanamadı, "Selam dostum, hayırdır?" diye seslendi. İfadesi değişmedi adamın. "Di-kine kes bir dahakine, tamam mı?" dedi. Başını salladı. "Sen niye buradasın?" diye sordu. "Hiç karışırma, neyse, ben gidiyorum..." dedi, elini uzattı; ne yazık ki sıkamayacaktı bu eli, "...adım Altar bu arada. Hadi eyvallah, Enis." Elini sıkamayacağını anlamıştı adam. El sallayarak kayboldu acil servisin koridorlarında... Bakakalmıştı.

Altar PARSOY
ANKARA ÜNİVERSİTESİ
FEN FAKÜLTESİ-Kimya Bölümü
4.Sınıf

BUGÜNE DAİR

Tanrım,
Affet beni.
Şimdi işledim günahımı.
Bir raki bardağına sarıldım;
Bir kadının,
ince, narin ve bir o kadar kibar beline sarılır gibi
Akşam boyu sarıldım hem de
Günahım çok mu oldu şimdi Tanrım?
Karıyı bir başka kadın düşündüğüm için mi aldattım?
Suç benim değil,
Ben yalnızca o bardaktan içtim.
Acaba, çok mu tutmadım kendime verdiğim sözleri?
Olsun ya da
Bir kere sarhoş olmuşum ne olacak?
Bir kere yürüyemedim kendi sokağımda
Bir kere anahtarın deliğini bulamadım
Ve bir kere ilk defa başka insanların boyunlarına sarıldım.
Bu akşam,
Bugün başından beri çok karmaşık
Oturduğum masa dahi anlamsızlıklar abidesi
Ve etrafı savaş çığırtkanlığı atan akbabalarla dolu
Sahi neden o leş hayvan bir beyaz babadır.
Neyse biz devam edelim...
Salon dolabildiğince iskeletler ve yürüyen ölülerle
Bir sağa bir sola selam veriyorlar
Ve bir o kadar da tanımıyorlar birbirlerini
Tanrım,
Bu gece, bu gündüz
Ben bir insan olarak yaşamadım.
Vallahi de yaşamadım billahi de yaşamadım.
İlk önce bu oyunu yazdım.
Sonra anlamadılar diye kendim oynadım
Bu insanlar beni anlamıyor
Benim sözcüklerim hep karmaşık
O zaman bir de onlar için yazayım:
Ben yazı yazabilen bir insan
Ben çok insan oldum bir aralar
Okuduğum her adam oldum bir ara
Bir ara komple yoktum dünyada
Ben bunu yazdım, 'yazmasaydım ağlayacaktım'
Bir ara başka biri olmamak için yazdım aslında
Anlamalısınız beni bundan sonra
Çünkü anlamazsanız beni bundan sonra
Ben başlı başına ağlayacağım yoksa.
Aslında bitirmek istemem hiçbir şiiri böyle ama
Çünkü çok şey var daha anlatılacak.
Bir kadın...
O da başka bir zamana artık.
Ben bu gece bu kadarını yazdım
Bir başkası başka işlediğim günaha artık.
-Keşke'siz yaşayasınız-

Şahin NAYIR
ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ
Elektrik Elektronik Mühendisliği-Hazırlık

YÜRÜYORUM

Yürüyorum,
Dışarıda kıştan kalma bir hava,
Rüzgâr iliklerime kadar işliyor,
Yaprakların sesi.
Sesin kadar haz vermiyor.
Hasretini büyütüyorum...
Aklıma geliyor hüzün yeşili gözlerin,
'Adam gibi sevdim' diyordu
Sevdaya dair sözlerin
Bin kez sarmış olsam da,
Dinmeyecekti ya bu hüzün!..
İçimde mesafelere bir isyan ki,
Sorma...
Uzun sürmeyecek ya...
Uzun gelecek, acırtacak kayıp zaman...
Yürüyorum,
Dışarıda kıştan kalma bir hava,
Rüzgâr iliklerime kadar işliyor,
Hasretini büyütüyorum...
Yalnızım,
Yalnızım ve üşüyorum.

Aynur TAŞCI
Emekli Müşavir
ANKARA

LA CONFIANCE EN SOI

Maman, papa,

Vous savez, je ressens toujours vos prières sur moi. Vous désirez, comme chaque mère et père, que votre enfant soit une personne heureuse, honnête, respectueuse envers tout l'univers, serviable, d'abord à soi-même, puis à la nation, etc. J'allais presque oublier que vous voulez que je vive au « juste milieu », sans m'approcher des extrêmes.

Depuis mon enfance, j'ai essayé d'être digne. J'ai fait tout mon possible pour vous et mon entourage. Sachez que j'ai essayé de vivre comme vous le souhaitiez, mais je n'ai pu le faire dans ma jeunesse, ni maintenant.

Dès mon jeune âge, j'étais envahie par une faim de connaissances du monde environnant. Je voulais toujours savoir tout ce qui se passait autour de moi, et comment. J'avais un air plus mûr que mes camarades. Je me rappelle avoir appris à faire de la dentelle à 7 ans, cuisiner en mettant un petit tabouret devant la cuisinière à côté de maman, etc.

Je me demande souvent pourquoi je m'appelle Kıymet, car je suis la seule à avoir ce nom dans la ville où j'habite. Vous remarquerez que vous m'avez nommée par un prénom pas très courant dans notre environnement...

Après le mariage, à l'âge de 19 ans, j'ai décidé de rester en Turquie. Mon mari a été muté à Yaylabaşı, un tout petit village d'Erzurum situé à 4 heures de route du centre-ville dans le sommet d'une montagne près de Kars. Ce village n'a qu'une soixantaine d'habitants dont la plupart des villageois est âgé. Mon mari enseignait à une dizaine d'élèves de chaque classe en raison du faible nombre. Jusque-là tout paraît ordinaire. Mais, je n'avais pas d'eau à la maison ; je devais la chercher à la fontaine. Imaginez que voulez laver la vaisselle, et surtout le linge. C'était tout un « cinéma » pour moi : il fallait apporter tout d'abord de l'eau avec des seaux, la chauffer sur le fourneau, ensuite laver le linge à la main (moi qui n'avais jamais lavé de linge à la main, je venais de France et on avait la machine à laver depuis bien des années); et ce n'était pas fini le linge devait être rincé, le rinçage à la fontaine évitait le transport des seaux d'eau, mais l'eau glacée abîmait mes mains délicates jusqu'à les faire saigner. Dans le village, il n'y avait ni boulanger, ni magasin, ni moyen de transport. Mon

mari faisait les provisions une fois par mois lorsqu'il recevait son salaire. Le pain, je le faisais moi-même, sur le poêle ou au four. J'ai même appris à faire le pain à leur façon. Comme j'ai passé mes quatre années là-bas, j'accompagnais mon mari à l'école pour apprendre aux tout-petits à lire et à écrire ; les quelques jeunes filles qu'il y avait venaient apprendre le Coran ; je découvrais leur culture et apprenais leurs repas traditionnels ; j'ai même eu l'occasion de faire un tapis appelé « kilim » ; j'ai aussi suivi des cours de couture, etc. L'aide de mon mari ne m'empêchait point de vivre ces difficultés dans une période où les PKK faisaient leurs attentats (1994-1998). J'étais horrifiée par cette vie, après une jeunesse paisible en France. Parfois j'y pense, est-ce qu'aujourd'hui je pourrais patienter et vivre la même chose, je ne sais pas. J'ai pu surmonter tout ça grâce au soutien de mon mari, à sa patience, à son amour.

Vous voyez maman, papa! Comment voulez-vous que je sois du « juste milieu » ? Tout ce que j'ai vécu depuis des années, ce ne sont pas des choses ordinaires. Maman, tu te rappelles, après que nous ayons été mutés à Konya, tu m'as avoué que tu avais été pieds et poings liés, très triste, que nous ayons été mutés à Konya, tu m'as avoué que tu avais été pieds et poings liés, très triste, malheureuse en voyant ma vie. Tu ne m'avais rien dit de peur que je ne puisse surmonter les difficultés. Tu m'as élevée de manière à être forte devant les obstacles de la vie. Je te remercie. Mais n'attends pas que je sois comme tout le monde. Je ne peux pas faire comme la plupart des femmes ; m'occuper de mes enfants et de la maison, faire la cuisine, le ménage, m'asseoir à la maison ou avec les voisines. Je ne peux me contenter de cela. Croyez-moi, j'ai essayé de vivre comme ça ! Mais, je ne me suis pas sentie comme moi-même. Il me manquait quelque chose. Le désir d'apprendre m'envahissait. Je me suis retrouvée dans de multiples cours. C'est en 2013, il y a 3 ans, que je me suis retrouvée à l'université. Je me sens si bien aujourd'hui, car je voulais tant poursuivre mes études, bien que de nombreux obstacles et les années m'avaient fait perdre la foi. Je sais que ma vie n'est pas banale, mais que voulez-vous, c'est comme ça que je suis moi, que je me sens bien, même si le fait que j'aie à l'université à 40 ans, parmi les jeunes, puisse paraître absurde pour bon nombre de personnes. Comprenez-moi! Etre comme toutes les femmes de votre entourage ne me satisfait point. Pourquoi gaspiller mon temps, mes savoirs, alors que je pourrai les partager avec ceux qui en ont besoin, rendre service? Sachez que c'est ainsi que je suis heureuse et que je peux avoir confiance en moi.

Il viendra un jour où toutes mes luttes, tous mes événements inaccoutumés, mes pensées, mes paroles, ma vie deviendront banales et seront du « juste milieu ». Jusqu'alors, c'est à moi et aux autres femmes d'aujourd'hui de subir les travers des gens non-apprêtés jusqu'à les habituer. Je sais qu'il nous faudra du temps.

Si je ne pourrai aboutir à mes objectifs, au moins je lutterai pour y arriver et je veux être un espoir pour les femmes qui sont dans mon cas, qui veulent gagner leur confiance en soi et réaliser leurs rêves.

Je crois en moi et il viendra un jour où vous croirez également vous et tous les autres en moi!

«Je n'ai pas besoin d'être ce que les autres veulent que je sois. Et je n'ai pas peur d'être ce que je veux être et de penser ce que je veux penser ! » -Mohamed Ali-

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

GÜNEŞİN DOĞDUĞU YER

Güneş... Güzel şey değil mi, güneş? Hem ışık hem ısı kaynağı... Güneş hem fizyolojik, hem de psikolojik olarak insan için olumlu etkilere sahip. Güneş ışığı sayesinde vücudumuzun D vitamini ihtiyacını karşıladığını bilmeyeniniz yoktur. Psikolojik olarak da güneşli havalarda insanlar daha pozitif oluyormuş. Sabaha karşı uyuyamayıp, güneşin doğmasını beklediğiniz oldu mu hiç? Ben çok bekledim. O anlarda hep içim sıkılır, ta ki güneş doğana kadar. Güneş doğduğunda içimi bir huzur kaplar. Peki dünya üzerinde güneşin ilk doğduğu yer neresi bileniniz var mı? Bazılarınız hemen cevaplamışlardır ama bilmeyenler ve bildiğini zannedenler(kusura bakmayın ama öyle) üzülmeysin, ben sizin için araştırdım. İki farklı sonuca ulaştım. Birisi bilenlerin %90'ının verdiği cevap; Kamçatka. Kamçatka neresidir? Kamçatka Rusya'nın en doğusundan, Çin ve Japonya'nın kuzey doğusuna uzanan bir yarımadadır. Dünyanın en doğusunda bulunduğu iddia edilen yerdir. Diğer sonuç ise Yeni Zelanda'nın Gisborne bölgesindeki Hikurangi dağları... Ki bilimsel olarak da aslında güneşin ilk doğduğu yer Hikurangi dağlarıdır. Hikurangi dağlarının koordinatlarına bakılınca 180.meridyende bulunur ve Kamçatka'ya göre 20 meridyen daha doğudadır. Dolayısıyla Dünyanın en doğusu Hikurangi dağlarıdır. Peki, aranızda neye göre dünyanın en doğusu diye sorgulayan oldu mu? Yine bilimle cevaplayalım. Dünyayı 360 parçaya böldüğü varsayılan hayali çizgilerden başlangıç noktası kabul edilen Greenwich'e göre Hikurangi dağları en doğudadır. Meridyenlerin, diğer adıyla boylamların, -yani şu bizim hayali çizgiler- özellerini bilmeyenler için kısaca bahsedelim. Meridyenler başlangıç noktası Londra'daki Greenwich bölgesi olarak kabul edilen, kutuplardan 1er derece açı ile dünyayı kutuptan kutba dolaştığı varsayılan çizgilerdir. Greenwich'in sağında ve solunda 179ar tane olan ve başlangıç meridyeninin, yani Greenwich'in tam karşısında olduğu varsayılan 180. meridyenle kendini 360a tamamlarlar. Bu bilgiler ışığında bilimsel olarak baktığımızda aslında güneşin ilk doğduğu yer bilimin belirlediği Greenwich bölgesinin tam karşısında bulunan yer oluyor. Peki, bilimi kim belirliyor? Yani neden Greenwich? Bu başlangıç meridyeni denilen zimbirtı Greenwich değil de İstanbul'un tam karşısında bulunan 151.batı meridyeni, yani Alaska olsaydı dünyada güneşin ilk doğduğu yer İstanbul, yani Türkiye olacaktı. Amma da havalı olurdu hani. Düşünsenize yeni yıla ilk biz giriyoruz falan. Bence güzel bir duygu olabilir.

Şimdiye kadar söylediklerimi okuyunca "ne demeye çalışıyor ya bu" diye düşünmüş olabilirsiniz. Ama dikkatli okursanız aslında ne demeye çalıştığımı anlayacaksınız. Bu meridyenler, Greenwich falan hepsi birer varsayımdan ibaret değil mi? Zamanında Birleşik Krallık 'tan bir amcamız çıkmış "Bence Greenwich başlangıç meridyeni olsun" demiş. Dünya kamuoyu da "Peki hacım seni mi kıracağız?" demiş ve Greenwich başlangıç meridyeni olmuş. Böylece Hikurangi dağları da güneşin ilk doğduğu yer olarak bilimle tescillenmiş. Hikurangi dağlarının güneşin ilk doğduğu yer olmasını kendisinin seçmediği aşikâr... Ama bu sayede kazandığı statü baya havalı. Ben bu "varsayımlara dayalı bilim"le tescillenen statüyü kabul etmiyorum arkadaş! Benim varsayımıma göre başlangıç meridyeni Alaska. Hadi aksini ispatlayın! Bence güneş ilk benim olduğum yere doğuyor. Benim güneşim, benim meridyenim kim ne karıştır? Benim güneşim ne mi? Benim güneşim sahip olduğum güzelliklerim. Bazen yediğim bir meyve, bazen okşadığım bir saç, bazen attığım kahkaha, bazen gözyaşım, bazen ben, bazen sen... Benim güneşim aldığım nefesim ve benim başlangıç meridyenim Alaska. Sizin güneşiniz ne ve başlangıç meridyeniniz neresi?

Muhammed Hüseyin ORHAN
GAZİ ÜNİVERSİTESİ
Kimya Mühendisliği

BANA BEN GEREK

Kapının tokmağı son bir kez daha çalınana, dalda ki son yaprak toprağa kavuşana kadar tutunup nefesimi... Yeniden bir bedenim sıcaklığında avunacağım ana kadar susuyorum. Yalanlara sığınip var olmak ne kadar mümkün olabilirdi ki? Bir sonbahar günü her yanı sarıya mı boyamalıydı, yoksa beyaz mürekkep mi akıtmalıydı stratosferden? İçimi ele geçiren beni parça parça soyutlayan yarasalar mı bulunmuştu? Neydi bu beni benlikten çıkaran kuvvet ve neydi insanlardaki özgüven heykelciği pozları? Gözlerimden yaş yerine, kan akıtan insancık parçacıkları...

Dakikaları üst üste koyup dokuz kiremit mi oynamalıydık, yoksa her geçen saniye bize değdikçe yakar saat mi oynanmalıydı geçen günün şerefine? Yine beynimin içinde duygularımınla düşüncelerim üçüncü dünya savaşını çıkara dursun kalbimin delirmesini de bir rafa kaldırdıktan sonra bir parfüm kokusunda boğulmalı veya bir parfüm şişesinde intihara teşebbüs mü etmeliydim? Yorumsuzluklarım artarken ellerim cebimde yol almaya devam ediyordum... Hayat dedikleri bu yolu, enine boyuna gitmeden önce, ormanlık bir alanda kaybolmak gibi düşüncelerim vardı. Bir üst geçitten kendini salıvermek soğuk asfalta... Mümkün olabilişliği olmayan şeylerin keşfiyle geçirdim zamanı. Üst üste biriken hayat tortularıyla etrafıma kaya yığınları oluşturdum. Sonra salıverdim kendimi en ücra köşesinden denize. İçimdeki dehlizlerde kendimi kaybedeli çokça zaman oldu. Aynalardan köşe bucak saklanmış yüzümün ayrıntılarını bir kavanoza bastırıp kışa hazırlık yapalı da oldu bir hayli. Görmeyeli değişmişim, geçen gün ikizim sandığım varlığı görünce fark ettim. İçimden bir yeni ben daha var ettim. Benle uzaktan yakından alakası olmayan kişilikler yarattım. Bir yanım sevinirken, bir yanımda nefreti bir yanımda hüznü bir yanımda kıskançlığı görüp; vurdumduymazlığıma bir yenisini daha ekledim. Varlığımdan bir artı daha eksilttim.

Beyaza boyadım her ne varsa geceler önce. Siyahı kapatamayacağımı fark etmeden... Griyi gördüğüm gün beyazı soyundum tenimden. Griye hapsettım her ne varsa; mavilere sarılıp kuşattım her yanıma. Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar attım o üst geçitten bir TIR'ın altına. Varlığıma hediye ettim dün gece benden geriye kalan her varsa. Çakıl taşları gibi yollara bıraktığım umutlarımı gerisin geri dönerken toparladım. Heybemin bir yerini de onlara ayırdım. Teninin sıcaklığında kaybolmadım kimsenin günler sonra. Bir şişe parfümü dikip attım kendimi bir üst geçitten. Ayrıldı etlerim birbirinden beynim paramparça kemiklerim un ufak. Bir tek kalbim kaldı benden geriye acımayan. Benden geriye kalan ne hayaller ne umutlar nede bir beden. Bir ben var benden ötede erişemediğim. Saçlarımın mavisine gömüp kendimi kokumdan bir yudum daha alıyorum damarlarıma. Amor kokulu sabahlar gerek bana...

Büşra ÇAKKIR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
FEN FAKÜLTESİ
Kimya Bölümü

YİRMİSEKİZ MEHMED ÇELEBİ

Edirne'de doğan Yirmi sekiz Mehmet Çelebi'nin doğum tarihi tam olarak belli değildir. Ortada hizmet gördüğü için hayatı boyunca bu isimle anılmıştır. Çorbacılık ve muhız ağalığında bulunduktan sonra yeniçeri efendisi oldu. Darphane nâzırlığı ve şikk-i sâlis defterdarlığı görevlerinde bulundu. Sultan III. Ahmed saltanatında baş muhasebeci oldu.

1720 yılında bu görevde bulunduğu sırada Fransa'ya büyükelçi olarak gönderildi. Osmanlı Devleti'nde ilk defa olarak devamlı bir elçilik görevi ülke dışına çıkan devlet görevlisi olan Mehmed Çelebi, Paris'te on bir ay kaldı. Dönüşünde, seyâhati sırasında gördüklerini bir kitap halinde padişaha sundu. Mehmed Efendi'nin, "Fransa'nın vesait-i umran ve maarifine dahi layıkıyla kesb-i ittıla ederek kabil-i tatbik olanların takriri" için gönderildiği elçiliğini anlattığı Sefâretnâme'si tarihi ve edebî açıdan bu alanda yazılmış en önemli eserlerden biridir. 1757'de Fransızcada ilk defa 1842'de çevrilmiş ve basılmıştır. Osmanlıca ilk basımı Hicri 1206'da yapılmıştır. Kitabında İstanbul-Paris yolculuğu, Fransızların veba korkusuyla Toulon'da heyeti 40 gün karantinada tutuşu, Bordeaux üzerinden Paris'e varışı, XV. Louis tarafından kabul edilişi, katıldığı askeri merasimler ve Paris'in ilgi çekici yerlerini konu edinmiştir. Mehmed Çelebi ayrıca, giyimi, hali, tavrı, konuşması ve terbiyesiyle, başta saray olmak üzere, ilim ve teknik kurumlarından ve genel anlamda Fransızlardan da takdir gördü. Fransa o dönemde ittifak arayışı içinde ve talepkar bir konumda olduğundan elçiye gösterilen ilgi ve özeni anlamak mümkündür.

Yirmisekiz Mehmed Çelebi'nin elçiliği, İbrahim Müteferrika'nın matbaası ve Paris'teki Tuileries Sarayını örnek alan Lale Devri'nin ünlü Sadabad Bahçeleri ile bahçecilik alanlarında Osmanlı Devleti'ne kısa vadede önemli yansımaları önayak olmuştur.

Yirmisekiz Mehmed Çelebi, Paris'ten döndükten sonra da çeşitli devlet görevlerinde bulundu. Siyasi bir görevle Mısır'a da gönderildi. Patrona Halil İsyanından sonra Kıbrıs'a sürülen Yirmisekiz Mehmed Çelebi, 1732'de Kıbrıs'ta öldü. Mezarı Magosadaki Buğday Camii kenarındadır.

1720 sefaretinde beraberinde bulunmuş olan ve dönüşlerinde ilk Osmanlı matbaasının kurulmasında büyük rolü olan oğlu Yirmisekizzade Said Efendi 1742'de bir başka Fransa sefaretinde bulunmuş, 1755'de Yirmisekizzade Mehmed Said Paşa adı ile kısa bir süre sadrazamlık yapmıştır.

Yirmisekiz Mehmed Çelebi'nin Osmanlıca basılmış Sefaretnâme adlı Paris sefirlik hatıraları kitabından şu pasajda "meraklı Fransız kadınlarının seyri altında iftar açışı, namaz kılışı" anlatılmaktadır:

Bu esnada Ramazan-ı Şerif geldi, oruç tuttuk ve giceleri cemaate Teravih namazı kıldık. Bu esnada Merşal gelüp ayan ve ekâbirden selam getirüp "Rica ve niyaz ideriz ki, hanımlarımız gelüp iftar eyledüğünüzü ve yemek yedüğünüzü seyretmek isterler. Eğer ki izniniz olursa cümlemizi sevindirirsiniz ve belki Kralımız dahi hazzeder" dediler. Çaresiz kalup: "Elimizden ne gelür, hoş geldiler, safa geldiler" dedik, gitti. Anı gördüm ki akşama yarım saat kaldıkda bir iki yüz avret, altın ve ziynet içinde ve elmaslara batmış halde gelüp, karşı be karşı sandalyelere oturdular. Gûya konağımız kadınlar evine dönüp doldu, taştı. Sonra etrafımızda olanlardan dahi iznimizi haber alanlar bir taraftan gelmede. Birkaç bin kadın içinde kaldık. Sanki düğün evine döndü. Hele her ne hal ise bu azabı çeküp iftar ettük ve yemek yedik. Bunlar, teravih kıldığımızı ertesi günü haber almışlar. Yine iftara yarım saat kalınca bir iki bin avret kızlar çıkageldiler. Her biri şekerleme ve çörekler getirdiler. İftar ve taam eyledik. Bunlar gitmezler, saat üçe varınca otururlar. Meğer bunlar namazı beklerler imiş. Çare yok, abdest alup namazı kıldık. Tekrar izin istediler. Her gece gelüp iftar ve taam ile namazımızı temaşa etmek için yalvarır oldular, izin verdük. Cemaatle oturup gece Teravihi tamam eda idüp ilahiler ve tesbihlerle bütün kadınlar bizi seyretti ve hayran oldular.²

Özgür ÖZDEMİR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

² https://tr.wikipedia.org/wiki/Yirmisekiz_Mehmed_%C3%87elebi

TEK YOL EVRİM

Dergimizin bu sayısında büyük işler yapmasına rağmen tanımaktan ısrarla kaçındığımız birinden bahsetmek istedim: Yılmaz Güney nam-ı diğer Çirkin Kral.

Neden kaçınıyoruz peki onu tanımaktan? X görüşlere sahip diye mi? Bu kadar ciddi işler yapmış bir sanatçıyı sırf siyasi görüşleri yüzünden tanımamak ya da tanımak istememek ne kadar doğru? İnsanı insan yapan düşünceleri değil midir? O halde birini sırf bizden farklı düşüncelere, ideolojilere sahip diye yargılamak ne kadar doğru olur? Artık bunları aşmamız gerekiyor bana kalırsa, x görüşlü şairin şiirini okuma, y görüşlü yönetmenin filmi izleme... Ne yaptılarsa onlar yaptı ama en iyi filmler, en iyi romanlar, en iyi şiirler... Yoksa bizler daha iyilerini yaptığımız için mi onlara saygı duymuyoruz (!). İnsanları, yaptığı işlerle konuşalım artık. Buna bir yerden başlamak gerektiğini düşünerek bu sayıda Yılmaz Güney i biraz tanıtmak ve önemli eserlerinden bahsetmek istedim. Umarım hoşunuza gider. Keyifle okumanız dileğiyle...

Yılmaz Güney (Yılmaz Pütün, 1 Nisan 1937; Adana - 9 Eylül 1984, Paris) sinema oyuncusu, yönetmen, senarist ve yazardır. Özellikle Çirkin Kral dönemi sonrasında çektiği ve önemli bir sinemacı olarak kabul edilmesini sağlayan Cannes ödüllü Yol, Sürü, Umutsuzlar gibi filmleriyle tanınır.

Hayatına yön verecek olan sinemayla ilk tanışıklığı ise, 14 yaşındayken, film dağıtım şirketlerinde çalışmasıyla başlar. Sosyalizmle tanışması 17 yaşında, Nazım Hikmet 'in bir şiiriyle olur. Sinema tutkusu, dünya görüşüyle de pekişince, Güney'i iyiden iyiye bir okuma, öğrenme tutkusu sarar. Dünya klasiklerinin o zamana kadar çevrilmiş olanlarının tümünü okur. Edebiyata olan ilgisi, zamanla onu çeşitli edebiyat dergilerine öykü ve şiirlerini göndermeye sevk eder. 1970'li yıllarla birlikte, Güney'in toplumsal gerçekçi film serüveni başlamıştır. Önce 'Umut', 'Arkadaş', 'Sürü', 'Yol', 'Duvar' derken, Türk Sineması'nda ilk kez, Anadolu gerçeğini ele alıp, yurt sorunlarına politik bir pencereden bakan bir sinemacı olarak ayrı bir yer edinir.

Yılmaz Güney 114 filmde oyunculuk, 26 filmde yönetmenlik, 15 filmde yapımcılık, 64 filmde ise senaristlik yapmıştır. Ayrıca bir filmin yazarı "Düzen(1978)" olup, bir filmin de "Yol, (1981)" kurgusunu yapmıştır.

Yılmaz Güney 47 yaşında Paris'de hayatını kaybetmiştir.

Önemli eserleri:

Yol, senaryosu Yılmaz Güney tarafından yazılan, Şerif Gören tarafından yönetilen Türk filmidir. Cezaevinden bayram iznine çıkan 5 arkadaşın hikâyesidir. Film tüm dünyada Yılmaz Güney'in en iyi filmi olarak bilinir. Yılmaz Güney filmi hapishaneden yönetmiştir ve Şerif Gören'e neyin nasıl yapılacağı hakkında bilgiler vermiştir. Yurt dışında büyük ilgi gören film, Türkiye'de yasaklanmıştır. 17 yıl sonra izlenme yasağı kaldırılmış ve 1999 tarihinde gösterime girmiştir. 1982 Cannes Film Festival'inde büyük ödül Altın Palmiye'yi kazanmıştır. Türk sinema tarihinde kazanılan en önemli ödüllerden birisidir.

Le mur (Düvar), ise yönetimi ve senaryosu Yılmaz Güney'e ait 1983 yapımı uzun metrajlı Türkiye sinema filmi. Film Fransa da çekilmiştir. Yılmaz Güney'in, Cannes'da büyük ödülü alan Yol'dan sonraki ilk, yaşamındaki ise son filmidir.

Nuri Bilge Ceylan, Yılmaz Güney den tam 21 yıl sonra Uzak filmi ile Cannes Film Festivalinde aldığı ödülü Çirkin Kral a ithaf etmiştir.

Bir kıvılcım düşer önce,
Büyür yavaş yavaş,
Bir bakarsın volkan olmuş, yanmışsın arkadaş...
Dolduramaz boşluğunu ne ana, ne kardaş,
Bu en güzel, bu en sıcak duygudur arkadaş...
Ortak olmak her sevince, her derde kedere,
Ve yürümek ömür boyu,
Beraberce el ele...
Olmasın hiç,
O taa içten gülen gözlerde yaş,
Bir gün yollarımız ayrılrsa bile arkadaş...
Yılmaz Güney

Çiğdem ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.sınıf

ÖMÜR DEDİĞİN

Bir mum misali... Her şey içimizde uzayıp giden pamuktan bir fitilin ateşlenmesiyle başlar.

Kimimiz gümüşten yapılmış ihtişamlı ve bir o kadar zarif şamdanlarda, kimimiz otantik bakır mumluklarda, kimimiz ise konulacak bir yerimiz bile yokken, ilk odla erimeye başlarız. Kendimizi belli edinceye kadar içten içe yanar, içinde bulunduğumuz karanlığı bozmadan harlarız. Yavaş yavaş eriyen bedenimizde, dibimizi aydınlatamadan, yüreğimizin karanlığını gidermeye çalışırız. Gün gelir fazlasıyla harlarız, fitilimizi saran od damla damla eritir. Bazen bir yelin getirdiği keşmekeşlikle sağa sola savruluruz sonra tek bir nefesle yok oluruz. İşte ömür de bir mum gibi pamuktan fitilin yanmasıyla başlar ve ölüm, mumun ömrü kadar yavan, bir o kadar da kısadır.

Ömür sönmek için ne zaman geleceği bilinmeyen bir rüzgârı bekler.

Emre KURNAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

BİR GÜN MUTLAKA

Bu kalemi elime almak öyle zor ki bu satırları yazmak için... Ah, inanmak gelmiyor insanın içinden. Öyle temiz kalpliydin, öyle iyiydin ki... Olur da hissedersen; korkuyorum tek bir cümlem dahi seni incitir diye. Gözlerinde saygıyı gördüğüm, sesinde güveni duyduğum adam. Bilsen ne çok sevilirdi, bilsen ne çok ihtiyacımız vardı sana. Gerçeği görmeyen gözlerle inat, merhamet etmeyen kalplere inat gibiydi varlığın. Varlığın ve benliğin... Hem ağabeyimi hem de beni en iyi anladığını düşündüğüm insanı kaybettim ben. Yaşamak neye benziyor biliyor musun adam? Sonbaharda yapraklarını döktük baharda daha güzel çiçekler veren bir ağaca. Her insanın bir sonbaharı vardır, yapraklarını döktüğü. Sen de döktün yapraklarını toprağa. Daha güzel bir yerde çiçek olup açmak için. Allah sana dünyanın kızlarını değil 'cennetin hurilerini' layık gördü adam. En son paylaştığın şeyi hatırlıyor musun? Ben çok iyi hatırlıyorum. "Yol alıyorum karanlıklara doğru, bütün bildiğim yıldızlar söndü. Geride büyük bir aşk bırakarak yol alıyorum, karanlıklara doğru. Ama kitaplar onu hiç yazmayacak. Yeni bir gökyüzü aranırken, bir sokak ortasında bulacaklar yoksul ve soğuk bedenimi." (Behçet Aysan) demiştin. Belki kitaplar senin aşkını yazmayacak ama kardeşin ölümlü bedeninin ruhunu yaşatacak cümlelerini kuracak satırlarında.

Ağlamayanlar bilmez adam, gecenin de vardır gözyaşları. Sabaha kavuşmayı bekler. Tüm çirkinlikler onun karanlığına sığınmıştır çünkü. Karanlığa hapsettik kendimizi. Birer birer geldiler çirkinlikleri saklamak isteyenler. Beni en iyi anlayan adam demiştin ya... Senden sonra kimse papatyaya getirmedi bana... Ve onların da var kalbe dokunur bir hikâyesi: Papatya aksakallı bahçıvanına âşık olmuş. Onu o kadar çok seviyormuş ki onu diğer tüm çiçeklerden kısıyor, sadece kendisiyle ilgilenir ve sadece onu sevsin istiyormuş. Bahçıvan her gün elleriyle papatyayı sular fakat hiç onu sevdiğine dair cümleler kurmazmış. Günden güne bu sevgisizlik papatyayı bitkin düşürmüştü, boynunu bükümüştü. Bahçıvan ertesi gün elinde bir değnekle gelmiş. Papatyanın gövdesini ona tutturmuş, can suyunu vermiş ve yeniden hayata döndürmüştü. Ertesi sabah papatya gözlerini büyük bir umutla açmış âşık olduğu bahçıvanı görebilmek için. Bir bakmış yaşlı bahçıvanın yerinde oldukça yakışıklı masmavi gözlü genç biri duruyormuş. Artık yaşlı bahçıvanın yerini bu genç bahçıvan almış. Papatya çok üzülmüş tabii, yaşlı bahçıvanı aramış gözleri. Sonra yanına gelmiş bu genç bahçıvan papatyanın. Ona ne kadar güzel olduğunu ve harika görüldüğünü fakat gövdesinin onu artık taşıyamadığını söylemiş ve elindeki makasla bağını gövdesinden ayırmış. Papatya o an anlamış yaşlı bahçıvanı neden bu kadar çok sevdiğini. Yaşlı bahçıvan papatyaya hiç güzel olduğunu, onu sevdiğini söylememiş. Fakat onu hep sevmiş. İşte o zaman anlamış sevginin emek vermek olduğunu. Teşekkür etmiş ona içinden, son yaprağı da kururken. Artık biliyormuş gerçek sevginin söylemen de var olabileceğini.

"İşte bu yüzden bayım, papatyalar ölmez, papatyaları öldürürler." İkimizde papatyaydık, gönül bahçelerimizde. Seni dalından kopardılar, benim yapraklarımı döktüler. Bu yüzden hep yakın gördüm kendimi sana. Ağabeyimdin, canımdın. "Canı, canından bilene; binden bir kaybetmek, bin kaybetmek gibidir demiş bir düşünür. Devam ediyor hayat, ama yoruyor yokluğun. Olsaydı keşke demek ne çok acıyor insanın içini. Gökyüzüne kavuştu ellerin, yazamadın belki aşkını ama ne çok şey anlattı bir bilsen gözlerin. Hayallerin vardı, eminim başka vücutlarda hayat bulacak. O kadar istiyordun ki yaşamayı, seni her gördüğümde keşke diyordum içimden keşke bir canım daha olsaydı da verebilseydim. Ama şunu bil; eğer olsaydı öyle bir imkân, bin canım olsa binini de verirdim senin için.

Huzurla kal güzel insan... Her daim kalbimizdesin... Bir gün görüşebilmek ümidiyle...

Burak ULUSOY (01.01.1991-10.10.2015) anısına...

Tuğçe Nur YILDIRIM
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Sosyoloji Bölümü
3.Sınıf

KARDELEN KARDEŞİM

Açan bir kardelenim ben, kış güneşinde.
Aşğım bilmezler, hasretim güneşe.
Toprağın altı bana göre değil,
Ufacık bir ışıltıya filizlenirim ben.

Öyle güzel öyle narinim ki,
Boynum bükük, gelinliğim pek sıkı.
Toprak bana can verir bilmezler.
Altından elbet çıkarım ama görmezler.

Açan bir kardelenim ben, kış güneşinde.
İçimden küçük bir tomurcuk çıkan...
Öyle ki gelinliğime bile taç olan.
Bilirim bu tomurcuk, beni renklere boğar.

Renklendikçe güneşe beğendiririm kendimi.
Ama güneş acımasız, bana değdi mi?
Solarım bilmez o heybetli ışığıyla.
Yine de hasret giderim ona.

Açan bir kardelenim ben her kış
Unutmam ne mümkün sevdiğim güneşi.
Unutmam ne mümkün sevdiklerimi...

Gamze İNAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.sınıf

ÇARESİZLİĞİM

Kayboldun mısralarımda,
Hece hece yok oldun yazdığım her yazıda...
Hatıraların da durur mu onlar da geçti önümden bir bir
Gökyüzüne uçtu son çırpınışlarıyla anılar bırakarak
Gözlerin geldi aklıma
Bir türlü unutamadığım yeşil gözler...
Onlar da kalbimde kaldı anı diye
Son kez çarptı kalbim ve ilk kez senden sonra
En güzel unuttuğumsun sen benim;
Her bir yaprağın arkasına saklananım...
Gökyüzüm yok oldu deniz doğdu son bir haykırıyla
O da durur mu o da âşık sevdasına?
Ben de anılar var bende aşk bende sevda ben de hüznün...
Hüznün şimdilerde ben demek...
Deniz çok uzaklarda,
Yalnızlık dokunuyor bana
Nefes almaya çalışarak boğuluyorum hayallerde
Yanıyorum ayrıca donuyorum.
Ateşe dokunmadan buza dönmeden,
Anladım ben yavaş yavaş yok oluyorum.
En güzel çaresizliğim...

Şüheda KIRMIZI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Ebelik Bölümü
1.Sınıf

ELEM

Masumiyetten bahsetmek istiyorum
Gözlerden akan masumiyetten;
Bir şelale misali yanakları ıslatan,
Okşayan ve yıkayan;
Nedeni belli olmayan hasret yakınmasından.

Yaftalanmış bir hasrete sevdalanmışım;
Vuslat bile derman değil.
Senden çok sensizliğe alışmışım;
Dönüşü olmayan yolları
Süpürmek hacet değil.

E, sen ne kadar gittiysen benden,
Bir o kadar da söz tüketmişim gidişin için.
Elem deyip, yüz çevirmek, ela gözlüm.
Kaçmaktır, hicret değil.

Velhâsıl demek istediğim,
Ey benim afilli masumiyetim,
Kahkaha yok işin içinde, sadece - ah.
Elem mi diyelim bu sevdaya?
Vuslat yok işin içinde, sadece - ah.

(*yaftalamak - bir kişiye, belki de hakkı olmadığı şekilde yakışık almayacak derecede değerlendirmek.

*elem - dert, tasa

*vuslat - iki sevgilinin kavuşması

*velhasıl - kısa olarak

*hacet - lüzum, lazım, gerek

*hicret - bir şeyden kalben uzaklaşmak)

Elcan BAYRAM

HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ

Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik

2.Sınıf

MARTILARA DAHA EVVEL

Yeni bir günü yakasından sürükledim.
Sabah oluyor; üstelik
Martılara bizden daha evvel...
Yedi yirmi dört bir karanlık evresi bu
Ay tutulmuş, dört tarafıyla tutulmuş
Bir ada gibi, ıssız gibi
Bir vakit tutulmuş sana, sanki...

Yağmur hiç durmaz, durmaz sevgilim.
Pencereleri döver, duvarları deler
Ruhlar dağılır, iki kişilik bir yalnızlıktır...

Saat biraz kırık dörtten, biraz beşe yakın
Üzerime örtmem gereken bir gündüz var
Tut bir köşesinden, tut, tut...

Yıpranmışlık mevsim mevsim geçiyor üzerimden
Ne aşklar geçiyor,
Neler neler... Geçiyor işte.
Bir şekilde...

...
Baş kaldırış, direniş, savaşıma ulan seviş!

Yeni bir dün yakamdan sürüklüyor
Tırnaklarıma kazınmış isimler sürüklüyor
Bir intihar bu, adı sevmek!

Sabah oluyor üstelik
Ve martılara bizden daha evvel...

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
3. Sınıf

ÜTOPYADAN MISRALAR

Görünürün de ardını gördüm, sevgi zannedilen hissin temelinin...
Olayların sebebine, muhtemel neticelere odakladım objektifimi...
Durup dinlenirken gelecek bir yelin umuduyla şimdilerde,
-yaprak kımıldamıyorken üstelik- ben serinliyorum.
Öğreniyorum, çocukluk kapanında hayatı şirinlemeyi...
Senin haberin bile yokken, sen varsın nefeslerimde,
-hayatıma girme ihtimalin bile yokken üstelik- seni selinliyorum...

Derken bir gün, serbestliğin ötesinde bir özgürlüğe kavuşuyor şiirler
"Dört nala koşuyorlar gözlerine", derken,
Senin göremediğini fark ediyorum.
Sonra sana üzülüyor, acıdığını belli etmeden ağlıyorum.
"Olsun biz de sohbet ederiz", diye avuturken kendimi,
Dilinin lal olduğunu öğreniyorum.
Ben de kalsaydın oysa,
Olduğun yerde,
Ne kadar kusursuzdun...

Uyumadan önce koyunları say demiştin,
Yıldızlara bakardı benim gözlerim...
Söndüler sonradan birer birer, ben şimdi tavşanları sayıyorum.
Hatırla, şu dağa küsüp de umursanmayan şirin
küçük orman hayvanları...
Oysa kimse düşünmemiştir, "Küstüyse bir sebebi vardır", diye,
İtiraf et, sen de düşünmedin.

Kimse fark edememiş dağın kibrini,
Dağ da, dağ imiş hani...
Güçlü, tavizsiz, yükseklerde, görkemli...
İşin en kötüsü, taştan oluşmuş dağın kalbi.
O dağ, o tavşanı hiç görmemiş ki...
Tavşan ölmüş kederden, bine bölünmüş, bölündükçe artmış sevgisi...
Ey dağ, diyememiş, bırak artık beni küçük görmeyi...

Dağ da, yakar-dağ imiş hani...

Neyse, ne diyorduk,
Belki de günlük uğraşlardan fazla yorulduk.
Başkalarını düşünerek aynı şarkıları dinliyorduk.
Ben seni, sen onu, o bir başkasını...
Ve biz bu şekilde,
-her şey normalmiş gibi üstelik- yaşamaya devam edebiliyorduk!
Belki sadece bir şiirin satır aralarına o sandıktan çıkan
kelimeleri serpiştirebilmek için
Fransızca öğreniyorduk...
Sonra öğrendiğimizi unutuyorduk.
Yapamıyorduk azizim, sevemiyorduk.

Şairin de emeğine sağlık,
Zeval gelmesin o romanları yazan ellere de,
Yazanda mı yoksa, yazdıranda mı asıl ustalık?
Kalbi paramparça eden bir insan,
Layık olabilir mi sence
Takdir edilmeye?

Selin SIVARİ

SIR BU

Sana bilmek istemeyeceğin bir sır vereceğim; dıştan bakıldığında ilham gibi görünen şey, özünde, içimde açtığın derin yaralardır ve ben her defasında kendimi zorlayarak onların kabuk bağlaması için merhemler sürerim üstlerine. Yan etkileri çok, isimleri klişe olan merhemler. "Başkaları" merhemi, "unutmak" ya da "zaman" merhemi... Fazla zaman geçmez, en fazla bir gün sonra tatlı kaşınmaya başlar kalbimin üstüne tutan kabuk. Elim, ayağım, gönlüm rahat durmaz işte; deli gibi hareketler, umursamadan kaşır ve eskisinden daha çok kanatırım. Yani "sorun sende değil, bende" sevdiğim. Senin için sevmek, bir sorun.

Yani sevmek, benim aklımdan zorum. Seni korkutup uzaklaştıran o his, benim hem sancılarım hem de içimdeki umudum...

Erkekler gerçek anlamda boğularak ölmezler, bilir misin bunu? Bizlerse sık sık boğulur, bir kaç kez -kimbilir kaç kez- ölmüş olsak da yeniden diriliriz kendi küllerimizden. Yine devam ederiz yaşama-ya, inatla, kaldığımız yerden. İster Simurg de istersen Anka... Bizi yakarak öldüren şey tutkumuzun alevidir aslında. Kendi gözyaşlarımız, içinde boğulduğumuz okyanusumuzdur, yavaşmaz oradaki gemiler sıradan limanlara... Buyur, işte sana bir sır daha: sen uçsuz bucaksız dersin ama, kurur okyanus dediğimiz o hudutsuz sular da...

Ben bazen yazmam bilir misin? Yazamam çünkü, içimde tutar sonra da yutarım kelimeleri... Kelimeler bazen kalbidir hayatın, ama onlar bile anlatamıyor bazı şeyleri...

Şimdi, ben sana desem ki "dün gece uyandığında yine yalnızdım ve kendimi uyandırmamak için hiç ses yapmadım"; ne anlarsın? Sen anlar mısın beni benim gibi, ya da görebilir misin sen benim gözümden kendini? Çok sık üstünden geçiyorum belki, ama insanoğlu tam bir muamma, hisler tam bir çelişki. Ben, kansere kafa tutup, onu yendiğimi öğrendiğim gün intihar ederim belki. Belki deli gibi yanan kalbim karşılık bulduğunda bir kova su söndürür alevini... Ev sıcaktı gece uyandığında, ev soğuktu. Ben de elimden geldiğince sessiz hareket ettim. Dedim ya, uyandırmamam lazım beni.

Günlerdir hükmünü sürdüren güneş bugün şehri ter ketti.
Söylesene kıskanmış mıdır seni?
Hava yine de sıcak. Hava soğuk ve sıcak...
Sağlam giyin, üşütme kalbini.
Nefes almak zor dedim ya yokluğunda,
Bu şehre bir adımla nefes ve hayat geldi...
Hoş geldi, sefa getirdi...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

SORARIM

İnsanlığımız öldü dün gece
Milletimiz ağlarken kan aktı gözlerinden
Analarımız, babalarımız rahmet eyledi ölenlere
Ey Türk Milleti!
Soruyorum size;
Yeter mi bu kadarı, bu acıları dindirmeye?

Kimi mutluluğunu kimi hüznünü paylaşmıştı orada
Sevgiliysiyle, dostuyla
Belki de küskünlüğünü gidermişti hasmıyla
Onca yığdımız, bacımız öldü geleceğe dair umutlarıyla
Ey Türk Gençliği!
Yeter mi bu kadarı bu acıları dindirmeye soruyorum sana!

Soruyorum size şimdi nerede o yiğitler?
Anaları yüreği dağlanmaktan geceleri gündüzüne karışmış yaş döker
Büyüklerimizse anca koltuklarına kurulmuş beddua eder
Soruyorum size ey büyükler!
Yeter mi bu kadarı bu acıları dindirmeye?

Sen Türksün Ey Milletim!
Çıkında artık kozalarınızdan gerçek gücümüzü gösterin
Yoksa maazallah devletimizi parçalayacaklar ansızın
Soruyorum size Ey Milletim!
Daha kaç tane daha öldüğünü göreceksin gencinin...

Yasin ÖZTOPRAK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

IHLAMUR AĞACI

Kahve kokan uykusuz bir gece... Kum tanelerini dans ettiren o müthiş dalga sesleri... İlk bir rüzgâr ve bir kadeh hüznün var masamda. Kendimi kaybettiğim anlardan birini daha geçirmenin mutsuzluğu bu üzerimde. Sessizlikte haykırdım kokusunu, bencil dokusunu kıskançlığın. Kime baksam ıssız, uçsuz bucaksız bir çöl, hiç gidemediğim o göl akar gözlerinden, sözlerinden. Kıvrımında kaybolan bir yılan misali, belki anlam kazanır saçlarının düzlüğünde hayat...

Sakinlikle maskelenen bir yüz, o yüzün altında unutulmuş 2 göz, baktı tekrardan dünyaya çıplak, yalın ve kustu içini tüm pisliğiyle. Yıpranan sen, dökülen bir yapraktım ben, yazı sonbahar sanan ihlamur ağacından. Her yudumunda sarhoş oldum hüznün dolu kadehimin, her yudumda seni buldum, içindedin düşlerimin...

Kaan PLATİN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Harita Mühendisliği
4. Sınıf

ARDIÇLARIN NEFESİ

Ceset, boşlukta sallanıyordu. Kim onun bir zamanlar buğday tenli bir kadın olarak neşeyle yürüdüğünü iddia edebilirdi. Ölümün solgun beyazı vücudunu sarmalıyordu. Soğuk bir zırh gibi üzerine yapışmıştı. İpin boğazına değdiği yer, kırmızı bir gerdanlığı andırıyordu.

Köye kasvetli bir sis çökmüştü. Kerpiç evler ve sıvasız ahırlar sisin altında belli belirsiz birer hayalet gibi bekliyordu. Uzakta, dağ eteklerinde otlanan bir koyun sürüsü boyunlarına takılan çanların sesiyle kendini belli ediyordu. Karanlığı aralamak için uzak bir ufuktan yükselmek üzere olan güneş, köyde bir ölüm olduğunu haber almışçasına isteksizdi.

Bir horoz öttü. Bir başka horoz ona cevap verdi. Sonra bütün horozlar koro halinde ötülmeye başladı. Köy uyanıyordu. Ne var ki uyanamayacak olan birisi vardı. Bu birisi, cesedi evin tavanına bağlanmış ipin ucunda sallanan İpek öğretmendi.

"Bu kız başbakan olacak." demişti Mesut dede, İpek küçük bir çocuktu o zamanlar. Koyunların peşinde koşarken bile kitaplarını yanında taşımaya, köyde onun büyük işler başaracağına dair bir kanı oluşturmuştu. Öyle de oldu zaten. Başbakan olamasa da öğretmen oldu İpek.

İpek'in kumral saçları beline kadar dökülür, bir şelale gibi sırtını süslerdi. Liseyi bitirdiğinden beri onu kısa saçlı gören olmamıştı. Saçları şimdi, ölü beyaz boynunu saklamaya çabalıyordu.

Ona İpek ismini o doğduğu sırada İstanbul'dan köye tatile gelmiş olan dayısı Serkan vermişti. Köyde bu ismi alan ilk kişiydi. Köylü bu isme zamanla alıştı, sonra sevinçle benimsedi. Bazıları doğan kızlarına İpek ismini verdi. Ancak köyde en bilinen İpek, öğretmen İpek'ti.

Cesedi ilk gören annesi oldu. Ahırda inekleri sağdıktan sonra eve gelmişti. Kahvaltı için sıkma yapmak lazımdı. Kızını çağırma odasına gitti. Kapıyı araladı, gıcırdayarak açılan kapının gerisinde bir gölge vardı. Kadın, anlam veremedi gölgeye. Boşluktaydı gölge. Gözleri loş odanın karanlığına alışınca gölgenin ne olduğu gördü. Keskin bir çığlık köyün üzerinden uçtu. Kadın odanın eşliğinde bayılıp yığıldı.

Eşiğe bayılan bu kadının tek vasfı İpek'in annesi olmak değildi elbet. O, köydeki çocukların Koca Ana'sıydı. Bu lakabı ona ilk hangi çocuk takmıştı bilinmez. Ancak o günden sonra onu gerçek adıyla çağırın, hatırlayan kalmadı.

Koca Ana, tam anlamıyla kocaman bir kadındı. Kapılardan zor sığıyor, yatağına yattığında odanın üçte birini doldurmuş oluyordu. Arasında bir kuzuyu boğabilecek kadar iri memeleri, yetişkin bir kızın omuzları genişliğinde baldırları vardı. Bu devasa kadın, dört çocuk büyütmüş, saçlarının ağarmasına aldırış etmeden onlar için tasalanmıştı.

Onu köydeki çocuklara sevdiren, koca gövdesi değildi. Ne zaman bir çocuk görse cebinden bir avuç şeker çıkarıp verirdi. Bu kadar şekeri nereden bulduğunu bilen yoktu. Öyle ki onun büyücü, cebinin de efsunlu bir maden olduğuna inanan çocuklar, hatta yetişkinler vardı.

Koca Ana, kendine gelince kâbusla yüzleşmek zorunda kaldı. Kızı, ipin ucunda sallanıyordu, ölüydü. Moraran boynu, bembeyaz yüzü ve cansız ayaklarıyla önündeydi. Ağlamadan kızını ipten indirdi. Koca gövdeli kadın için bu çocuk oyuncağıydı. Ölüyü yatağa yatırdı. Gözkapaklarını elleriyle indirdi.

Şimdi rahatça ağlayabilirdi. Gözünden boşanan yaşlar, İpek'in kapanmış gözlerinin üzerine döküldü. Sanki ceset de kendince ağlamaya başlamıştı. Analı kızlı, ölümlü dirili bir ağıt, köyü siyaha boyuyordu.

"Anne kaldırdın mı ablamı?" Ses uykuluydu. "Ben yumurtaları alıp geleyim mi kümeden?"

Koca Ana cevap veremiyordu. Cebinden bir avuç şeker yere dökülmüştü.

"Anne, neredesin? Cevap versene." Sesin sahibi giderek yaklaşıyordu, ses şimdi daha netti. Sonra kapının önünde bir genç kız durdu. Donmuş gibi, yatan ablasına ve onun yanı başında ağlayan annesine baktı.

"Hasta mı olmuş ablam?" dedi. Sesinde endişe gizliydi. Gözleri derin bir dehşeti haykırsa da inanmaya niyeti yok gibiydi. Tavandan sarkan ipe gözü çarptı. Vücudunu bir titreme aldı. Kapıya dayandı, başı dönüyor, dünya bulanıklaşıyordu. İp, bir canavar gibi kendi başına tavandan sarkıyordu.

"Hasta mı olmuş ablam?" diye tekrar sordu. Bir hıçkırık boğazında düğümlendi.

"Nazlı, çık odadan." dedi Koca Ana. "Ben geliyorum."

Nazlı donakalmıştı. Ablasının moraran boynu, hastalıklı bir çiçek gibi gözlerine battı. Koca Ana ağlıyordu. O ağlayamamıştı. Hıçkırık boğazından öte gelmiyordu. Boğulacaktı, ablasının boğulduğu gibi. Eşiğe bayıldı, narin bedeni kapının yarısını bile kapatmıyordu. Koca Ana, kendisi bir fil gibiyken nasıl böyle ceylanlar doğurduğunu merak etti. Bir ölü ceylana, bir dirisine baktı. İkisi de yatıyordu, ikisi de güzeldi.

Ertesi gün, kırmızı bir araba cenaze evinin önünde durdu. İçinden kır saçlı bir adam ve iki erkek çocuk çıktı. İpek'in öldüğünü haber alan Serkan İstanbul'a götürdüğü Okan'la Gürkan'ı da alıp gelmişti. Okan ile Gürkan Koca Ana'nın delikanlılarıydı. Serkan, onları daha iyi okullarda okusunlar diye İstanbul'a, yanına almıştı. Şimdi evlerine dönmüşlerdi, ablalarının ölümüyle sarsılan bedenleri çökmüştü.

Serkan, ablasının koca gövdesini görünce koştı, elini öptü, sonra ona sarıldı. Çocuklar annelerinin üzerine koşup sarıldılar. Koca Ana'nın gövdesi hepsine yetecek kadar genişti. Ağlayan Nazlı, onları kapıdan seyrediyordu.

Gürkan, "Ablam niye öldü anne?" diye sordu.

Koca Ana, çocuğunun avucuna bir avuç şeker koydu. Okan'ı da unutmadı. Ona da bira avuç şeker verdi.

"Hasta oldu yavrum." dedi.

"Üşüttü mü?" diye sordu bu kez Okan.

Koca Ana gözünü iri yumruklarıyla sildi. "Evet yavrum," dedi, "ablanız çok kötü üşüttü. Dayanamadı, ateşi çıktı, dayanamadı."

Serkan, Nazlı'yı teselli ediyordu. Köyün üzerine çöken güneş, ortalığı yakıyordu. Siyah bir öğtatlıydı. Şimdi hakkı var mıydı böyle kaçıp gitmeye. Üşütmeye, dayanamamaya, kendini boşlukta sallandırmaya hakkı var mıydı?

"Çok geç." diye mırıldandı.

Nazlı ona baktı, ela gözleri ıslak bir bahçe gibiydi.

"Ne dedin dayı? Anlamadım?"

"Boş ver, içeri geçelim de çocuklara ayran ver, başlarına güneş geçti."

"Biliyor musun?" dedi Nazlı. "Bir mektup bırakmış."

"Boş ver mektubu, imam kıldıracak mı namazını?"

Nazlı burnunu çekti.

"Söyledik, kıldıracak ikinci namazından sonra."

Cenaze namazı, mezarlığın yanındaki açıklıkta kılındı. Öğretmenler tam kadro oradaydı. Müdür Behçet, en ön saftaydı. Komşuların çoğu gelmişti. Uzaktan gelen birkaç akraba kendini belli ediyordu.

Cesedi mezara koyduklarında ılık bir lodos esiyordu. Mezara toprak atmak için orada olanların üzeri toza bulandı.

Başsağlığı dileyen kalabalık usulca dağılırken Koca Ana, orada dolaşan birkaç çocuğa şeker dağıtıyordu.

"Ah güzel kızım benim." diyordu içinden. "Mis kokulu yavrum, şimdi bir ardıc gibi dağlara üfleyeceksin kokunu. Nefes olacaksın dağda gezen ceylanlara."

Koca Ana'nın gözünden bir damla yaş yere düştü. Kara kuru küçük bir çocuk onun ağlamasına dayanamayıp bacağına sarıldı sımsıkı. Sanki Koca Ana'nın acısını içine çekerek yükünü hafifletmeye çalışıyor gibiydi.

Akşamın karanlığı her yanı sardı. Köy artık hüznü kokuyordu.

EYLÜL

Eylül daha çocukluğumdan
 Beri size bakardım ben
 Bir yazın azalmakta olan
 Sözcüklerinden nasıl da
 Ansızın söküldünüz
 Bahçeler ve kül
 Dolardı içim... eylül!
 Eylül! Kırılgan mevsim
 Cam hançeri güzün
 Dağılırdı kalbimde
 Birden gecenin ve gündüzün
 Perdesiyle örtüldünüz
 Tenhayla ve tül
 Dolardı içim... eylül!
 Eylül! unuttum sizi
 Dağ kızırır yol sararırdı
 Ve ben dönüşlere bakardım
 O aman vermez belleğin
 Paramparça güldüğünüz
 Aynalarla ve gül
 Dolardı içim... eylül!

Hilmi YAVUZ (1936 -)

SEPTEMBRE

Septembre! depuis mon enfance
 Moi, je vous contemplais
 Comment vous vous êtes éloigné soudain
 Des paroles diminuant d'un été
 Les jardins et le cendre s'insuaient
 En moi... septembre !
 Septembre ! saison fragile
 Poignard en verre de l'automne
 S'éparpillait dans mon cœur
 Vous vous couvrez soudain
 Du voile de la nuit et de la journée.
 La solitude et le voile s'insuaient
 En moi... septembre!
 Septembre ! je vous ai oublié
 Le mont se rougissait, le sentier se pâlisait
 Et moi, je contemplais les retours
 Oh! ta mémoire impitoyable
 Vous en avez ri d'une façon déchirée
 Les miroirs et la rose s'insuaient
 En moi... septembre!

Hilmi YAVUZ (1936 -)

Traduit par Galip BALDIRAN

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

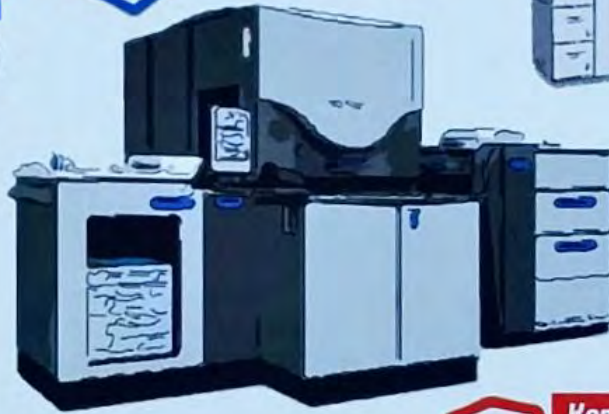
Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon 295

Her Türlü
Zemine
Baskı

Konyada İlk ve Tek

HP FB500 UV Printer

HP PF 9100

Xerox 5000AP

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBiL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

HAZIR BETON KONYA

“Temel Sigortanız”

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horozluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

A D I M

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI: 33

ADIM®

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni
Selin SIVARI

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
Selin SIVARI
Kıymet AVCI
Kaan İYİAKSU
Sümeyye PUNE
Çiğdem ÇATAL
Emre KURNAZ

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi
Selin SIVARI

Baskı ve Cilt
AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ
Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd. No:30/A KONYA
Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21
KONYA-MAYIS-2016

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
ADIM DERGİSİ GİRİŞ YAZISI	YAYIN KURULU	2
UZUNCA BİR ARANIN ARDINDAN	Sami KARAKAŞ	3
GEÇENİN GÖZLERİ	Doğukan CANBAY	5
LA ROBE DE MARIÉE – MES CHEVEUX	Kıymet AVCI	6
SÜRÜNCEME/ÖNCESİZLİK	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	8
DAİMİ MUTLULUK/YALNIZLIĞIN KOKUSU	M. Hüseyin ORHAN	10
HAYAL KADIN	İsmail CƏFƏR	11
LÜTFEN PİSTİ BOŞALTALIM	Esat TOMBAKİ	12
YALNIZLIK RÖTUŞLARI/MAVİ	Büşra ÇAKKIR	14
GÖĞÜN ÜÇ RENGİ	Tuğçe Nur YILDIRIM	16
BİRİLERİ HAKKINDA	Ceylan FİDAN	18
REFLECTION	Berkan ÖZKAN	19
BİR YERLER VAR SANKİ İÇİMDE	Şahin NAYIR	19
BİLİYORUM SANA GİDEN YOLLAR KAPALI	Traduit par Erçim GÖKMEN	20
KİBİR	Mustafa GÜVERCİN	21
SON SIRADA MUTLULUK	Keziban SIVARI	22
ŞEHR-İ HÜSRAN	Selin SIVARI	23
SONBAHAR	Şüheda KIRMIZI	24
POÈME POUR MA TERE MAMA AFRİCA	Hamidou SOW	25
GİTMEMEN İÇİN SEBEPLER/SEVGİSİZLİK	İbrahim Eren AYVAZ	26
MUKAYESELER	Büşra DEMİR	28
KAPADOKYA'DA/EN CAPPADOCE	Atahan BUMİN	29
İNSAN	Sergen GÖK	30
SEVDİM	Serkan BAŞ	30
TABLEAU ESTİMATİF	Traduit par Galip BALDIRAN	31
ÖYKÜNME	Elcan BAYRAM	33
YAŞAMAK HASTALIĞI	Ekrem AKSU	34
SULTAN-CAHİT ZARİFOĞLU	Traduit par Galip BALDIRAN	36

EDITÖR'DEN

Sorgili Adım Dergisi Okurları,

33. Sayımızda yeniden birlikteyiz,

Havalar kadar yumuşak bir 'Merhaba' sizlere...

İçinde bulunduğumuz aydan dolayı, Yayın Kurulu olarak, hepinizin gençliğini, fikirlerini ve varlığını kutluyoruz... Her güzel şey içten bir kutlamayı hak ediyor. Teşekkür etmek ve 'kutlamak' için sebepler aramamıza bile gerek yok...

Gelelim 'Mayıs'ları en güzel kılan olaya;

19 Mayıs 1919 tarihi, Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihindeki dönüm noktalarından biridir; Atatürk'ün Samsun'a ayak bastığı tarih olan 19 Mayıs aynı zamanda Gençlik ve Spor Bayramı olarak kutlanmaktadır. Atatürk Milli Mücadele sırasında Türk milletini ileri götürecek olanların ve köhnemiş fikirlere karşı gelecek olanların genç fikirler olduğunu görmüştü. Bu nedenle de gençlik kavramı Atatürk için ayrı bir önem taşımaktadır. Atatürk gençlerden sık sık bahsederken, yaş sınırı dışında fikri olarak gençliği yani, fikirde yeniliği ifade etmiştir.

O'nun şu sözü çok anlamlıdır:

"Genç fikirli demek, doğruyu gören ve anlayan gerçek fikirli demektir."

Zihnimizin hep dinç ve genç kalması temennisiyle,

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Keyifli okumalar... 😊

ADIM Dergisi Yayın Kurulu

UZUNCA BİR ARANIN ARINDAN

Nereye kadar süreceğini merak ettiğim sessizliğime hoş geldiniz. Az önce dibine bir köpeğin işediği ağacın gölgesinin sessizliği... Birazdan yağacak yağmurun kara bulutlarının sessizliği... Etrafı güvercinlerle sarılı bir bankın üzerinde öylece uzaklara dalmış gözlerimin sessizliği... Kelimeleri boğazına kaçmış benim sessizliğim... Ve bu sessizliği bozan cebimdeki 2 lira 30 kuruşum...

Gidecek yerim olmasa da kurulacak onca hayalimin ortasındayım. Verecek akli olmayıp da akıl verenlere inat hayattan bir şeyler koparmaya çalışıyorum. Sevgi ile büyütülüp nefret ile yaşayan insanlara hayret ediyorum. Ve çoğu zaman 20'lik diş gibi hissediyorum. Daha ortaya bile çıkmadan benden kurtulmanın yolunu arıyorlar.

Gitmem gerektiğini hatırlayıp, etrafı güvercinlerle dolu, biraz önce bir köpeğin işediği ağacın gölgesinin altındaki banktan kalkıp, kara yağmur bulutları ile örtülmüş yolda yürümeye başladım. Cebimdeki 2 lira 30 kuruş ile bir kazı kazancının yanında durdum. Bir kazı kazan çekip kazıdım. Üç tane 50 lira çıktı. 50 lira kazanmıştım. Şimdi 51 lira 30 kuruşum vardı. Gitmem gereken yere taksi ile daha hızlı gidebilecektim. Eğer bu şanslı bir adamın hikâyesi olsaydı. Ama bu benim hikâyemdi. Kazı kazan almıştım ve hiçbir şey çıkmamıştı. Cebimde kalan 1 lira 30 kuruşun 1 lirası ile bir kere daha kazı kazan alıp kazıdım. Ve yine hiçbir şey çıkmamıştı. Şimdi cebimde 30 kuruşu ve dilinde Barış abisinin "Gamzedeyim" şarkısı olan bir adamdım. Gideceğim yere kadar, kuşların göç istikametinin tersine yürümeye başladım.

Uyurken üstünü örteni olmayan bir insan yalnızdır. Hasta olmayasın diye soğuk suyunu ılıştıranı olmayan insan da yalnızdır. Aslında yalnızlık abartılır. Ama hasta olduğunu kimsenin bilmemesi de en ölümcül virüsten bile daha ağırdır. Ve sokaklardaki onca kalabalığa rağmen yalnız yürümek de insanı acıtır. Ve ben içimdeki acıyla ve cebimdeki 30 kuruşumla bir saate yakın yürüyüşümün ardından bir kaldırım taşında oturdum. Yoldan geçen araçların plakalarına bakıp hangi harf daha fazla saymaya çalışırken önümde beyaz spor bir araba durdu. Yakın arkadaşım Adnan aracın camlarını açıp bana seslendi. Karşılıklı gülümsedikten sonra gideceğimi yere kadar bırakacağını söyledi ve araca bindim. Yolu tarif etmeye başladım. Artık gideceğim yere kısa bir süre sonra gitmiş olacaktım. Eğer bu şanslı bir adamın hikâyesi olsaydı. Ama bu benim hikâyemdi. Yorulup kaldırımda öylece otururken yoldan gelen aracın yakın arkadaşım Adnan'ın olduğunu fark ettim. Hafifçe doğrulup O'nu durduracaktım. Tam doğrulurken Adnan arabası ile hızlıca önümden geçti yolun kenarındaki su birikintisini üzerime sıçratarak. Şimdi cebimde 30 kuruşu, üzerinde ıslak gömleği ve dilinde Adnan'ın annesini çok sevdiğini belirten küfürleri olan bir adamdım. İlerdeki otobüs durağına kadar, rüzgârla aynı istikamette yürümeye başladım.

Seçim sandığına atılmış 90 gün vadeli çek gibiydim. Biraksalar birilerinin hayatını değiştirecektim ama o an için hiçbir değerim yoktu. Bir toplantı masasında unutulmuş bardağındaki çay gibiydim. Soğudukça tadım kaçıyordu. Söylenecek sözün kalmadığı yerde zincirleme sıfat tamlaması gibiydim. Söylesem tesiri yoktu, sussam gönlüm razı değildi. Bir şeytan uçurtmasını güneşli havada uçurmaya çalışan çocuk gibiydim. Elime uçurtmanın ipini alıp arkama baka baka koşuyordum. Yağmur başlamak üzereydi. Cebimde 30 kuruşum ve hafif nemli gömleğimle otobüs durağına girdim. Yağmur başlayacağı için olsa gerek durak kalabalıktı. Kafamı aşağıya eğdiğimde ayaklarımın altındaki 10 lirayı fark ettim. Yavaşça köşeye kadar ayaklarımın altında sürüklediğim parayı aldım. Günahı ama buna da

İhtiyacım vardı. Şimdi cebimde 10 lira 30 kuruşum vardı. İlk gelen otobüs gideceğim yerin tam önünden geçiyordu. Hemen bindim ve parayı muavine uzattım. Artık cebimde 7 lira 80 kuruşum kalmıştı. Otobüs yarısına kadar doluydu. İlk boş bulduğum yere oturup gideceğim yere kadar az da olsa dinlenmiş olacaktım. Eğer bu şanslı bir adamın hikâyesi olsaydı. Ama bu benim hikâyemdi. Otobüste hiç boş yer yoktu. Sorun değildi. Eğer bu şanslı bir adamın hikâyesi olsaydı durağa ilk yavaşan otobüs O'nun gideceği yere giderdi. Ama bu benim hikâyemdi. Ve henüz durağa yavaşan bir otobüs yoktu. Sorun değildi ben beklerdim. Ama bu benim hikâyemdi. Durağa benim otobüsüm gelmiş olsa da cebimdeki 30 kuruş ile hiçbir yere gidemezdim. Şimdi cebimde 30 kuruşu olan ve ağırlaşan göz kapaklarına hâkim olamayan bir adamdım. Otobüs durağında uyumaya başladım.

Sabah güneşinin en anlamlı olduğu yer, kahvaltılık masasındaki çay bardaklarının üzerinde parlamaya başladığı yerdir. Yağmurlu havalardan en güzel anı da gökkuşağının üzerinden kayıp gökkuşağının altındaki altınları almayı hayal ettiğiniz andır. Ve ben siyah beyaz bir filmde gökkuşağıym ya da sessiz bir filmde patlayan ses bombası. Az önce dibine bir köpeğin işediği ağacın gölgesinin altındaki bankta gözlerimi açtım. Yağmur yağdı yağacaktı. Gözü gibi baktığı bahçesine asfalt dökülmüş Nurten Teyze gibi oldum. Uzunca bir aranın ardından sevdiğim kadın karşıdan geliyordu. Gülümsedi. Yıllardır içimde büyüyen koca boşluk bir anda dolmuştu. Ben ne yapacağımı bilemeyip gülümsedim. Ayağa kalktım. Elimi nereye koyacağımı bilemediğimden ceplerime koydum. Bir cebimde 2 lira 30 kuruşum bir cebimde de annemin yolda yerim diye cebime koyduğu kuruyemiştenden kalan sarı leblebilerim vardı. Eğer bu şanslı bir adamın hikâyesi olsaydı az sonra farklı satırlar okuyabilirdiniz. Ama bu benim hikâyemdi. Uzunca bir aranın ardından ilk defa gördüğüm kadın, dokunmaya kıyamadığım saçlarını az önce kestirdiğini söyledi. "Çok güzel olmuşsun" diyemedim yanlış anlar diye. Zaten beni hep yanlış anlamıştı. "Sihhatler olsun" dedim. Yeni kestirdiği saçlarını rüzgârda savurup yine gitti. Ve ben cebimde 2 lira 30 kuruşu ile bir kere daha sevdiği kadının arkasından bakakalan bir adamdım.

(muzu bıçakla soyan adam)

SAMİ KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

GECENİN GÖZLERİ

3. Bölüm

(32. sayımızın 14. sayfasında ikinci bölümünü yayınladığımız hikâyenin devamıdır.)

Öndeki iki kırmızı fann ışık şiddeti bir anda artıp azaldı. Lambalar adeta göz kırptı. Erkek yüzü tekrar irkildi. Kendine geldiğinde ise tıpkı o gün babasının yaptığı gibi dikkatli bir yüz ifadesi takındı ve sanki lambalardan intikam almak istedi.

Teybin sert tuşuna tekrar bastı ve kirli bir gitar riff i arabanın içini doldurdu. Bu seferki karısıyla birlikte dinlediklerinden değildi. Bu tamamen onun zevkenden olan Talking Heads'den Psycho Killer adlı eski bir pop rock karışımıydı. Adamın boğuk sesi gitar ile pek uyumlu geliyordu ama pek esnek olmadığı belliydi. Sanki biraz şeytan otu içildikten sonra söylenmiş gibiydi.

Gözler uzaklaşmaya başladı. Bu sefer için daha farklı bir his kapladı ve gaza yüklendi. Külüstür homurdandı. Erkek yüzü cevabını verip vites yükseltti. Sanki kaportada bir şeyler yer değiştirir gibi ses geldi. Erkek yüzü daha sert ve dikkatli bakmaya başladı. Bu oyunu senin istediğin gibi oynayacağız... Ağaçlar etrafından daha hızlı geçip gitti. Arabanın beyaz ön farları etraftaki otlardan binlercesini saniyeler içinde eritti. Yerdeki asfalt sanki incelp sürüşe daha el verişli hale geldi ve külüstür yere kapaklandı. Tekrar vites yükseltip dar yoldan yapmaması gereken hıza ulaştı. Kırmızı gözler hiç yaklaşmadı. Sanki o da aynı hızla devam ediyordu. Pek dönemeç yoktu. Yol genellikle düz kaldı. Teypden çıkan ses cızırdamaya başladı. Daha uzun aralıkla ses koptu ve kirli gitar sesi daha bir kirli hale geldi. Şarkıdan arada bir gelen Fransızca cümle zar zor duyuluyordu.

Qu'est-ce que c'est?

Erkek yüzü aldırmadı. Boynunu kütletip devam etti. Bu oyunun nereye kadar süreceğini merak ediyordu. Gaza daha çok yüklendi. İbre sağa doğru kayarken külüstür tekrar homurdandı ve vites tekrar yükseldi. Kaportada birkaç parça yine yer değiştirdi ama bu seferki daha sert oldu. Gözler sanki havalandı. Yerden yükseldi ve teypteki parça kendi kendine değişti. Lakmé - Flower Duet adlı opera parça sonsuzluğa uzanan temasıyla ortama bir film havası kattı. Vokaller alçalıp dalgalanarak yükseldi. Opera, sesi fazla şiddetli olmamasına rağmen tonu o kadar kuvvetliydi ki bu külüstürün sesini bile bastırdı. Erkek yüzü orali bile olmadı. Downtown geride kaldı ve filme son verme vakti geldi. Oyun bitiyordu. En azından öyle hissediyordu. Onun gibi bir adamla dalga geçmemeliydi. Hele ki öyle bir babanın elinden çıkmış biriyle. Benimle dalga geçme pislik! Yoksa sana babamın yöntemlerini uygulayım!

Külüstürün önce sağ ön tekerleği sonra arka tekerleği bir çıkıntının üzerinden geçti. O kadar şiddetli ve hızlı bir sarsıntı oldu ki sanki aracın sağ yanı kopup gitti. Erkek yüzü şimdi pedali kırar gibi sürüyordu. Külüstür son demlerini oynuyordu. Elinden gelen her şeyi bu adam için yapıyor gibiydi. İbre haznesini zorladı ve sona dayandı. Motor her zamankinden daha fazla kükredi ve zevkin doruk noktasına ulaştı. Seks gibiydi. Bitiş noktası yaklaştıkça heyecan arttı. Yıllar önce babasının asla izin vermeyeceği hatta onun bile yapmayacağı bir hızda rüzgâr aracın ön camının dayanıklılığını dener gibiydi. Sileceklerin altından çıtırdamalar geldi. Cam aşağıdan yukarı doğru çatlıyordu. Yolda sarsıntı çok fazlaydı ve bu eskimiş lastikler bunu bayağı hissettiriyordu. Erkek yüzü kararlıydı. Gözlerinde oldukça delici bir bakış vardı. Hiç bu kadar kararlı olmamıştı. Aklına karısı ve babası aynı anda geldi.

Sol yanında babası ona sürekli kızıp hakaret ediyordu. Aldırmadı. Kes sesini ihtiyar! Bu yolun sonu ve senden emir alacak değilim! Sağ yanında karısı onun için ağlıyordu. Yavaşlamasını ve onunla daha birkaç yıl geçirmesi için yalvarıyordu. Sus kadın! Bari burada sus! BURADA!

Opera tekrar yükseldi. Vokal şiddetlendi ve notalar radyatörden arka koltuğa kadar arabayı yalayıp geçti. Ön camdaki çatlaklar göz hizasına kadar ulaştı. Metal iskelet her an parçalanacak gibi sarsılıyordu. Erkek yüzünün kalbi daha önce olmadığı kadar şiddetle atıyordu. Kırmızı gözler ilerlemeye devam etti. Hiç yavaşlamayacak gibiydi. Sanki camdaki bir yansımaydı. O ne kadar hızlanırsa, gözler de o denli hızlı gidiyordu. Yol biraz yükseldi. Rakım arttı. Erkek yüzü her geçen saniye sona yaklaştığını hissetti. Ağaçların gövdesi hız yüzünden görünmez oldu. Yüzlercesi, binlercesi geride kaldı. Yolun kenarlarındaki kurumuş yapraklar, araba geçtiğinde bir kasırga oluşturacak gibi savruluyordu. Yol biraz daha yükseldi. Gözler sanki güler gibi kısık bakıyordu ve kırmızı rengi daha bir canlıydı. Sarsıntı arabayı her an parçalayacak kadar şiddetlendi. Opera dalgaları yükseldi ve radyo hiç cızırtı yapmadı. Erkek yüzü, gözlerini kisti. Sol gözünün ucundan geldiği damla gözyaşı aktı. Belki yaptığı hızlandı ya da yolun sonunun geldiğini fark ettiği için. Bu iyi bir espri oldu.

YOLUN SONU İHTİYARI YOLUN SONU!

İçinde bulunduğu tünel bir anda açıldı. Yine tabelayla belirtilmeyen şekilde yol sola dönüyordu ama gözler dümdüz gitti. Gökyüzünde ilk defa yıldızlar en parlak haliyle görüldü. Yokuş yukarı çıkan yol arabanın altından kayboldu. Uzun bir sıradağın eteğinden külüstür yüz yılın atlayışını yaptı. Uçurum yüzlerce metre aşağıdaydı. Erkek yüzü gözlerinin önünde parıldayan dolun ayı gördü ve kaybolan gözlerle şahit oldu. Aracın birkaç saniye süren ivmeli atlayışı sona erdi büyük bir hızla burnu aşağı doğru indi. Erkek yüzü direksiyonu bıraktı ve elleri sanki dua eder gibi yanlarına açıldı. Özgürlük uçarken güzeldi. Gözündeki iki damla yaş bile havalandı. Dolunay yukarıda kaldı ve düştüğü uçurum ona çok kısa sürede yaklaştı.

Ve uzun vadide patlamaya benzer bir ses duyuldu.

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

LA ROBE DE MARIÉE – MES CHEVEUX

«J'ai neuf ans.»

Je tourbillonne. Je tourbillonne. Je suis folle de joie, comme devrait l'être une mariée.

A cet âge, on peut s'imaginer encore plus de chose que peuvent s'imaginer une adulte, une personne âgée s'approchant de sa fin, de sa mort. Il est possible qu'elles aient déjà vécu l'imaginaire. Non ! Non, elles n'ont plutôt pas eu le droit de rêver, d'avoir des ambitions comme l'ont eu les hommes. Les femmes, partout dans le monde, alors qu'on croit que c'est seulement dans les pays musulmans ou du tiers monde, n'ont pas la possibilité de faire tout ce que les hommes font. Ce droit, ils se le donnent simplement à eux-mêmes. Ils pensent que c'est un droit inné... Quand on est enfant, on croit savoir plein de choses. Alors qu'on en sait tellement peu. On sait seulement ce que les parents et les maîtres d'école nous apprennent. Pourtant une enfant de cet âge pense être au comble des connaissances issues de son monde : sa famille, son école.

Je porte une jupe à volant. C'est la seule jupe à volant que j'ai. Elle est de couleur blanche comme le lait. Elle est tellement belle que je la mets presque tous les jours. Ma jupe ressemble à une robe de mariée. Mais ce n'est qu'une jupe. Et elle ne traîne pas par terre. Elle n'est pas ornée de pierres, de dentelles. Ça ne fait rien ! Je peux en rêver. Je le fais. Je m'imagine dans cette robe mythique. Et je tourbillonne. Je continue à danser comme les gitanes, jusqu'à perdre la tête. Je crie avec honneur tout en m'applaudissant, comme le ferait une guerrière après une victoire : je serai une mariée quand j'aurai mes dix ans ! Ma mère blottissant ma petite sœur dans ses bras et mon petit frère me regardent. Bien-sûr qu'elle ne me prend pas au sérieux, elle me laisse dans mon univers. Heureusement ! Tous les deux regardent mon extase enfantine. Il n'est pas courant de me voir dans un tel enthousiasme.

Je ne pense pas pouvoir faire ce spectacle devant mon père. D'ailleurs, je ne l'ai jamais fait. Un mur s'édifie spontanément entre lui et moi. Ce mur, épais comme les remparts d'un château fort, haut comme celui de l'au-delà : c'est le respect, les traditions, la soumission, parfois même la peur que toute les filles ont en elles. Tant qu'il n'est pas là je fantasme. Je tourbillonne. Peut-être qu'il ne me dira rien. Mais que voulez-vous, ce n'est pas si simple pour une enfant de neuf ans de prévoir les réactions d'un père que vous croyez connaître, qui est comme la majorité des pères, un père patriarcal. C'est partout comme cela. Je suis persuadée qu'un père patriarcal peut abolir les murs qui le séparent de sa femme, de ses filles. Ces obstacles qui existent entre lui et sa femme, et sa fille, n'existent pas entre lui et sa mère. La position d'un homme à l'égard de la femme-mère change aussitôt. La mère est sacrée pour tous. Ce qu'oublie l'homme c'est que sa femme est aussi sacrée. Sa fille aussi... Avant je ne le savais pas. Maintenant je le sais. L'islam bénit la femme, l'homme aussi. La supériorité, c'est avec le caractère, le comportement envers l'humanité et la servitude envers son créateur Dieu et non pas avec le sexe ou la race. Il n'est pas rare que ce sujet soit interprété à la guise de chacun. N'est-ce pas souvent l'ambiguïté des pratiquants ?

A neuf ans, on n'imagine pas le mariage proprement dit. Pour une enfant, c'est mettre une belle robe blanche, longue à volant et ornée de pierres précieuses et de dentelles. C'est une robe de princesse, de fée. C'est tout !

Plus l'âge de mon mariage (comme le dit mon père) approche, plus je m'en éloigne. Je ne veux plus grandir. Quand j'étais petite, je me demandais comment je serai à l'âge de 10 ans. Arrivée à mes 10 ans, je voulais grandir et avoir 18 ans. Je m'imaginai à chaque fois dans un temps futur. Mais, aujourd'hui, je ne veux plus vivre le présent. L'affronter me fait peur. Je veux rester enfant, à mes neuf ans. Pour mon père, à mes 17 ans, le moment est venu. Mais moi, je ne suis pas encore prête. Je ne peux pas affronter cet événement, l'examen le plus difficile au monde pour une jeune fille. Je ne suis qu'une enfant encore. Je ne réalise pas encore avoir grandi. Tous ce qui se sont mariés jusqu'aujourd'hui m'ont dégoûté. Le mariage ne peut être qu'un martyr, une torture pour moi. C'est ce que je perçois. Autour de moi, je ne vois aucun mariage exemplaire ; ceux des livres sont tout à fait différents. Alors pourquoi me marier ? Je me marierai le jour où je rencontrerai l'homme qui me respectera, me considérera comme un être humain, une femme. Je ne l'ai pas encore rencontré alors pourquoi me marier...

Après deux ans de diversions, il est temps d'approuver mon futur mari agréé par mon père et mon grand-père. Je saisis des prétextes pour différer le mariage. Chaque été est pour moi un tourment. Ma mère est restée les pieds et les poings liés. C'est une femme soumise. J'ai essayé de trouver des solutions. Mais en vain. Mon sort, comme celui de beaucoup de filles, est préparé, il est là. Je me rends compte que je ne peux pas y échapper. Je ne peux plus penser rationnellement. Je fais la seule chose que je puisse faire : prier. Je prie depuis mes 15 ans. Maintenant, je prie plus profondément, de toute mon âme et mon corps. Il ne reste plus qu'à accepter ce mariage. Mais avant, je demande à voir mon futur époux en compagnie de mon petit oncle. Qui sait ? Se pourrait-il que ce soit celui que j'attends ? Qu'importe ? Il va être mon mari. Je prie pour que je puisse m'entendre avec lui sinon ça va être ma fin. La robe de mariée dont je rêvais quand j'avais 9 ans sera mon linceul. Toutes ces tristesses, ces pensées m'ont amaigri. La robe de mariée m'ira enfin très bien. Ou bien est-ce le linceul dont je serai enveloppée ? C'est un entretien de 45 minutes où nous avons énuméré nos conditions, nos attentes réciproques. Rien ne le repousse de moi. Je pense pouvoir m'entendre avec cet homme. Je m'attendais au pire. Une étincelle d'espoir, peut-être d'amour, jaillit de mon désespoir fatigué. Une semaine plus tard, le mariage a lieu. Mon père n'a plus qu'une semaine de vacances.

La robe de mariée ? Je l'ai mise. Combien cette petite enfant en avait-elle rêvé ? A l'époque ce n'était qu'une robe. Mais aujourd'hui, c'est tout autre chose. C'est le tournant de sa vie. En m'enveloppant de cette robe de mariée, je suis consciente que je me suis enlacée de responsabilités, de tâches, d'inattendus, de surprises, de changements radicaux... dans ma vie. Je change non seulement d'état civil, mais aussi de pays, de culture, de tout. J'entre dans un labyrinthe infini. Je veux en définir la couleur moi-même...

Le lendemain du mariage, je prends les ciseaux pour couper mes cheveux qui me couvraient tout mon dos jusqu'au bas de mes bassins. Mon mari reste tout à fait indifférent à ma décision. Cela m'irrite un peu mais qu'il soit contre ou pour ne va rien changer. Je les coupe sans regret. La seule chose à quoi je pense c'est ma mère. Elle me les peignait sans cesse, les tressait avec tant d'affection et d'amour jusqu'au jour du mariage. Mais c'est fini. Elle n'est plus là, même plus dans le même pays.

Je tourne la page d'un livre. C'est le début d'un tout nouveau chapitre. Ce livre, c'est ma vie. Je l'écris tantôt avec de la peine, tantôt avec du bonheur. Mais je l'écris, je la vis. C'est ma vie.

Depuis le mariage, je ne suis plus la même. J'ai enterré une partie de moi-même avec les cheveux que j'ai coupés. Je suis résolue. Je viens de sortir de mon cocon de tabous et de soumissions pour m'envoler éperdument comme un papillon.

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

SÜRÜNCEME

Neler sürükler bir insan hayatının katmanlarına?

Neleri silip atamaz zihninin çeperlerine yapışıp kalanlardan?

Nedir bu unutamazlık eyleminde hep "o" kavramında tekrarları yaşamak?

Neler sürükler bir insan hayatının katmanlarına?

Neleri silip atamaz zihninin çeperlerine yapışıp kalanlardan?..

Neys ki soruların net ve doğru cevabına yüz üzerinden puanlama yok

Ki bizler haybeye hayatları gün doğumundan batımına yaşıyoruz öylesine

Ve her seferinde maharetmiş gibi bu gidiş gelişleri edebiyat sayfalarına doldurup,

Okuma cinnetine sokuyoruz bizdenmiş gibi insancıkları...

Oysa onların işleri var, akşamın hususi saatlerinde evleri ve evlerinin yaramazları var;

Sorumluluklarının sonunda geçim kaygısına son verdikleri yaz tatilleri var.

Sonra modelleri değişmesi gereken arabaları, eşyaları, giysileri var,

Ritüelleşen dizileri ve dizilerinin haber arası cinayetleri geçiştirme çabası...

Kim alır ağır bir romanı da metroda, otobüste, mesai aralarında kurtulamam bir gerçeğin yerçekimine girmeyi ister?

Ağırdır romanlar ki romanlarda bir ayda yazılır gününde okunur, salt gerçeklikten uzak, tüketime tuzak konuları işlenirse soluksuz bitirilir.

Düşünme eyleminden öte, günlük rutinelere darbe vurmada yaşama dönüşüne alışmışların suçu ne?

İşte biraz kömür ve makarna telaşına üreme safhası dahil oldu mu

Unutulur tutkular, ideolojiler ve katı taassubuyla din yaşanır.

Sorgulamak Allahın emriyken sorgulamadan huzurla ölmek dururken kim düzeni bozabilir bin yıllık alışkanlıklar nasıl terk edilir?

Mehmet Özcan YASDIBAŞ

ÖNCESİZLİK

Kanatlanır içimde bir çocuk
Çiçeklenir yüzüm
Kollarım alaca dal

Ve bir gemi
Ağır ağır
Ufaktan geçer
Akdeniz'de
Türkü söyler
Öncesiz bir aşka dalmış canı yananlara

İşte seni sevmek böyle bir şey
Hep bir bayram neşesi
Hep bir mavi
Hem de en masumundan
Küçük bir çocuk kalbi
Mehmet Özcan YASDIBAŞ

KENDİNE MASALLAR ANLATAN ADAM

Huysuz bir saatte
Şehrin sokaklarında
Kalabalıklar içinde
Görünmez olurum
Zaman içimde akar,
Zaman zaman
Bir durak ötesi
Yalnızlığımda olurum
Ben kendine masallar anlatan adam
Sonunu unutan
Sözlerinden vazcayan
Tekerlemeler içinde
Akustiği bozuk sözcük olurum
Bir sevda içimde akar
Kana kana
Bir dize sonrası
Şiirlerimde boğulurum
Ben kendine masallar anlatan adam
Yarınları bilmem
Bugününü avutan
Sözlerinden vazcayan
Şiir ceketli adam olurum

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

DAİMİ MUTLULUK

İnsanlığın doğuşundan beri cevabı bilinmeyen bir soru... Daimi mutlu olmanın yolu nedir? Bu soruyu cevaplayabilmek için önce mutluluğun ne olduğunu bilmek gerekir. En nihayetinde neye sahip olacağını bilmeden yolunu bulamayız değil mi? Ama doğrusu mutluluğun ne olduğu da bazen muammadır. Her insan için, her an mutluluğun tanımı değişebilir. Mesela bir çocuk için mutluluk fındıklı bir akide şekeri olabilir. Bazen genç bir kadın için mutluluk pahalı bir elbisedir, ya da genç bir erkek için mutluluk lüks bir arabadır. Senin için mutluluk aşktır, onun için mutluluk güzel bir evlilik. Aşık bir insan için mutluluk sevdiğinin elini tutup, gözlerine bakmak iken; kin dolu bir insan için mutluluk nefretini kismaktır. Kimisi için mutluluk duygusal bağlamda yaşanmak istenenler olurken kimisi için maddi olgular olabilir.

İnsanın istekleri, sahip oldukları, nefsi, ailesi, zaman gibi birçok etken mutluluğun tanımını değiştirebilir. Peki, soruyorum size; bu kadar değişken bir şey ararken daimi mutlu olmanın yolu nedir? İşte geldik zurnanın son deliğine. Düşünsenize, ilk örneğimde mutlu olan çocuk fındıklı akide şekeri yerine çikolatadan yapılmış bir ev isteseydi mutlu olabilir miydi? Belki ikinci örneğimdeki genç kadın yerinde başka bir genç kadın olsaydı pahalı bir elbise isteyerek yine mutsuz olabilirdi. Kimine mutluluk veren ve ulaşabildiği istekler; kiminin hayallerini kurduğu, ulaşamayacağı ve kişiye mutsuzluk veren istekler olabilir. İşte bu kadar değişkendir mutluluk. Peki, bu değişkenliğin içinde kaybolmadan mutlu olmak için yapmamız gereken şey nedir? İsteklerimizi minimuma indirmek mi? Yani hayatta daha az çabalamak, daha azla yetinmek insanı daimi mutluluğa ulaştırır mı? Hani "Az kanaat etmeyen çoğu bulamaz." derler ya, bu mu yani?

Yapmamız gereken hayattan istememek, hayatın verdikleriyle yetinmek mi? Cevap kocaman bir hayır! Daimi mutlu olmanın tek bir yolu var, o da isteklerinizi hayatın verebilecekleriyle veya hayattan alabileceklerinizle sınırlı tutmak. Ama sınırları çizerken kendinizi, hayatı ve sahip olduklarınızı bilmek... Hayattan isteklerinizi bu sınırlar içinde tutarsanız hayat size istediklerinizi verir ya da siz hayattan istediklerinizi koparırsınız. Bu kadar basit işte! Çünkü insanı mutsuz eden şeyler hayattan isteyip de alamadığı şeylerdir. Eğer şuan mutsuzsanız sizi mutsuz eden her neyse onu düşünün. Gerçekten sahip olabileceğiniz bir şey mi? Bunu çözmek de elinizde. Şöyle ki; hayatı biliyorsunuz, isteğinizi biliyorsunuz, kendinizi biliyorsunuz; hepsini çözümleyip isteğinize ulaşip, ulaşamayacağınıza karar verin. Eğer ulaşamayacağınız bir şeyse şuan onu hedefler listesinden çıkarıp daha ulaşılabilir bir hedef koyun. Eğer ulaşabileceğinize inanıyorsanız asla pes etmeden savaşın. Şu anki mutsuzluğunuz kat kat katlanıp size mutluluk olarak dönecektir emin olun. Şu da var, bazen insan hayatta çok isteyip de ulaşabildiği şeylerle de mutsuz olabilir ama o tamamen ayrı bir konu. Hayattan istediğiniz yanlış bir şeyse, ona ulaşsanız da mutsuz olabilirsiniz. Bu durumda hayattan isteklerinizi seçme konusunda sıkıntı yaşıyorsunuz demektir. Ya kendinizi ya da hayatı tam tanıyamamışsınız işte. Bu da toylukla alakalı bir konu...

Olgunlaştıkça kendinizi tanıyacaksınız, hayatı bileceksiniz ve mutluluğa giden yolda hayattan isteklerinizi daha doğru şekillendirebileceksiniz. Yani hayatta daimi mutlu olmanın tek yolu hayattan isteklerinizi doğru seçmek... Biz neresindeyiz bu durumun? Daimi mutlu muyuz? Yoksa mutsuz muyuz? Bazen mutlu, bazen mutsuz muyuz? Ya da daimi mutlu olan insan var mı? Ben bu yaşıma kadar daimi mutlu olan birini tanımadım yani "bana öyle bir bilgi gelmedi, gelse söylerdim :)". Sonuç ne? Sonuç yok. İnsanoğlu olarak sürekli, daimi mutlu olmanın yollarını aramaya devam edeceğiz. En nihayetinde insanlığın doğuşundan beri cevabı bulunmayan bir soruyu iki satır yazıyla cevaplayacak değildim. Ama olgunlaşalım dostlar, olgunlaştıkça hayattan isteklerimizi düzgün tutabileceğiz. Olgunlaşma yaşadıklarımızla oluyor, zaman sürekli akıyor ve bizler yeni şeyler yaşıyoruz ve olgunlaşıyoruz, aldığımız her nefes bize yeni tecrübeler katıyor.

Olgunlaşalım dostlar, olgunlaşalım.

Muhammed Hüseyin ORHAN
GAZİ ÜNİVERSİTESİ
Kimya Mühendisliği

YALNIZLIĞIN KOKUSU

Ölüm gibi keskin bu aralar yalnızlık bende
Karanlıklardan karanlık beğeniyorum
Nefesimin ucunda kokusu
Duyuyorum...
Korkuyorum da biraz ama duruyorum
Kaçabilecek yerim yok
Biliyorum...

Her yerde aynı terane
Yastığım, yorganım onlarda da aynı koku
Belki sana yanmışlığın,
Bir varmışlığın bin yokmuşluğun kokusu
Hepsi aynı kapiya çıkıyor
Koca bir karanlık yalnızlık
Peki, nerde yanlışlık?
Biliyorum yokluğunu bildiğim gibi,
Galiba sessizce sevmelerde seni
Sadece ruhumdaki gölgeni
Görüyorum...

Muhammed Hüseyin ORHAN
GAZİ ÜNİVERSİTESİ
Kimya Mühendisliği

HAYAL KADIN

Bir rüyaydı
Gece üçte,
Ortalık çayır çimen,
İki at koşturuyordu, yan yana,
Biri siyah, biri beyaz,
Öyle hür hissetmişim ki kendimi.

Amma ve lakin perişan
Uyandım apansız uykudan,
Cami açtım
Dizlerimi kapadım,
Soğuk, çok soğuk
Üşüyordum dibime kadar
Atlar kadar.

Bir rüyaydı
Gece üçte,
Ortalık çayır çimen,
Ve aslında bir ben olmayan ben,
Geç anladım
Siyah at bendim
Beyaz at yoktan biri...

Sanırım bu şiirdi

İslaktı saçları
Ve yüzü koyu kırmızı,
Gönümün yağmuruna kaptırmıştı kendini,
Kolları boynuma sarılacak kadar
Ayakları yüzü yüzüme varacak kadardı.

İçli şarkılar söyler
Garip danslar ederdi
Kederli yüzünde benim için
Hep bir küçük sevinç bulunurdu,
Yemek sevmez ama
Benimle içmek için yemeğe çıkardı.

Çok ilginçti nedense,
Çiçek sevmez ama
Böcek, kedi, köpek
Ne bulursa severdi,
Yüzmek bilmez ama
Deniz severdi,
Bir de beni severdi...

İSMAİL CƏFƏR

AZERBEYCAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ

Uluslararası İlişkiler Bölümü

3.Sınıf

BEYLER! BAYANLARI LÜTFEN PİSTİ BOŞALTALIM!

Bir insanın her halükarda bir iç faaliyeti vardır. Bu faaliyet: his, duygu, düşünce veya kaçış olabilir. Genç ya da gençten yaşça büyük bir insanın bu dünyada günleri, ayları, mevsimleri, yılları olmuştur, kiminin çocuğu var kiminin yoktur, belki ilerde olacak belki olmayacaktır. Bu fark oluşturmuyor. Çünkü bir zamanlar hepimiz çocuktuk. Her çocuğun bir zamanlar bebek olduğu gibi. İnsan hayatta, bebek, çocuk, genç, orta yaşlı diye ilerliyordu ve ilerledikçe geçtiği yolları unutuyordu. Bunu pek az düşünüyordu. Bunun sebebi, genelde iç faaliyetimizin kaçış olması olabilir miydi? Bu mümkündü, hatta öyleydi. Peki, biz hiç düşündük mü? Büyüklere muhtaç olan çocuk nereye kaçacaktı? Yoksa bir şekilde düşe kalka büyüyüp ömrü boyunca çocukluğundan kaçanlardan mı olacaktı? Kaçmayan çocuğa ne oluyordu? Her kaçan kurtulur muydu? Kaçmak kurtuluş muydu? Kaçanlar yüzleşemeyebilir kendisiyle. Kendini bilenler kendini kontrol etmek istemeyebilir. Bir planı yahut bir düşüncesi olanlar yapılacak bir şey olmadığını düşünebilir. Ama bence var. Hepimizin yapması gereken bir şey var. Çekilmemiz gerekiyor. Çekilmeliyiz.

Büyükler ve onların davranışları. Küçükler ve onların hayatı seyretmesi ve tabi bu günün seyredenlerinin yarının davranışları olması. Bu bir süreçti.

İşte bizim dünyamız. Örgü ören bir anne, örgü giyen bir baba, örgü kontrol şefi bir dede, renkleri gözlemleyen bir nene, hazır seven dayılar, ipten anlayan amcalar, ipten alan teyzeler, örgü söken halalarla kurulu büyük bir aileyiz biz. Burası küçük görünen büyük bir dünya, bizim dünyamız. Ve bu dünyanın içerisinde dinlemekten çıkıp seyretmeye geçmiş çocuklar var, onlar bizim unuttuklarımız olabiliyor. Bu kişiler, onları tanıyoruz. Onlar bize hiç yabancı gelmez, onları biliyoruz. Tabi, belki bir kısmı hayatımızda, belki hepsi... Roller değişkenlik gösterebilir de pek ala. Biz de bir parçasıyız, kadronun içindeyiz ya da gireceğiz. Hazır mıyız peki, kadroya girmeye, kenara çekilmeye, görelim bunu ve elbette düşünelim. Bir hayat düşünelim mesela, karşılaşılabileceğimiz ya da yaşadığımız bir hayat olsun. Bir yere kadar yazıp sonra tahmin yürütelim. Ben tahminimi buraya yazıyım siz daha iyisini içinizden söyleyin, lütfen.

Söyle olsun; "Bir bebek dünyaya gelmişti. Bu büyük bir mutluluktuktu. Anne çektiği acıları unutmuş terli yüzüyle tebessüm ediyordu. Tarif edemeyeceğim acılar çeken, aylardır sancılarla yaşayan birinin büyük mutluluğa tebessümle karşılık vermesi küçük bir olay değildi. Zira tebessüm, kahkaha-dan daha zor olan vücudun bütünüyle yapılan bir ifadedir. Doğumda bulunan ebe odadan dışarıya çıkar. Stresten küçülmüş babayı görür, ona doğru yürür. Baba ebeyi görünce büyür ve sorar. Aldığı

haber "büyük mutluluk"tur... Eşini görmek ister, izin alır ve yanına girer. Hisler gözlerle paylaşılır bir müddet. Tebessüm de odadadır zaten. Sonra bebek girer odaya hemşirenin kucağında. Gözler ona yönelir. Anne bebeği kucağına eşini yanına alır. Ve bu muhteşem üçlü seyretmeye başlarlar hayatı, huzurla, mutlulukla. Sonra bu kısım kısa sürer. Geriye bakınca kısa gelir anılar haliyle. O bebek artık yürüyordur. Anne onunla ilgileniyor, tüm gününden diğer çocuğuna ayırdığı vaktin kalanını onunla geçiriyordur. Evet, bir de kardeşi vardır artık. Ve tabii baba, çocukların masraflarını karşılamak için daha çok çalışması gerektiğini kendine gün içerisinde iki bin üç bin kere falan hatırlatan baba. Niye mi? Çünkü ipten anlayan amcalar onu seyrediyor. Zira beğenmezse ipi söker halalar. Bu yüzden baba hata yapmamalı, çok para kazanmalıydı. Bunu öylesine benimsemişti ki annenin bunu hissetmesi çok zaman almıyordu. Eşiydi, hissedirdi. Hissetmişti." Evet, burada bitiriyorum. Devamını rahatlıkla tamamlayabiliriz, hepimiz. Buradan sonra neler olabileceği gayet açıktır. Artık çocuk söz konusu değildir. Ve çocuk unutuldukları arasında olmamalı. Bu durumda artık anne kendini işe yaramaz hissediyor, çünkü çalışmıyordu. Baba; kardeşlerini, ailesinin hayatını belirleyecek birer jüri üyesi gibi görmeye devam ederse onlar da kendilerini böyle görmeye başlar. Bunu iyiye kullanırlarsa amenna ama genelde bunu kendileri için kullanırlar. Zaten bu büyük bir sorumluluktur. Onlar böyle bir jüri üyesi değiller aslında. Şef yerindeyse olayların çocukları etkileyemeyeceği bir alan var demektir. Ama sıklıkla gidilmiyordu dedelere. Oysa iyiyi ve kötüyü ayırt ettiği müddetçe huzurdur neneler. Ve burada bir soru geliyor aklıma. Bizim neden vaktimiz yok? Çünkü bizim bütün vaktimiz yarışa ayrılmış durumda. Başlangıcı ve bitişi olmayan, kendi uydurduğumuz bir yarışa. Ve yarışan biziz, çocuklar değil. Ya da yarışan biz halen daha çocuğuz, biz yarıştığımız için çocuklar hemen büyümek zorunda. Davranışların çocuklar üzerindeki etkisi, onları baskı altında bırakabilir. Davranışlarımız onların seçecekleri hayata direkt etki edebilir. Bir davranış, çocuğun geleceğini bile belirleyebilir. Bunları biliyor olmamıza rağmen asıl olanın bütün olduğunu görmemiz lazım. Çünkü çocuklar anladıklarından daha çok hissettiklerine önem verirler. Bayramlar ve o günlerin huzuru, kalabalık sofralar ve o sofraların bereketi, çok güldüğümüz anılar ve o anıların renkleri ve daha nicesi, içinde çocuk olduğu için mis kokuyor. Hepimiz bir zamanlar çocuktuk. Halen daha birilerinin gözünde küçük çocuk olsak da, yarışa hazırlanması gerekenler var. Akrabalar arası yarışa değil tabii. Hayat yarışına, güzelliğe ulaşmak için başlangıç ve bitiş noktaları bilinen, sonsuza ulaşabilmek yarışına. Bizdeki özlem ile çocuklardaki arayış aynı, tek bir yol, tek bir pist.

Lütfen pisti boşaltalım.

Esat TOMBAKİ
ZİRAAT FAKÜLTESİ
Toprak Bilimi ve Bitki Besleme Bölümü
4.Sınıf

YALNIZLIK RÖTUŞLARI

Eksilir efendim.

Masadan bir çorba kâsesi, ocakta kaynayan çaydanlıktan su, gönülden insan eksilir. Saçlarından siyahlar, gardıroptan kıyafet eksilir. Dostum dediğin insanlar birer birer giderken arkalarından bir hoşça kal bile diyemezsin. Sevdiğin insana son görüşün olduğunu bilemeden öyle içine katarak sarılamazsın... Anneni en son ne zaman öptüğünü bilmezken uzaklardan seslenmek zorunda kaldığında anlarsın bitmeyi... Çamaşır makinesi dolmadığında, sofraya bir tabak az koyduğunda, yaptığın yemek 3 gün boyunca bitmediğinde yalnızlık hüküm sürer hayatına. Yürekte acı artar sonra. Yalnızlık katlandıkça gram gram düşer insan toprağa. Artışların başlar. Eksildiğin her ne varsa üst üste birikir işgal eder içini. Ciğerlerin senden habersiz nefes almayı bırakıverir bir gün. Kalbin delirmelerini rafa kaldırır.

Eksilir efendim...

Her sabah aşkla baktığın insanın yüreğinde sevgi de eksilir. "Hatıralar eksilir?", demeyin gün gelir onlar da eksilir. Günler yaşanmayı istemez, eksilir. "Artan olmaz mı bu hayatta?", diye düşüne dururken senin içine tohumken ektiğin o sevgin var ya, hani şu hiç bitmez dediklerinden, bir sabah o da eksilir. Mevsimler eksilir. Tenini sıcaklığına teslim ettiğin güneş yerini kara teslim eder o gün o da eksilir...

Diyeceğim şu ki azizim her şey biter... Kimseye bitmez dememek gerek bu hayatta... İçiniz akarak gözlerine baktığınız o adam size sırt döndüğünde, midenizdeki kelebekler eksilir, mide bulantılarınız eksilir, titremeleriniz de eksilir... O çok sevdiğiniz adamı başka bedenle gördüğünüz günse bittiğiniz gündür efendim...

Büşra ÇAKKIR
Kimya Öğretmeni
KONYA

MAVİ

Dökülüyor avucumdan tutamadıklarım. Zaman öyle bir şey ki yokluğunla terbiye edilirken varlığıyla Oscar almış film gibiyim. Yorgunum, yorgun olmaktan da öteyim... Gelişinin mutluluğunda sevinirken gidişinin acısı altında ezilemiyorum bile. Yitik hayaller kuramıyorum... Oysa sonu senle biten hayaller yakışırdı bana. Sonu senle biten hayallerimi unutmak değil. Gözlerimden dökülen her bir damla yaşın altına bir de seni ekledim dün gece, bir kere daha. Tek yapabildiğimde bu işte...

Sevmek bu muydu? Sevmek her zaman benim karşılıksız olanı bulmam mıydı? Geceler boyu tek bir bedenle sabahı karşılayan insan beni nasıl sevebilirdi? Sonraları alıştım sensizliğe. Senle uyandığım geceler sonrasında yepyeni bir ben kuşanıp hiç olmamış hissi yaratmaya. Mutluluğunu taşıdım içimde ama fazlalık duygular barındırmadım sana karşı. Sen yoksan sevmedim seni mesela. Sen varsan âşık oldum. Duygularımı bastırmayı öğrendim sonraları. Bir parfüm kokusunda, bira şişesinde, t-shirtte ne derece mutluluğu iliklerinde hissedebilir insan bunu öğrendim. Aklıma geldiğin dakikalar kendimi çarptım, çıkardım, böldüm ama toplayacak hiçbir şey bulamadım. Reaksiyonlarım sonlanmakta. Biri biterken biri başlamakta aslında... Daha ne kadar mutlu olabilirim ki? İmkânsız olduğu halde dilime topladığım dualar ne zaman kabul olur? Sevmeyi zor zanaat öğrendiğim insan beni içine akıta akıta beyaz mürekkep kıvamında yüksek dozda sevebilir mi? Aslında cevabını bildiğim sorular soruyorum kendime. Cevabının kocaman bir hayırdan öteye gidemediği sorular bunlar. Hayal kurmuyorum artık herhangi bir insanın üstünden... Bu yüzden de çok sevmiyorum. Tamam tamam, yalan söylemiyorum. Herkesin hayvan gibi sevdiği ve bir çırpıda bitirdiği düzende insan gibi sevip sonunun gelmeyeceğini biliyorum. Kimse anlamıyor beni, bazı şeylerin asla sonunun gelmeyeceğini, ne kadar kurtulmak istersem kurtulamayacağımı ya da vazgeçemeyeceğimi görmüyorlar mı? Daha önceki tüm gidişlerimin bile zorluluktan olduğunu kavrayamıyorlar. Benim olması gereken her ne varsa neden bir başka bedende hayat buluyor? Peki, ben bunu hak edecek kadar nasıl bir günah işledim ve kefaretlerim bu kadar ağır oluyor? Asıl soru bu değil mi? Buradan çıkıyoruz aslında yola. Benim sol yanımda güneşe ilk selamı göndermek istediklerim neden başkalarının sol yanını işgal ediyorlar ki? Benimle var olmayı kabul edebileceklerken bana yaşatılan bu acı niye? Birinin teninin kokusunda can veriyisen kendine gidemezsin, bir bedeni tek kişi yaşayabiliyisen, ona karıştıysan dönemezsin arkana demişti biri zamanın birinde herhangi bir yerde. Cehennemin ortasına atılıp bırakılan ben oldum bu defa. Ne yanıdığım belli ne söndüğüm. Ama tenin öyle davetkardı ki sesinle bir olmuş davet ediyordu günaha. Karşı koymak zordu. Arafta kalmak buydu. Yaptığım hatalar kadar yakınım sonuma. Yaptıklarım kadar varım. Her sevgi bir bedel gerektirir ve benim bedelimde sensin. Bilirim uzaklar bitse bile sen bana gelemezsin.

Herhangi bir zaman oldu sonraları... Yol yüzyıl oldu. Bense asırlar içinde ömür tüketen varlığımdan zerre haz duymayan ve kaybedişlerimin ardından biraz daha darağacına yaklaşan biri oldum işte. Ellerim ayaklarım bir urganla bağlanmış misali bir şehre çakılı kalışlarım var. Ansızın bir sabah rüzgâr esti üstümden. Ne umut kaldı geriye benden ne de keder... Yokluğuna alıştığım tenler var oldu. Deniz kenarı huzurum derdim hep herhangi birine. Bir ses tınısında İodoslar esti çevremde. İçimi buhranlarım kapladı sonraları. Satır arası huzuru arar oldum günlerin içinde. Öyle olmuyor böylede olmuyor. Ne yana dönsen kendine çarpmak bile değil ki bu. Kalp delirmelerimin sonu gelmezken rüzgârda dalgalanan saçlarıma maviler eklemiştim... Mavilerle sonsuzlukta hayalim uzunca zamandır. Mavi saçlarımla ölmeliyim azizim. Son kez toprakla kavuşurken mavi bir tel bırakmalıyım arımdan. Ağaçlar yakılsın istemem ama birkaç timsah gözyaşı fena olmazdı sanırım... Rüzgârda dalgalanmayı seven saçlarım kalmalı dışarıda. Denizi ayaklarımın altına koyup üstüme sıcak kumlar örtülmeli... Ahh, şu deniz kenarı huzuru. Hayatında sadece bir insanın yanında yaşadığın huzurlardan o işte... İliklerime kadar yaşadığım mutluluğu tarif edebildiğim tek cümle kendisi... Bir şehrin adını sayıklayarak, vücuduma bir cümlemin tek bir harfini bile kazıtamadan belki de bu seferde hayallerimin ortasında nefessiz kaldığım için başlayacak kalp delirmelerim. Ne varlık ne yokluk buralar. Gerçekleşmeyecek dualar için dilime âmin toplamayı bırakalı da oldu bir hayli aslında. Uzun yollar bunlar, zor kararlar, imkânsız hayatlar... Ama sevgili tükenmişlik damlarken bileklerimden sen hala mavi gibisin, her tonun güzel... "Neden mavi?", diye sorma bana... En sevdiğim renk olur kendisi, sen gibi...

Büşra ÇAKKIR
Kimya Öğretmeni
KONYA

GÖĞÜN ÜÇ RENGİ

Yağmıyordu yağmur işte. O sevdiğim kokuyu hissedemiyordum artık. Sahi tanrıyı çok mu kızdırmıştık? Neden artık akıtmıyordu gözyaşlarını üzerimize? Hüznünü paylaşmıyordu bizimle? Sekiz yaşında bir çocuğum ben; yağmurun tanrının gözyaşları olduğuna inanan. Sekiz yaşında bir çocuğum ben; annemin kucağını evim, babamın o koskoca omuzlarını tek sığınağım olarak gören... Öylece izliyorum bazen gökyüzünü, sanki o maviliğin ardında bir yaşam var gibi. Elimi uzatsam, bir el uzanıp tutacak ellerimi gökyüzünden; o kadar yakın, o kadar uzak. Böylesi kirliliğin mavi bir renkle boyamak kimin fikriydi acaba? Renklerin suçu var mıydı iyilikte ve kötülükte? Siyahı neden ölüme yakıştırırlar mesela? Tanrıya kavuşmak çok mu üzer insanları? Minicik ellerimle sınıksız tutmuşum annemin ellerini, doğduğumda... Hala öyle, hiç bırakmadım o elleri. İlerde büyük bir yazar olacağımı söyler durur annem. Onlar bana zeki diyor, ben kendime yalnız.

Babam bir gün 'büyümeyle bir halt sandık evlat, yılların bizi olgunlaştırmayıp aptallaştırdığını göremedik' demişti. Annemle yıllar boyu süren kavgalarında artık susmayı tercih etmişti, aptallaşmaktan kastı da buydu herhalde. Birçok şeyi düşünebiliyor olsam da iki insanın birbirine bağırmasını anlamadım hiçbir zaman. Annem suratını astığında bulutları izlerim hep. Sanki annemin kızgın olduğunu bilir gibi kızgın bir kadın ifadesini alır bulutlar. Yeryüzündekiler gökyüzündekileri etkiliyor bence. Bir de Adem var. Her gün bir defa da olsa mutlaka görmeye gittiğim. Adem bir o kadar sıradan hem de bir o kadar farklı bir insan. Kendisine 'ağabey, amca' gibi unvanların söylenmesini sevmez mesela. Aradaki mesafeyi çoğaltıyormuş. Dedim ya farklı Adem. "Herkes gibi olmaya çalışmanın büyük aptallık olduğunu anladığı gün yeniden başlamış yaşamaya; ama gel gör ki 'yaşamayı bir süre yarıda bıraktıysan şayet, geri döndüğünde pekte hoş karşılanmıyorsun yaşamaya devam edenler tarafından.'" demişti bir gün.

Hiç sıkılıp bunalmadığımız sohbetlerimiz olur Ademle. Ben anlatırım o dinler, güzel anlatıyormuşum, öyle der. Genellikle Adem'in deniz kıyısındaki kulübe olur buluşma yerimiz. Beraberken gökyüzünü birçok renge boyarız. Kuşlarla paylaşırız yalnızlığımızı. Uçmayı öğretiriz hayallerimize. Toprak evimiz olur, gökyüzü çatımız. Kimseyle paylaşmadığı yalnızlığı ve kimseye okutmadığı yazılarının üzerine kurulu bir hayattı onunki. Ve bunları bir tek benimle paylaşıyor olması anlamlı kılıyordu ikimizi. Yine öyle bir anında "Etrafı dikenlerle çevrili hapishanemizde yaşamaktan mutluymuz anlaşılan, bize verilenlerin yavaş yavaş boynumuzu büktüğünden habersizce. Belki de içimizdeki tutsaklığı yenemedik be evlat! Oysaki özgürlük bu denli uzak olmamalı özgür olmayı isteyen ruhlara." dedi. Onu dinler-

BİRİLERİ HAKKINDA, BİRİLERİNE SÖYLEM

Herhangi biriliğinden çıkmış herhangi biri: Kişilerin, zamanın, durumların yaftalarından kurtulmak için kendini cam fanusa hapseden, müebbet sessizliğe gömülen insanın haykırışıdır, bir çocuğun mahzun bakışı. Çocukların metafor olarak kabul edildiği dünyamızda hep kaçmışızdır bu bakışlardan. Bakıldıkça acıtan, sorgulatan, her şeyi hiçlikle takas ettiren, matruşka mutluluklarımızı alt üst eden bakışlar...

Bir kez kaydırsa gözün, kaçıkların acımasızca düşer ardına. Bulamayacağını bile bile dönüp bakıyorsun heybende benzeri bir duygunun varlığına. İçinde fısıltıdan öteye gidemeyen vaveyla... Bakışlarındaki düşünce dehlizinde boğulmayla karşı karşıyasın. Belki bir umut... İnsan olabileceğin ihtimalini taşıyorsun. Ya olmayı terk edip düşüncesizliği tercih edeceksin ya da herkes gibi sessiz olacaksın. Üçüncü ihtimali düşünmeyişindir çaresizlik hissi. Metamorfoz bir süreçten geçiyorsun. Her zamanki gibi rahatlatacağını düşündüğün kitabın ve kahven parmaklarına esir olmaya mahkûm. Dünyayı sessize alma çabası içindesin. En merak ettiğin sayfada kalmama rağmen sayfayı çevirmekle buluyorsun teselliyi. Daha önce sormadığın bir soru gözlerinin derinliğine dikilmiş. Bir kitaptan daha çok ne merak edilebilir ki? Merak ediliyor, merak ediyorsun işte. Bakmaya tenezzül etmediğin bakışlardaki masumiyeti, çaresizliği hissetmek istiyorsun anlamsız bir şekilde. Huzursuzluk ahtapot gibi sarıyor her yanını. Sahi ne olmuştu sana böyle? Düzenli olarak gittiğin işine geç kaldığın için mi bu öfke, Üstü başı kirli o sokak çocuğuyla muhatap olduğun için mi bu nefret, o kusursuz güzelliğin ardındaki acıyı görebildiğin için mi bu hissedilmemiş hisler? Anafora dönen düşünce silsilesinden payına düşmesini dilediğin bir tebessüm sadece. Tebessümün yolunu yitirdiği labirente olduğunun farkındasın. Hoyrat yaşanmışlıklarına rağmen feragat etmediğin ruhuna biraz umut sürmek niyetindesin. Küçükken sana öğretilen bir Bediüzzaman sözü ile buluyorsun umidi "Bir insanın kalbine açılan doksan dokuz kapı var" mutlaka birinden içeri girilebilir diyorsun. Ve esefle çalmaya karar veriyorsun kapıları bir bir...

Paldır küldür yürürken engebeli patikalarda çakıl taşlarının varlığından emin oluyorsun. Onlarla dost olma isteğinin yerini kocaman bir hüzün kaplıyor. Sen de haklısın keşfedilmemiş o kadar yürek varken çakıl taşına teslimiyet göstermek acizlikti, ironikti. Kendine yedirmezken vazgeçmeyi, idrak etmeye başlıyorsun yaratılıştaki gayeni. Fedaisi Fatih olan İstanbul gibi hissediyorsun yüreğini. Senin yüreğine de bir Fatih'in bakışı işlemişti. Yirmi yaşındaki Fatih değil belki sekiz yaşındaki bir Fedai. Kim bilir hangi çıkarların uğruna feda edilmişti, edilmişlerdi. İzlediğin filmler canlanıyor gözünde birer birer. Ne de olsa kültürlü bir insandın. Akşamları villanda fedailerin boyunu aşacak televizyonda izliyordun görünce kaçıkların. Bir an için ne kadar saçma hayat sürdürdüğünü fark ediyorsun. Acaba gerçekten öyle hayatlar var mıydı? On iki yaşında hem çocuk olup hem de kadın olanlar, ailesi tarafından şiddet görüp istenmeyenler, ailesini hiç görmeyenler ve yemeğe, uykuya hasret kalanlar...

Filmlerdekine benzer hayatlar var. Bir tarafta uykudan gözü şişenler, diğer taraftan uykusuzluktan gözü şişenler. Bir tarafta gerçekten yaşayanlar, diğer taraftan gölgeden ibaret olanlar. Bir tarafta çocuğunun açıktan ölmesini görmeye dayanmadığı için çocuğunu bırakıp giden anne çaresizliği, diğer tarafta yeni doğan bebeğini çöpe atan anne merhametsizliği. Bir tarafta gerçekten yüreği acıyıp uğraşan insanlar, diğer tarafta tütsülenmiş kafa ve kör ruhtan ibaret uyusan insanlar. Belki senin gibiler kolay kolay fark etmeyecek o Fatihleri ama umdum var herhangi biriliğinden çıkmış herhangi birileri de benimle aynı hislerde. Var o hayatlar bil istedim. Yektalığını kabullendiğimiz zamanda seni sana bırakıyorken Fuzuli vedalalar etmeden dönüyorum yaşıma, yaşanmışlıklarına, fedailere...

Ceylan FİDAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Sosyoloji Bölümü
1. SINIF

REFLECTION

Is this a syndrome or am I just killing myself?
Breathing the air to become comfortable,
Thinking about good memories
To forget you.

Sometimes I won,
Sometimes I lost,
But you hurt me,
So much deeply.

Please don't stand in the dark
Tell me where I need to walk?
Please take off your disguise
Maybe you are a wise.

Now It's time to escape,
I don't know where is the gate.
I always patiently wait
And I have finally realise that
I was just talking to the living dead.

Berkan ÖZKAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

BİR YERLER VAR SANKİ İÇİMDE

İnsanlardan en uzak yerdeyim
Benden uzakta,
Yollarından arabaların geçtiği;
Bir yanı arklarla oyulmuş,
Bir yanı yamalanmış asfaltlı yollar olan.
Gece daha yeni başlamışken
Çoğu evler kapattı kapılarını
Ben bir ev üstü damında
Bir o kadar soğuk gökyüzünün altında
Ay ışığıyla yazıyorum şiirimi
Altımda, çocukluğumun ağaçları ve çayırlar
Birde o çayırları suladığımız oluklar
İnsanların çok olduğu yerden uzakta
Gökyüzünün temiz
Ay ışığının en parlak olduğu bir yerde
Üstümde bir kat ceket
Ayağım çıplak, yaşıyorum
İnsanlar görüyorum bazı zamanlar;
Sabah saatlerinde tarlalara koşan...
Akşamda yaşayabiliyor bu insanlar
Bir komşu gezmesinden dönerken
Konuşuyorlar birbirlerinin en mahrem konularını
Aniden beliriyor uzaklarda köpek sesleri
Belki de uzaklarda kayboldu
Bir çobanın koyunu
Birazdan yağacak çiğleri bekleyen çimenler
Ve taze tezek kokusu
Şuan öyle bir yerdeyim ki
Bir o kadar kayboluyorum kendi içimde
Siyah bir gecenin ortasında
Çocukluğum beliriyor gözlerimin önünde
Oyun oynuyorum sanki tekrardan
O yaz akşamlarında
Ve sanki tekrardan
Kana kana su içiyorum çeşmelerden
Sıcak bir ekmek sofrada bölünüyor
Taze soğan, domates ve salatalık
Ben öyle bir yerdeyim ki
Her şeyden bir o kadar uzak
Lakin bir o kadar bana yakın
Çocuk oluyorum tekrardan
Ve yahut ırgat
Gece gece anıyorum tekrardan
Aslında ben, olmam gereken yerdeyim...

Şahin NAYIR
ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ
Elektrik-Elektronik Mühendisliği
Hazırlık Sınıfı

BİLİYORUM SANA GİDEN YOLLAR KAPALI

Biliyorum sana giden yollar kapalı
Üstelik sen de hiç bir zaman sevmedin beni

Ne kadar yakından ve arada uçurum;
İnsanlar, evler, aramızda duvarlar gibi

Uyandım uyandım, hep seni düşündüm
Yalnız seni, yalnız senin gözlerini

Sen Bayan Nihayet, sen ölümüm kalımım
Ben artık adam olmam bu derde düşeli

Şimdilerde bir köpek gibi koşuyorum ordan oraya
Yoksa gururlu bir kişiyim aslında, inan ki

Anımsamıyorum yarı dolu bir bardaktan su içtiğimi
Ve içim götürmez kenarından kesilmiş ekmeği

Kaç kez sana uzaktan baktım 5.45 vapurunda;
Hangi şarkıyı duysam, bizim için söylenmiş sanki

Tek yanlı aşk kişiyi nasıl aptallaştırıyor
Nasil unuttuğum senin bir başkasını sevdiğini

Çocukça ve seni üzen girişimlerim oldu;
Bağışla bir daha tekrarlanmaz hiçbirini

Rastlaşmamak için elimden geleni yaparım
Bu böyle pek de kolay değil gerçi...

Alışırım seni yalnız düşlerde okşamaya;
Bunun verdiği mutluluk da az değil ki

Çıkar giderim bu kentten daha olmazsa,
Sensizliğin bir adı olur, bir anlamı olur belki

İnan belli etmem, seni hiç rahatsız etmem,
Son isteğimi de söyleyebilirim şimdi:

Bir geceyarısı yazıyorum bu mektubu
Yalvarırım onu okuma çarşamba günleri

JE SAIS QUE LES RUES ALLANT À TOI SONT FERMÉES

Je sais que les rues allant à toi sont fermées
De plus, tu ne m'as jamais aimé

Quel proche et au milieu cet abîme
Les gens, les maisons sont entre nous comme les murs

Je me suis réveillé, je m'éveillé, je t'ai toujours pensé
A seulement toi, à seulement tes yeux

Ma mort, ma survie, toi Madame Enfin
Je ne peux pas devenir homme depuis tomber cette peine

Comme un chien je cours maintenant ici et là
Sinon je suis une personne fière en fait, ma foi

Je me souviens pas avoir bu l'eau dans le verre rempli de
moitié
Mon intérieur ne résiste pas le pain coupé par côté

Combien fois au bateau de 5:45 je t'ai regardé de loin
Quelle chansons j'ai entendu me semble pour nous censément

L'amour unilatérale abêtit l'homme comment
J'ai oublié que tu aimais un autre comment

J'avais des essais t'affligeant et enfantins
Pardonne moi aucun ne répète encore

Je fais mon mieux pour ne se rencontrer
Bien qu'il ne soit pas si facile ainsi

Je m'habitue à te caresser dans les rêves seulement
Le bonheur que ça donne n'est pas insuffisant

Je sors de cette ville sinon
Être sans toi a peut-être un sens, un nom

Je ne manifeste pas, je ne dérange pas, crois à moi
Je peux dire mon dernier vouloir

J'écris ce pli à un minuit
Ne le lis pas au mercredi, je te prie

Cemal Süreya (1931-1990)

Traduit par: Erçim GÖKMEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

KIBİR

Ben demek olmaz bizde,
Ben demek, bencilliktir bizce.
Eğer diyebiliyorsan biz
O zaman olur makamın aziz.

Yürürken kibrinden görmez etrafı,
Çünkü cebinde çoktur parası,
Bilmez bir nefestir varı yoğu,
Kara topraktır en yakın dostu.

Onların da vardı malı mülkü,
Onların da vardı sevdikleri dostları,
Onlar da bilmezdi yalnız kalacaklarını,
Bilmezlerdi son durak musalla taşı.

Mustafa GÜVERCİN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

Egon yüzünden
incinirsin.

SON SIRADA MUTLULUK

Bir grup çocuğun oyunundan doğan bir yazı bu... Balkonda oturup ılımaya başlayan havanın tadını çıkarıyordum ve güneş dolduruyordum ruhuma. Bir kaç çocuk sokakta oyun oynuyordu.

-Ben birinci olcam!

-İki!

-Üçüm!

-Ben de dördüncüyüm! Dört! Dördüncüyüm!

Bu en son gelen neşeli kız çocuğu sesiyle gayri ihtiyari başımı çevirip sesin geldiği yere döndüm. O an benim için çok özel bir andı, çok etkileyiciydi. Neden mi? Çünkü, sadece dört çocuk vardı. İşin ilginç yanı, dördüncü olmak isteyen çocuğun hevesi ve mutlu tavırlarıydı... Sonuncu olmaktan duyulan mutluluk, mutlu olmak için sebepler aramamak, sadece çocuklara ait bir haz mıydı?

"Çocuk " denilen yaşlarda sonuncu olmak insanı bu kadar mutlu edebiliyordu, büyüdükçe hırslarımız, beklentilerimiz, memnuniyetsizliğimiz ve saçlarımızda aklar artıyor, hayat mevsimimizden güneş çiçeklerimiz eksiliyordu. Hevesle en son sırayı seçip, oyunun içinde olabilmeyi mutluluk kabul ediyorduk çocuk denilen yaşlarda, ama o yaş arttıkça insan değil oyunun içinde bulunmaktan, oyunu kazanmaktan bile haz alamıyordu.

Düşündüm kendi kendime:

"Hangi yaşta insan daha çocuk"tu?

Erteledik hayatı,

Kaçırdık mutluluğu...

Göremedik hayat trenini

Sürekli önümüzden geçen o parlak mutluluk vagonunu...

Gülmek için bekledik hep sonraları

Çıkaramadık yaşamın tadını...

Vakit bulamadık ne gülmeye, ne de sevmeye

Büyüttük içimizdeki ufak yaraları...

Mutluluk vagonlarının, hayat treninize eklenmesi dileğiyle...

Keziban SİVARI
ANNE-EV HANIMI
KARAMAN

ŞEHR-İ HÜSRAN

Bir giriş cümlesi bulmalıydım, başlamak için yazıma...

Bir de yoktu! Tırmanmak için hayatıma... Tırmanabilmek yeniden; zirvesinden düştüğüm hayatın yıkıl-
ması menediverlerini çıkamayacağımı anladığım anda, yeniden ulaşmayı istemek, hislerin karlı doruklarına...

Dağ gibi yağılmış, kan gibi akmış ve kar gibi sulanıp damlamış gözlerimden... Hisler, gün olur sarmalar,
gün olur sarılıp gibi yaparak boğarmış. Anti-lirik sanatçı anlamazmış hislerden, 'sevdiğim' dediğini, yerden yere
yürümsü... Ve hisler, bazen başladığı yerden biter, tam 'bitti' dediğiniz anda yeniden başlarmış...

Bir şehir düşünün, evden çıkıp işe hızlı yürürseniz on dakika on sekiz saniye geçtiğini, yavaş yürüdüğün-
de on altı dakika otuz üç saniyede ulaştığınızı biliyorsunuz. Kaldırım taşları nerelerde bozuluyor, sivri topuklu
ayakkabılarla dışarı çıktığınız zaman nerelerde düşme ihtimaliniz var; hangi yolda sabah koşusuna çıkarsanız
kışaklar kovalar, yağmur yağduğunda su nerelere birikir nerelerden akar... hepsi ezberinizde. Şehir, kör olsanız
bile zorluk çekmeden yaşayabileceğiniz bir şehir. Daha doğrusu, tam kör olmalı bir şehir! Pardon, kaldırıma
taşları siz mi döşemiştiniz? Ben de döşemedim... Öyleyse kim...?

Yeniden yürüyelim, benimle gelin...

Yollar... Ezbere bildiğiniz, ezberi bozulmuş adımlarla ısrarla üstünden geçtiğiniz, bastığınız yerlerdeki çi-
çekleri yok ettiğiniz yollar... Üstünde anıların, tutkuların, adımların, umutların, var oluşların tozu kalmış sanki, ne

bir yağmur yıkar bu yolları, ne de bu yollar hayata çıkar.

Şehrin her yerindeki kablosuz internet bağlantıları, telefonumu algılayıp selam veriyorlar Her yerde bil-
diğim simalar, gözlerini üstüme diyor, neden hala nefes aldığımı sorgulayan bakışlar atıyorlar, üstüme üstü-
me... Ben selamlaşmayı sevmem herkesle, aldırış etmiyorum onlar da yanımdan geçip gidiyorlar...

Şehrin delilerini tanıyorum. Hepsinin başından geçenleri, birinci ağızdan dinledim, ama, yazsam roman
olmaz, üzülsem bir bok olmaz, 'öp dese öpemem, olmaz...' Onlar da beni tanıyor işin en garibi; hani, insan şöyle
düşünüyor "Nasıl bu deli, anlatsam da unuttur, kafasında o kadar geleni gideni var, nereden hatırlayacak be-
mi?" Değilmiş efendim, öyle değilmiş o iş. Deli dediğiniz insan sizden daha zeki, âşık dediğiniz insan hissizin teki,
ömür dediğiniz şey bir kibrit çöpü ve aşk resmen bir 'hafta içi'ymiş... Aklınıza yanın şimdi.

Bir şehir düşünün en femineninden. Bıktırıyor bazen, kurtulmak istiyorsunuz şehrin kadın karakterli ik-
liminden. Uyandığınızda güneşli olan havanın bir saat sonra kızılca kıyametini koparacağını hissedebilecek kadar
telepati kurduğunuz bu şehirden, kaçmak istiyorsunuz. Yollar aynı mı kalacak sanıyorsunuz? İlk kimle yürüdü-
yseniz o anda kalandır, yollar. Yollar bazen bunalımın kendisidir, bazense farksızdır kaçıp gitmekten. Şehir... Ze-
hirleriniz aldığınız her nefesten ama geri duramazsınız o havayı içinize çekmekten...

Şehir.

Aldığını vermez ama, verdiği gibi alıverir. Alışır, bağlanır ve seversiniz. Ve o, hemen dibinizdedir, buna
rağmen sanki yer yarılır da o, içine giriverir... Özlem denen his, bir boğucu şehirde asla mümkün olmayan bir
karşılaşma ihtimali gibidir.

Tek beni mi boğuyor bu şehir?

Tek benim mi içime doluyor bu zehir?

Bin parçaya bölünen bir bardak nasıl bir araya gelebilir...?

Ben bilemem ve ben gelemem ama

Bu şehrin öğrettiği aşkla akıttım zehri kalemimden,

Aşkı bulup kaybeden her kalp, bir lanetli düğüm gibidir...

Selin SIVARI

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

3.Sınıf

SONBAHAR

"En sevdiğim mevsime geldik... Yapraklar sararacak, gök gürültülü yağmurlar yağacak. Sonbahar, hüzdür; Hüzn ise, ben demektir.

Bir sonbahar akşamıydı ilk aşkımin çığlıkları ile dolu olan. Renk renk yapraklar ile huzura kavuştuğum ormanda yürüdüğüm gündü elimden eksik olmayan kâğıt kalem ve her an yağmurun yağmasına hazırlıklı olacak gülüşüm ile gökyüzüne açmış ellerimi bekliyordum çığlık sesleri doldurdu huzurumu birden belliydi baştan hırçın olacağı sevgilimin. Sınır ile takip ettim her çığlıkta düşen yapraklara hayret ile bakarken. Kırmızı pelerini uzun düz siyah saçları yeşil gözleri ile gökyüzüne bağırıyordu hırçın sevgilim beni gördüğü an çığlık atmak için içine çektiği tüm nefes hayret ile dışarı çıktı. Önce baktı sonra yerden yapraklar alıp bana attı ve kaybıldı ortadan. Daha ne olduğunu anlamadan gitmişti. Düşünceli adımlarla eve gittim. Üstümü çıkardığım an şimdiye kadar görmediğim mor kırmızı karışımı kalp biçiminde aşkla yere süzldü yaprak heyecanla alıp defterime koymaya karar verdim. Daha sonra ise vazgeçtim beni şaşkınlığa uğratan hırçın kız sayesinde bulduğum yaprak kimsenin bilmediği şiir defterimin en baştaki sayfasına yakıştırdı ancak. Gözlerimi yumdum ve rüyalarım kavuştum.

Okulun ilk günüydü. Heyecan ile gittiğimde dışarıyı iyi görebilecek sırama oturup rüzgârın yaprakla dansına kapılmışım yanıma sesli biçimde biri oturduğu an irkildim göz göze geldiğimiz an hayatıma hep beni irkilterek giren kıza karşılaştım yaprak çocuk dedi birden gülümsedi hırçın kız dedim gülümseyerek. O günden sonra hep yan yanaydık ilk defa şiirlerimi okudum o ise çığlıklarını anlattı. Okul bahçesinde gülüşürken birden biri geldi yanımıza hırçın kızın elinden aldı defterini okudu içindeki sırları hırçın kız koştı yetişemedim arkasından hırsıyla elinden aldım defteri ormanda çığlıklarla karşılaştım yine savunmasızdı sadece içinde yaşıyordu duygularını... Beni görünce yine sustu yaprak attım üstüne ve sarıldım. İrkildi birden sonra kokusunu içime çektim tüm ömrümün sonbaharı olur mu gözlerin dedim. Gülümsedi ve içimdeki duygularımı duyanım olur musun, dedi. Sustuk birlikte saatlerce yürüdük el ele. Daha sonra okula gelmedi. Evine gittiğimde beni görmek istemedi ilkbahar geldi onun kokusunu unutturmadı yaz geldi onun sıcak gülüşü aklıma geldi sonbahar geldi ormandaydı yine başında beresi ile yanına gittim gözlerinin altı morarmış zayıflamıştı direk sarıldım ona ömrümün son sonbaharı seninle olsun istedim gözlerimi kapattığım an duygularıma iyi bak dedi hırçın kız. Üstüme yaprak attı yine sarıldı son kez ve kollarımda son nefesini vermişti. Aylar sonra ona son sarıldığım üstün cebinde şiir defterini buldum. Başında yaprak çocuğa aşkla yazan bir defter ömrümün her sonbaharı gözlerinden okudum şiirleri...

En sevdiğim mevsimdi yapraklar sararıyordu, gök gürültüsü yağmur ile, sonbahar hüzdü hüzn ise ben demektir.

POÈME POUR MA TERE MAMA AFRICA

Oh! Toi Afrique ma mère!
Oh! Toi, Afrique, la mère des mères!
Dans mes nuits, je te vois, harcelée et ficelée, dans ta robe diamantée;
Dans mon soleil j'entends, tes pleurs lointains et des ricanements des traitres doués;
Sur ma planche, l'histoire, dans un miroir, me montre tes cicatrices
Causées par des hommes- d'aujourd'hui-de-paix, des loups- d'aujourd'hui-de- démocratie;
Dans le vent qui me tape le visage, je vois et sens, ton retard, ton omni-absence,
Dans ce monde;
Que tout passe sur et contre toi;
Que ta marche soit titubante;
Que ta fièvre ne cesse de s'empirer;
Que ta dysenterie amibienne ne sache ce qu'elle soit.
Oh! Toi, Afrique le fardeau de mes nerfs!
Oh! Toi, Afrique le poids de mes vers!
Dans l'horizon je vois une nouvelle colonisation, un nouvel envoi de tes fils
Devant les bouches des canons, un nouveau débarquement des gros navires sur tes cotes...
Car je ne vois ni ton armées puissante, ni ta bombe atomique,
Ni ta nucléarisation, et surtout ni ta force dans les débats internationaux.
Oh! Toi, Afrique, le sommeil profond et continu!
Oh! Toi, Afrique, l'aveugle aux yeux bandés!
Oh! Toi, Afrique, la dormeuse avalant des somnifères!
Pan! Pan! Pan! Réveille-toi, lis le livre, lis les livres!
Puisque ton heure doit sonner,
L'heure de redéfinir tous les traités du monde,
Oui ces injustes traités;
L'heure de s'approprier une parcelle dans les pôles Nord et Sud;
L'heure de courir dans l'espace et d'y laisser tes traces:
Sur la lune, d'y hisser ton drapeau;
L'heure de surveiller le fond de tes océans et mers.
Ne vois-tu pas, qu'à l'autre coté de l'océan, tes fruits luisent comme le soleil;
Ne vois-tu pas que les hommes-au cœur de lumière-font face à ta couleur pour prier
Ne sais-tu pas que le fruit de tes fruits,
Obama a mis pied sur l'Everest des nations
En souriant;
Ne sais-tu pas que désormais la Maison Blanche sourit, quand vous l'appellez
Maison d'ébène,
Elle vous héberge s'il vous manque de logement.
Oh! Toi Afrique, la locatrice de la belle couleur!
Oh! Toi, Afrique, le cœur du soleil, tu es source de vie!
Sans doute ta forme demeure la plus belle, ton vent le plus gentil,
Ton histoire la plus pitoyable.
Oh! Toi Afrique, apprends à lire, et lis les livres!
Oh! Toi Afrique, demande qui suis je!

Hamidou SOW

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

2.Sınıf

GİTMEMEN İÇİN SEBEPLER

Gitme uzak yollardasın ellerim sana uzanamaz. Sevgi çıkarların ortasında kala kalmak. Üzülmelere bile üzülemeyen, sevginin varoluşuna inancını yitiren. Hak edilmemiş insanların duyguların içinde boğulurken bir ömür geçiyor... Susmaların mutluluğuna saklarken kandırılmanın acısıyla sevgiyi arıyordu...

Boş odalarda ve karanlıkta beklerken,
Hem seni özlüyor hem de nefret ediyorum.
Gidişine o kadar doluyum ki
Konuşsam nefesim kesilecek gibi
Susuyorum...
Özlemlerim ve nefret edişlerim
Seni senden daha çok anlamsız kılıyor.
Seni beklerken...
Susuyorum...

Sustukça seni içimde büyütmemlerim sonsuz boşluk oluşturuyor. Yanlış zamanlar da yanlış yerlerde tanıdım seni... Zamanın kovaladığı iki uç idik. Biz olamadık, olmayı beceremedik ya sen istemedin ya da ben isteklerimi söyleyemedim. Senin ile zaman arasında kaldım... Beni bekler miydin? Kör ve ışısız sokaklarıma aydınlık olmaya veya gelmez miydin? Orada seni bekleyecek birine kapını sonsuza kadar kapatır mıydın? Zaman ile yarıştım ulaşabilmek için iki adımlık mesafelerde kaybolduğumu biliyorum. Tanıdık gelmeyen yüzler görürdüm, bitkin düşmüş bedenime ağır gelmezdin ki...

Sen kaçtığın kadardın, ben ise saklandığım kadardım söyleyemedim... İsmi yazarken bile harfler yer değiştirirken, satırlar arasında bulamadığım şiirlerim ve yüzünü güldüremediğimdin. Kaçmak için sebeplerin olsa da benim saklanmak için şiirlerim var... Seni anlatabilecek kısalıkta... Susmadan içimdekileri yazarken boş satırlara imleci izlemeyi, seni bulduğum andı kaybedişim...

İbrahim Eren AYVAZ

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Metalurji ve Malzeme Mühendisliği

3.Sınıf

SEVGİSİZLİKTE ARANAN

Yine bomboş bir oda da eskileri yâd ederken yalnızlığım ile tanıştım. Soğuk, tatsız, tuzsuz ve bir şeyler yiyip içiyordu. Öyle mağrur şekilde bana köşede oturuyordu. Çay demedim belki vazgeçer diye bekledim. Olmadı...

Her sessiz sessizce delip geçirdi onun bana bakışları duruşu. Bana kim olduğumu hatırlatırdı. Çoğu zaman çayım veya kahvem ve sigaramla uzaklara dalardım. "Uzaklarda ki uzaklar mutlu muydu?" "Yoksa onlarda benim gibi miydi?" sorularımı kendime cevap beklerken düşüncelerimin arasından çıkıp geldin. Neden şimdi? Zaman bize acılarımız ile başa çıkmayı öğretse de cevapları çok sonraları alabiliyorduk. Düşüncelerimin içinde düşünceler birbirini takip eden sorular ile beynimin içinde sohbete daldım. Bir an arkama döndüm baktım hala orda duruyor, susuyordu. İç geçirmelerim o kadar çok oluyordu ki "Belki de sözcükleri doğru yerde ve zaman dilimlerin içinde kullansaydım, böyle olmazdı" hayat bitmiş birinin arkasından keşkeleri sıralarken geç kalınmışlığın ortasında sadece kitaplarım, bir sürü beyaz kâğıdım ve 3 5 tane kalemim olduğunu biliyordum. Kâğıtlarıma baktım bide keşkelerime...

Aşkî toprakta bulmuştum. Çok uzun süre geçmiş olmasına rağmen o hâlâ genç ve güzel ben ise yaşlanmış bitik bir hal içindeydim. Benimkisi eski bir aşk hikâyesiydi, sıradan sonu bir yaz akşamında hüznü bitmesiyle oluşan bir yığın kâğıt parçalarıyla doluyordu. Her birinde farklı anlattım, toprak dinledi. Oradan ayrılamadığım zamanlarda oldu. Orada şiirler söylemek basitte olsa cümlelerim onu tanıyanın anlayabileceği yazmak en güzeliydi. Boş sayfalara bakarken buldum kendimi artık yazılabilecek bir şeylerin olmadığını anlamıştım. Bende sonlandığını fark ettim, yutkundum. Kendime acidim "Ben bunun için mi sevmiştim?" sorularımı yalnızlığım sormak istedim ama oda benden farksız bana bakıyordu köşesinden...

"SEVGİSİZLİK İÇİNDE SEVGİ ARAMAK EN ZORU DA BU..."

Camına düşmüş yağmur damlasıyım
Seni görmek için orada saatlerce kalandım,
Yollara, hayata, düşüncelerine daldığın...
Önemli kararları verdiğin,
En güzel günlerini geçirdiğin,
Her anında olandım.
Senin bakıp da göremediğindim...
Hayatında küçücük bir damla değersiz ve önemsiz bir damla...

"Sevgim, bir baliğın ters akıntıya yüzmesi gibi umut ve hayal dolu..."

İbrahim Eren AYVAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Metalurji ve Malzeme Mühendisliği
3.Sınıf

MUKAYESELER

Uzun süre önce İngiltere'nin bulunduğu topraklarda siyasi durum çok karışıktı. Bölgede Savaşlar devam ederken İngilizlerin yanı sıra Danimarkalılar ve Norveçliler de bulunuyordu. 1066 yılında Ada'nın güney tarafını Normandiya'nın işgal etmesi sadece siyasi değil kültürel bir değişimin de başlangıcıydı.

Bu işgal İngiliz üst sınıf toplumunun azalmasına ve yer değiştirmesine neden oldu. Onların yerine geçen Fransız aristokratlar yeni üst sınıfı oluşturdu. Yani bölgede İngilizce yerine Fransızca konuşmaya başlandı ve bu durum öyle bir hal aldı ki Fransızca konuşanlar, İngilizce Konuşanlardan daha elit bir hale geldi.

Savaşlar sürdü, topraklar verildi ve alındı ve yüzyıllar sonucunda İngilizler topraklarını korumayı başardı. Ancak bu işgalin dil üzerindeki etkisini görebilmek hala mümkün. Örnek olarak: İngilizcelelerinde

Pig domuz anlamına gelir, pork ise domuz eti.

Sheep koyun anlamına gelir, mutton ise koyun eti.

Cattle sığır anlamına gelirken, beef ise sığır eti anlamındadır.

Aynı şekilde Fransızca da bu hayvanların ismine bakarsak:

domuz = porc

koyun = moutton

sığır = bœuf

gibi örnekler görebiliriz.

Bunun nedeni İngiltere'de Fransızca konuşan üst sınıf kesimin et yerken İngilizce değil Fransızca konuşmasıydı.

Bu, İngilizcedeki dilin ve kültürün değiştiğini gösteren sadece bir örnektir. 1066 yılındaki bu işgal İngilizcedeki kelime sayısını neredeyse iki katına çıkardı. İngilizcede kullanılan deyimlere Fransızcadan geçen kelimeler de eklendi. Örnek olarak:

find out - discover - découvrir

get back - return - retourner

hand in - submit - soumettre

turn down - refuse - refuser

work out - exercise - exercer

put up with - tolerate - tolérer

Anlaşılabileceği üzere bugün konuştuğumuz İngilizcede Fransızcanın etkisi bir hayli fazladır. Ayrıca sözlükteki kelimelerin çoğu Fransızca kökenli olduğu ve bağlaç, edat, artikel gibi gramatik kelimelerin de Almandan geldiği düşünülüyor.

Büşra DEMİR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

KAPADOKYA'DA

Kapadokya'da yapmamız için gerekenler nelerdir?

Öncelikle biraz zamana ihtiyacımız var; yaklaşık birkaç milyon yıl kadar, sonra biraz Akdeniz'e ihtiyacımız var son olarak Toros Dağları'na sahip olmamız gerekir. Kuzey Afrika kıtasının baskısına gereksinimimiz var. Bu baskıdan sonra Akdeniz, bir gölet haline dönüşmektedir. Bundan sonra yirmi civarında volkanımız ve son olarak tabiat anamızın parmağı olan erozyon da oldu mu, bu iş tamamdır. Akdeniz, bu topraklarda bir gölet haline döndükten sonra Hasan Dağı, Göllü Dağı ve Erciyes Volkanları arasına sıkışıp elli bin kilometrelik bir alan teşkil etmekteydi.

Zamanla buharlaşmaya başlayıp, volkanların lav ve külleri deniz dibinde sırasıyla katmanları oluşturmaya başladılar. Sonrasında erozyon eşsiz şekiller vermeye başlayarak; rüzgâr, yağmur, sıcaklık ve soğuk hava şartları, Hitit medeniyeti için "Peri Bacalarını" oluşturmaya başlayacaklardı.

Obsidiyenle Hititler tuf adı verilen kayayı eşeleyip ilk kaya evlerini oluşturacaklar, bu kaya ile ilk ok uçlarını yapıp hayvanları avlayacaklar, yine obsidiyenle ilk tıraş bıçağını, ilk aynayı ve ticaret yapabilmek için bu kayayı para olarak kullanacaklardır. Obsidiyen taşı, baz olarak camısı ve içinde silis madeni zengin olan bir lav akıntısıdır. Bundan sonra sırasıyla bölgede Frigya, Asur ve Urartuların eline geçecektir.

Eşsiz manzarası, zengin tarihi, dünyada benzersiz oluşu...

Tabiat ana bize "Güzel Atlar Ülkesi" anlamına gelen "Kapadokya'yı" yaratmış, dolayısıyla bize de gidip burayı gezip, görmek kalıyor. Üstelik buradan yalnızca iki saat uzaklıkta bir mesafede fazla beklemeyin zira erozyon şekil değiştirmeye devam ediyor...

Atahan BUMİN

EN CAPPADOCE

Qu' est-ce qu'il nous faut pour faire une Cappadoce:

Tout d'abord nous avons besoin du temps: à peu près quelques millions d'années, en suite la méditerranée, troisièmement la pression de l'Afrique du nord; pour avoir la chaîne de montagne de Taurus et une fois la méditerranée devient un grand lac, il nous faut une vingtaine de volcans et finalement le doigt de la nature qui s'appelle l'érosion.

La mer méditerranée, devenue une mer intérieure était coincée dans une superficie de 50.000 km²: entre les volcans de Hasan, Göllüdağ et Erciyes. Elle commença à s'évaporer, pendant ce temps-là, les laves et éruptions prennent leurs places en forme de couche au fond marin... Puis l'érosion va donner des formes exceptionnelles; le vent, la pluie, la chaleur et la froid vont préparer les cheminées de fées pour la civilisation Hitit.

Avec l'obsidienne, ceux-ci vont creuser le tuf pour faire les premiers maisons avec cette roche, ils vont faire des fléchettes pour chasser les animaux, les premiers lames à rasoir, les assiettes dans lesquelles, ils mettaient de l'eau pour utiliser çomme un miroir et vont utiliser çomme monnaie pour faire du troque. L'obsidienne, à la base; est une coulée de lave vitreuse et riche en silice. Ainsi de suite après les Hitits, la religion va passer dans les mains des Frygiens, des Assyriens, Urartiens.

Beau en paysage, riche en histoire et unique au monde.

La nature nous a créé "La Cappadoce" qui exprime "Le pays des beaux chevaux", alors il nous reste d'aller visiter, en plus, elle est juste à deux heures de distance, n'attendez pas car l'érosion continue à eroder.

Atahan BUMİN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

4.Sınıf

İNSAN

İnsan nasıl yaşar karanlıkta?

Gözleri alıştığından mı?

Dili lal olduğundan mı?

İnsan nasıl çıkar aydınlığa?

Gözleri parlayarak mı?

Dili paklayarak mı?

İnsan nasıl yaşatır kötülüğü?

Gözleri bulandığından mı?

Dili kekremsileştiğinden mi?

İnsan nasıl yaşatır iyiliği?

Gözleri berraklaştığından mı?

Dili sakındığından mı?

Meselesi anlaşıldığından mı?

İnsan neye benzer literatürde?

Gözleri can mı?

Dili ikrar mı?

Değeri kemali mi?

Sergen GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
1.Sınıf

SEVDİM

Seni incitmemek için usulca sevdim

Koskoca dağları aştı da geldi derdim

Hiç zorsunmadan koşarak geldi

Hedefte sen vardın çünkü sen.

Seni sessiz sedasızca sevdim

Dağları aşarken sevgimize çığ düşmesin diye

Soluk alıp vermeme duymasınlar diye

Bendeki seni bulamasınlar ölesiyeye...

Seni belli etmeden, iz bırakmadan sevdim

Sevgim sana zarar verirde düşmanım olur diye

Düşmanlarım izlerimi sürerde kalbime bıçak saplar diye.

İçimdeki sevgisizliği öldüresiyeye...

Seni deryaların derinliğinde sevdim

Gözyaşlarımı akıtmadım tuttum

Daha derinler de kalma diye

Umudum vardı, umutsuzluğumu yuttum.

Seni gülün, orkidenin koktuğunda sevdim

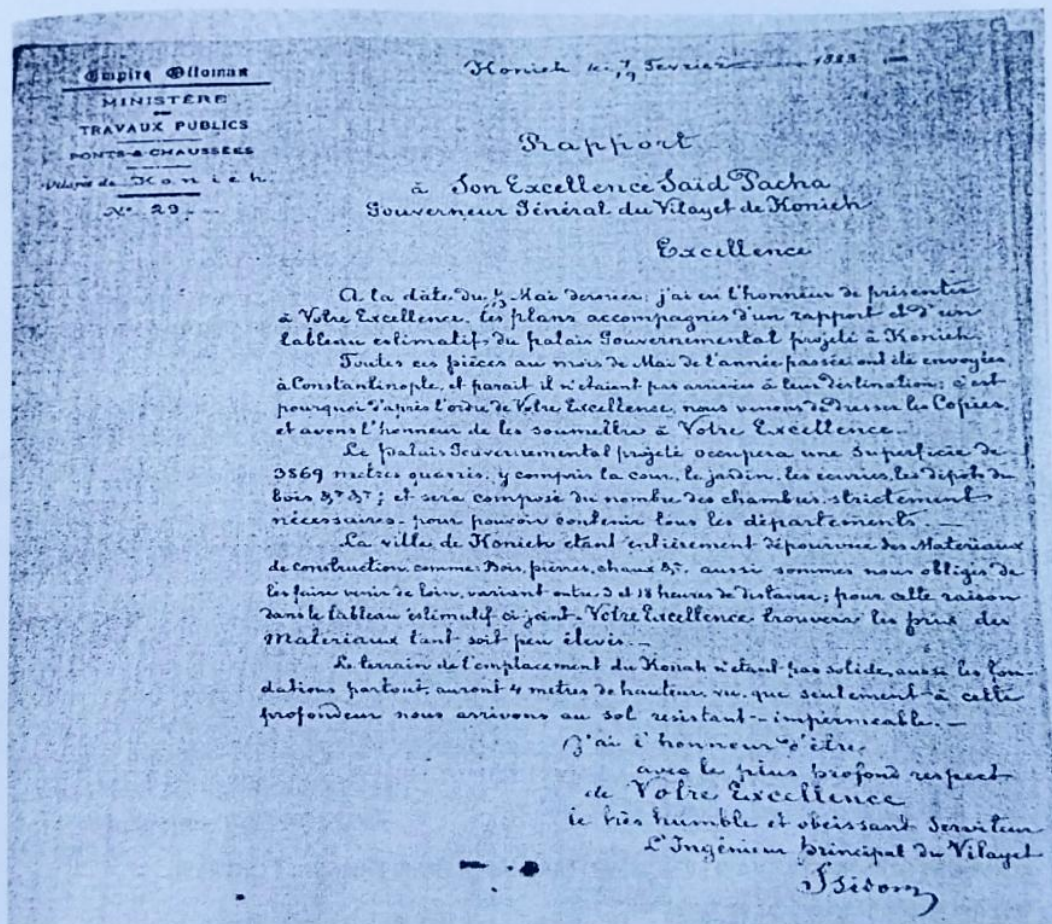
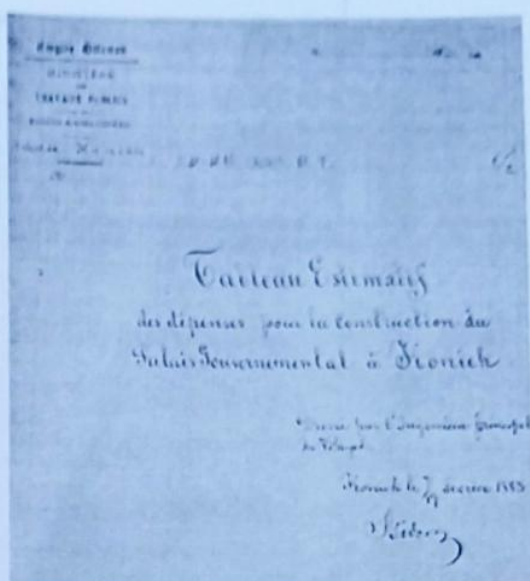
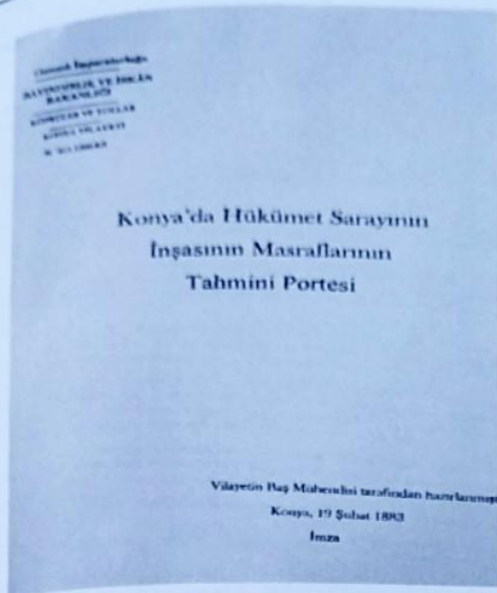
Seni koklamaya kıyamadığımda onları kokladım

Ölümün kokusunu aldığımda sevdim

Kokunu içime çekmeye kıyamadığımda aşka erdim...

Serkan BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
1.Sınıf

Osmanlı İmparatorluğu
MAYNEDERLER VE İSKÂN
BAKANLIĞI
KÖPRÜLER KAYMAKAM
KONYA VİLAYETİ
N° 99

Konya, 19 Şubat 1881

Rapor

Ekselansları Said Paşa'ya
Konya Vilayeti Umumi Valisi

Ekselansları,

13 Mayıs tarihinde, Konya'da tasarlanan Hükümet Sarayının tahmini portresi ve raporundan oluşan planları ilişikte Ekselanslarınıza sunma onuruna nail olmuştum.

Geçen yıl mayıs ayındaki tüm bu ekler İstanbul'a gönderildi ve görünüyor ki gitmesi gereken yere henüz ulaşmamış. Bu nedenle Ekselanslarınızın emri üzerine nüshalarını hazırladık, bunları Ekselanslarınızın emrine sunmaktan onur duyuyoruz.

Tasarlanan Hükümet Sarayı, içinde avlusu, bahçesi, ekürisi (ahır), odunluk deposunun da dâhil olduğu 3869 m² den oluşan bir alanı kapsayacak ve tüm bölümleri de ihtiva edecek gerekli tüm mekânlardan oluşacaktır.

Konya şehri ahşap, taş, kireç gibi inşaat malzemelerinden tamamen yoksun olduğundan, bunları ekteki tahmini portede 3 ve 18 saat arasında değişen mesafeden getirtmek mecburiyetinde kalacağız. Ekselanslarınız bundan dolayı daha yüksek olan malzemelerin fiyatlarını ekte bulacaklardır.

Konağın bulunduğu mevkiinin zemini ve çevresindeki temeller de sağlam olmadığından 4 metre yüksekliğinde olmak durumunda kalacak ve yalnızca bu derinlikte su geçirmez dayanıklı bir zemine ulaşmış bulunmaktayız.

Ekselanslarınıza en derin saygılarımı sunmaktan şeref duyuyorum.

Vilayetin Baş Mühendisi
Mütevazı ve saygılı hizmetkâr
İmza

KONYADA HÜKÜMET SARAYI İNŞAASININ MASRAFLARININ TAHMİNİ PORTRESİ

Orijinal Metin (Fransızca) ve Türkçesi

Çeviren: Galip BALDIRAN

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2.Sınıf

ÖYKÜNME

İçimde bir yangın var,
Bir kara bela, bir tutku, bir öykünme.
Bir kaldırım taşı ağırlığında.
Yani dediğim, birinin göğsüne konmuş verem,
Sigarasını yarım bırakmış
Kül tablasında.
Yani, votkası hep iç cebinde.
Kafasını yarına sağ çıkaracak kadar dolu cüzdanı,
Yörüngesini bellemiş havada salınan elleri,
Buruşuk yüzü, gözü...
Bir yoksulluk türküsü sarhoş ağzında,
Yani, bir ayyaştan bahsetsem
Satır sonunda sana çıkıyor.
Ve kimin umurunda Güneşin nereden battığı
Ya da uzayın o ıssız sonsuzluğu.
Bir frengi kapmış
Sokak kadınından
- Boşuna mı yeminliyim sanki sokak kadınlarına -
Bir frengi sebebi, avuç içindeki döküntü
Yani satır aralığını ne kadar bıraksam,
Artık ne şiir yazsam, hep sana öykünür.

Defolup gitmek kaldı bana bu kıştan.
Yarıda bırakmamışım sigaramı
Kül tablasında.
Yani votkam yok iç cebimde
Kafamı yarına sağ çıkaracak kadar dolu cüzdanımı
unutmuşum evimde.
Yörüngeme sen hariç her şeyi sığdırmış,
Buruşuk yüzü, gözü - alıp
Bu arsız kederler oynamadan aklımın dengesiyle
Defolup gitmek kalmış bana bu ahmak kış gününde.

Sirayetinde kaptırmışım kendimi
Bu afilili acıların...
Yakamozmuş, denizatıymış, bunlardan bana neymiş
Kasım kime âşıkça, kim kimi öldürmüşse,
Ve dolar kurunun dalgalanması
Kimin varını yoğunu almışsa hepten,
Defolup gitmek de bana kalmış
Bu sersefil kış gününden...

YAŞAMAK HASTALIĞI

Bir romanda şöyle diyordu; "İhtiyarlık iyileşmez" yani bağıra bağıra şunu söylüyor; zaman ölümcül bir akvaryum gibi kısıtlıyor görebileceklerimizi.

Ve biz 3 saniyelik aklımızla her şeyini gördük sanıyoruz, hiçbir şeyini bilmediklerimizin.

Dışarıda akarsular, ırmaklar, denizler hatta okyanuslar varken, biz çorba kaşığına avutuyoruz kendimizi.

Hayallerimiz sadece halüsinasyon parçacığı olarak nakşediliyor beynimize. Yaşayamayız diyoruz. Onlar bize büyük gelir. Gökyüzü var tepemizde, biz mavi gece lambalarıyla teselli buluyoruz küçük siyah panjurlu evimizde. Sarı sarı lambalar taktık evimizin, sokaklarımızın köşesine. Güneşe çocuk defterlerinde sarı pastel bir hayal şimdi...

Korkuyoruz, ürküyoruz yaşamaktan. Bölüşmekten. Egomuzun Tanrımız olduğu konferans salonunda hep geçici mutlulukları anlatıyoruz halkımızın kısırlaştırılmış hayal barınağına. Büyümek için sürekli küçülüyoruz. Evlerimiz daha dar, hayallerimiz daha az ütöpik... Hatta ütöpik bile değil. Yaşanmışların sıradanlığı o kadar çok hapsetmiş ki hayatımızı. Yaşamak isteyebileceklerimiz bile yaşanmışlıklardan daha sade ve afilsiz. Yaşamak için gerekli şeyi; hayallerimizin şah damarını yavaş yavaş daraltıyoruz. Pek fazla renk geçmiyor beynimizde ki imkânsızlar ülkesine.

İhtiyarlık iyileşmez diyordu romandaki adam.

Ve şunu bir kez daha hatırlatıyordu bize:

Karanlık gecelerin ardındadır güneş. Yeter ki sen beklemekten vazgeçme. Her ne kadar, tedavisi yoksa da zaman denen kötü huylu andavalın...

İnsan kullanabildiği kadar öldürür düşmanını.

Ekrem AKSU
19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ
Radyoloji Bölümü
1.Sınıf

FAZLA

Bana göre nisanda doğulur, aralıkta ölünürdü. "Terli terli su içilmez", mesela... Bu kural gibi genel-geçer bir şeydi bu. Dokuz ay yaşardı insan, baharın ilk çiçekleriyle gözlerini açıp, ilk kar tanesiyle yumardı. Yine de bir kaç bahar daha görebilmeyi umardı. Sadece bir mevsim geçerdi ikliminden, o da "çocukluk" diye anılırdı. Gençlik, aşk, keder, eğitim, eğilim, çalışma ve çoğalma birer mevsim değil, sadece mevsimin içindeki bazı anlardı.

Yaşlanıveriyordu insan, nasıl olduğunu bile anlamadan... Hatta kimi insanlar daha çocukluk mevsiminde yaşlanıp ölüyordu çoğu zaman; dökülüyorlardı ölgün yapraklar misali, hayat ağacının budaklı dallarından...

Ben mi?

Ben tutundum.

Önce aileme, sonra sırayla çocukluğuma, acılarıma, anılarıma, aşka, yenilgiye, zaferlere, sayfalara, mürekkebe, sabah güneşine, O'nsuzluğa, sabah güneşinin onsuz doğuyor oluşuna ve sonsuzluğa... ve göz yaşına. Dalda kalıp, ölmeyi de unuttum. Olgunlaştım, kurudum, bir kez daha tutundum. Ben dalda kaldığımı zannederken, aslında ağaç olmuştum. Salladım sonra yapraklarımı. Beni anlasınlar, hayatı anlasınlar diye yeryüzüne döktüm yaşadıklarımı. Soluk renkli, biraz şeffaf, uzak görünen anıları... Ya bu hareketsiz ağaç formundan çıkıp dünyayı gezesim ya da köklerimi topraktan çekesim vardı.

Kırk altı... Sayfa numarası değil ha... Benim yaşım. Dünyaya tutunduğum sene sayısı. Nisanda doğup aralıkta ölemedim. Bir ağaç gibi heybetli de olamadım ben. Ya da ne bileyim, lezzetli meyveler veremedim. Hayatın sefasını süremedim mesela. Ya da insan gibi sevemedim. Ben hep fazla sevdim. Fazla yenildim. Belki de fazla sevdiğim için fazla yenildim. İlk mevsimimde bilemezdim sevginin yenilgi olduğunu. İlk mevsimde ölür kimi insanlar, bense delirdim...

Kırk altı... Saat falan değil ha... Bu benim yaşım. Yaşam yılım, anılarım... İşte ben tam olarak o kadarım. Dolu dolu yaşamışım, laf olsun diye, adı yaşansa ben de biraz oyalanayım diye değil. Her şeyiyle... Bu yaşa kadar çevremde hep fazla olan insanlar aradım. Fazla seven, fazla benimseyen, fazla içten, hep daha fazla... Belki de dünya nüfusu gitgide kalabalıklaşırken, ben bu yüzden giderek daha fazla yalnızdım. "Fazla yaşamaz" diyordum kendim için, kendimi de şaşırttım. Biraz annem, biraz babamdım... Belki aralık olamadım ama kayıp değil, ya hep açık ya da nisandım...

Selin SIVARI

SULTAN

Seçkin bir kimse değilim
İsmimin baş harfleri acz tutuyor
Bağışlamamı dilerim

Sana zorsa bırak yanayım
Kolaysa esirgeme

Hayat bir boş rüyaymış
Geçen ibadetler özürle
Eski günahlar dipdiri
Seçkin bir kimse değilim
İsmimin baş harflerinde kimliğim
Bağışlanmamı dilerim

Sana zorsa bırak yanayım
Kolaysa esirgeme

Hayat boş geçti
Geri kalan korkulu
Her adım dolmuş olsa
İşe yaramaz katında
Biliyorum
Bağışlanmamı diliyorum.

Cahit ZARİFOĞLU (1940- 1987)

SULTAN

Je ne suis pas une personne comme il faut
Mes initiaux sont dans l'impuissance
Je te supplie de me pardonner

Si c'est difficile pour toi, laisse- moi brûler
Si c'est facile ne m'en prive pas

La vie était un rêve éphémère
Les prières du passé avaient des défauts
Les péchés anciens sont tout vivants
Je ne suis pas une personne comme il faut
Mon identité se cache dans mes initiaux
Je te supplie de me pardonner

Si c'est difficile pour toi, laisse-moi brûler
Si c'est facile ne m'en prive pas

La vie est passée en vain
Ce qui reste m'effraie
Même si toute ma démarche devient efficace
Auprès de toi, ça sert à quoi
Je le sais
Je te supplie de me pardonner.

Traduit par Galip BALDIRAN

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IPF 9100

Canon IPF 9100

Xerox 5000AP

Her Türü
Zemine
Baskı

Konyada İlk ve Tek

HP FB500 UV Printer

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DİJİTAL

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON

KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horoğluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA
www.konyahazirbeton.com.tr

Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70
konyahb@vicat.com.tr

Fax: +90 (332) 346 16 12

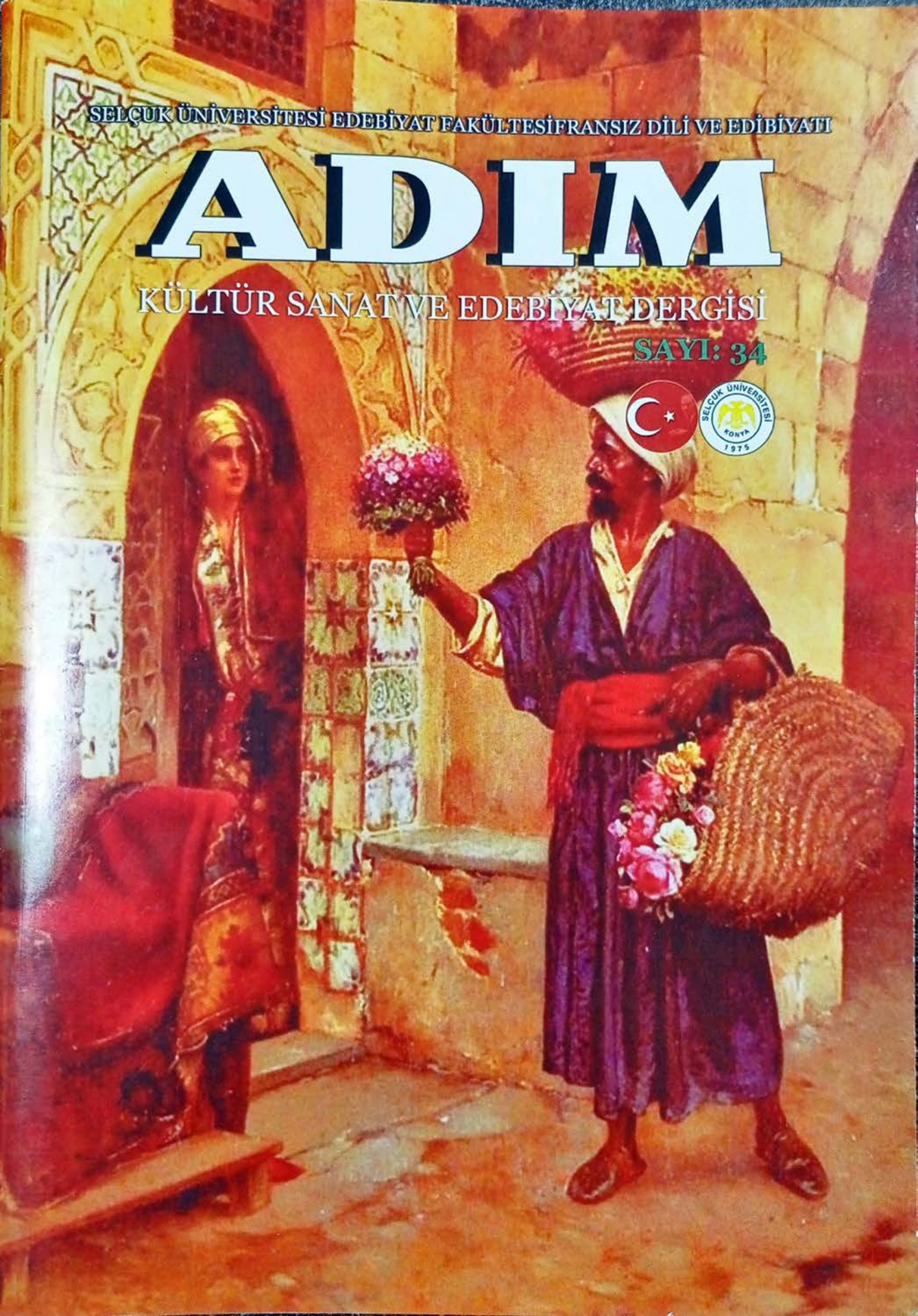

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDİBİYATI

A D I M

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI: 34

ADIM®

Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni
Selin SIVARI

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
Selin SIVARI
Kıymet AVCI
Kaan İYİAKSU
Sümeyye PUNE
Çiğdem ÇATAL
Emre KURNAZ

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi
Selin SIVARI

Baskı ve Cilt
AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ
Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd. No:30/A KONYA
Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21
KONYA-HAZİRAN-2016

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
ADIM DERGİSİ GİRİŞ YAZISI	YAYIN KURULU	2
SİYAH BEYAZ BİR KAYBOLUŞ HİKAYESİ	SAMİ KARAKAŞ	3
HURDACI	CEYLAN AYDIN	6
BİRDENBİRE-ORHAN VELİ	Traduit par: ERÇİM GÖKMEN	7
KEDİLİ ŞİİR	SİNAN SALİH GÜNGÖR	7
HANGİSİYDİ YAŞAMAK?	ÜNAL KARACAİR	8
SOL YANIM ACIYOR ANNE-BEDİRHAN GÖKÇE	Traduit par: KIYMET AVCI	9
ÜZÜLMEK ÜZERE	SÜLEYMAN BERÇ HACİL	12
İKİNCİ YENİ'NİN GELİNİ: TOMRİS UYAR	ÇİĞDEM ÇATAL	13
TÜFEK MİKROP VE ÇELİK HAKKINDA	MÜMİN CAN	15
ÇİBÖREK-ÜŞÜYORUM	EDA KENAR-CEYLAN AYDIN	16
TEMMUZ, İHTİMAL YA	ŞAHİN NAYIR	17
SUYA YAZILMIŞ MEKTUP-BIRAKIN	SEFA UYSAL-SÜLEYMAN BERÇ HACİL	18
ISLAK ÇAMAŞIRLAR	ÜNAL KARACAİR	19
AYRILIK DEDİĞİMİZ-TEPEGÖZ MASALI	SELİN SIVARI	20
VAKİTSİZ VUSLAT	ZELİHA NUR ALAGÖZ	22
UNUDULUM HAMİNİZİN YERİNƏ-BİRCƏ BİZ QALMIŞIQ	AQŞİN YENİSEY- CƏMİL SALMANOV	23
MİNYONLARIN GERÇEK HİKÂYESİ	ÖZGÜR ÖZDEMİR	24
BİR GÜN-KELEBEK ETKİSİ-YOKLUKTA	MEHMET ÖZCAN YASDIBAŞ	26
DÖRT... YA DA BEŞ!	KAAN İYİAKSU	28
VAZGEÇME	YUSUF ÖZKAN	29
BOSNA'DA BİR KADIN-BLURRY	YASİN ÖZTOPRAK-BERKAN ÖZKAN	30
ANLATAMIYORUM-ORHAN VELİ KANIK	Traduit par: EMRE KURNAZ	31
BREAKING BAD DÖNECEK Mİ?	DOĞUKAN CANBAY	32
DELİ KİŞİ	ELCAN BAYRAM	33
GÖÇÜK ALTI SATIRLAR	BÜŞRA ÇAKKIR	34
SENİ SEVİYORUM	HALE USALAN	34
HİS	HALİL İBRAHİM SAYILI	35
İKİDEN BİRE	İBRAHİM EREN AYYAZ	37
BİR ŞARKI-DÜNYA	SERGEN GÖK-SERKAN BAŞ	38
SƏNLƏ MƏN OLMUR	CƏMİL SALMANOV	39
AŞKA AÇLIKTAN YÜREĞİ KOKAN KADIN	MUHAMMED HÜSEYİN ORHAN	39
AŞKA DAİR-CAHİT ZARİFOĞLU	Traduit par Galip BALDIRAN	40

EDITÖR'DEN

Sorgili Adım Dergisi Okurları,

34. sayımızla karşınızda olmaktan onur ve mutluluk duyduğumuzu tekrar belirtmek isteriz. Nitekim bu sayımız bu sene için son sayımızdır ve buralara kadar bizimle beraber yürüdüğünüz için ne kadar minnettar olduğumuzu belirtmek boynumuzun borcudur.

Öncelikle şunu belirtmek isteriz ki Mayıs sayımızda sizlere son kez yetenekli arkadaşlarımızın bizlere ulaştırdığı güzel metinleri gururla sunacağız.

Bu ay gerçekten önemli günlerle geçti. 6 Mayıs Hidrellez, 8 Mayıs Anneler Günü ki en özel günlerden biridir annelerimiz adına... Sonra ardından çok özel bir haftamız var Engelliler Haftası(10-16 Mayıs). Ardından bu hafta bizi bayram gibi bir gün olan 19 Mayıs'a bağlar ki bu gün ulu önderimiz Ata'mızın bize verdiği en özel armağanlarındandır... Onun bizlere armağan ettiği bu hediye de size sunmaktan mutluluk ve gurur duyarız. Ayrıca üzülmeye söylüyoruz ki çok sevdiğimiz Türkiye'nin en güzel ve özel aktrislerinden olan Oya Aydoğan'ı kaybettik. Anlayacağınız çok özel ve duygusal bir ayın içindeyiz. Bu ayki sayımızda yetenekli kalemlerimiz sizlere neler anlatacak neler... Bu sene son sınıf olup aramızdan ayrılacak arkadaşlarımıza, başarılı ve mutlu bir hayat geçirmelerini diliyoruz. Sözü fazla uzatmadan sizlere yetenekli kalemlerimizin yazılarını sunmak isteriz.

Yeni senede de sizlerle yeniden birlikte olmak dileğiyle,

Keyifli okumalar... 😊

ADIM Dergisi Yayın Kurulu

SİYAH-BEYAZ BİR KAYBOLUŞ HİKÂYESİ

Günlerden Pazar. Günlerden Pazar ve ben ellerim ceplerimde Beşiktaş sokaklarında ilerliyorum. Beşiktaş sokakları her zamanki gibi kalabalık... Beşiktaş sokakları her zamanki gibi kalabalık ve ben ellerim ceplerimde, insanlara çarpa çarpa ilerliyorum. Birkaç damla yağmur gökten iniyor. Birkaç damla yağmur gökten iniyor ve şemsiyelerin göz çıkartıcı etkisi baş gösteriyor. Islanmamak için binaların altından yürüyorum. Islanmamak için binaların altından yürüyorum ve oluklardan akan su ayakkabılarıma dökülüyor.

İnsanları ve kalabalığı seviyorum. Peki, ama neden bütün aksilikler beni buluyor? Lanetlenmiş bir adam mıyım? Bana lanetini kusan insan kim peki? Ya da insanlar? Bakkal Hayri ağabey? Eski sevgilim Gizem? Üst komşumuz Nalan Hanım? Diğer eski sevgilim Elif? Çaycı Fırat? Bir diğer eski sevgilim Firuze? Taksi şoförü Hayrettin ağabey? Çok eski sevgilim Handan? Çocuklar? Ayça? Oyuncakları bozulan çocuklar? Neslihan? Pahalı oyuncakları satın alan ebeveynler? Zeynep? Oyuncaklar pahalı olduğu için oyuncak alamayan çocuklar? Sinem?

Pazar günü çalışmak zorunda kalan bir oyuncak satıcısıyım. Esnaflığın gereği budur. Dükkanı kapalı tutarsan bereketi kaçar. Peki, ama neden Pazar günü de dükkanı açıyoruz? Çünkü ebeveynler mesai saatlerinde çalışıp, kazandıkları paraları, pazar günleri çocuklarını mutlu etmek için harcıyor. Ve ben daha çok kazanmak için her pazar olduğu gibi bu pazar da çalışıyorum.

Bugün Beşiktaş daha bir güzel. Aslında Beşiktaş hep güzel ama Beşiktaş maçlarının olduğu günler daha güzel. Siyah beyaz formaların içindeki her yaştan insan Beşiktaş Çarşı'da. Anne ve babasının elinden tutmuş yavru kartallar, erkek arkadaşı ile "Sevemez kimse seni, benim sevdiğim kadar / Beşiktaş sen olmasan, yaşamak neye yarar / Her an seni düşünür, her an seni yaşarım / Seni sevmekten değil, kaybetmekten korkarım." bestesini söylüyor dişi kartallar. Beşiktaş, Beşiktaş maçları olduğu zaman gerçekten çok güzel oluyor. Kitlelerin değil, sadece gerçekten sevenlerin takımı.

Ve kartal heykeli... Etrafta siyah ve beyazın karşıtlığından doğan muhteşem güzellik. Ve binaların tepesinde Efsane Başkan, Süleyman Seba. 13 Ağustos 2014. Siyah beyaz takımın karanlıklara büründüğü tarih. "Unutmayacağız!" yazıyor brandalarda. Ve asilce bakıyor Süleyman Seba, Efsane Başkan. Unutmayacağımıza inanarak, unutamayacağımızı bilerek asil ve şereflice ileriye bakıyor Kabataş'ın Çelebisi, Efsane Başkan, Süleyman Seba.

Başım dik bir şekilde kalabalığı yararak devam ediyorum ve dükkanın önüne geliyorum. Dükkanın kenarlarını tam açacak kalabalığı yaran, besteleri susturan, çaresiz ve can alıcı bir haykırış duyuyorum.

"Annneeeeeee!!!"

Herkes şaşırıyor. Diğer insanlar gibi ben de ne olduğunu anlamak için arkama dönüyorum. İnsanların baktığı yöne doğru bakıyorum.

Annesini kaybetmiş küçük bir kız çocuğu, ağlıyor.

"Kadının tahmin ettiği şey, erkeğin emin olduğu şeyden daha doğrudur."

Rudyard Kipling

Attığım her adımın sesini duyarak yürüyorum. Yürürken de acı çekiyorum. Acı çekerken daha hızlı yürümeye çalışıyorum. Bile bile acı çeken canlıya "kadın" denir. Ben de kadın tanımının tam içindeyim. 11:45 vapuruna yetişmek zorundayım.

Kaldırımdan yola iniyorum ve kaldırımdaki insanları solladıktan sonra tekrar kaldırıma çıkıyorum. Sonra ellerinde çantasıyla yaşlı bir kadın önüme çıkıyor. Yanından geçip gitmek istiyorum ama kaldırımların buna izin vermediğini görüyorum. Sonra tekrar yola iniyorum. Motorlu biri yanımdan hızla geçiyor. Saçlarım dalgalanıyor. Yol kenarındaki mağazaların camlarından dalgalanan saçlarıma bakıyorum. Yine çok güzelim. Kırmızı ruj seçimim

gayet yerinde olmuş. Siyah çantam yerine kahverengi çantamı mı alsaydım acaba? Kilomu aldım yoksa? Işığın kırılmasından kaynaklanıyor olamaz mı? Pazartesi diyetle başlamalıyım. Kahretsin saçlarım bozuldu.

Dar sokakların kenarlarına park eden araçlardan birinden saçlarıma bakıyorum. Bozulmuş mu? Bence gayet güzelim. Bakmaya devam ederken siyah beyaz çubuklu formasıyla arkamda durup biri de kendi yansımasına bakıyor. Dar sokaklar, dar kaldırımlar ve yetmezmiş gibi futbol fanatikleri, holiganlar. Beşiktaş artık bana çekilmez bir yer gibi geliyor. Aslında sadece erkeklerden de nefret ediyor olabilirim. Evet, galiba sadece erkeklerden nefret ediyorum. Bitmek bilmeyen futbol sevgileri, çocuk gibi halen bilgisayar oyunu oynamaları, küfürlü konuşmaları, kadınları sadece cinsel bir obje olarak görmeleri... Metin ve milyonlarca Metin... Gözün çıksın Metin. İki yakan bir araya gelmesin. Basiretin bağlansın. Sen de sev ama sevilme. Allah belanı versin. Saçların dö-külsün.

Kadıköy vapuruna binip hemen karşıya geçmeliyim. Aldatılıyorum. Aldatıldığını bile bile nasıl oluyor yürüyorum. Şimdi ağlamam lazım. Yani sen öyle sanıyorsun. Ağlamak kadının tuzağıdır. Bir kadın, sevdiği adamın başka bir kadın tarafından mutlu edildiğini görmektense, onu can çekişirken görmeyi tercih eder. Şimdi can çekişini izlemekten zevk alacağım. Sen can çekişirken içime ağlayıp, yüzüne kahkahalar atacağım.

Daha hızlı ve öfkeli yürüyorum. Dar sokaklar, dar sokaklardaki Beşiktaş taraftarları, dar sokaklara park etmiş arabalar, Pazar günü kapalı dükkanlar... Ne kimseyi duyabiliyorum ne de görebiliyorum. Metin'in yalvarışlarını duyuyor, can çekinişini hayal ediyorum. O arada öfkemi çalan, kalbimi yakan, tüylerimi diken diken yapan, saf, korkak, güçlü, acılı, hüznünlü bir ses duyuyorum.

"Annnneeeeeee!!!!!"

Herkes şaşırıyor. Diğer insanlar gibi ben de ne olduğunu anlamak için arkama dönüyorum. İnsanların baktığı yöne doğru bakıyorum. Annesini kaybetmiş küçük bir kız çocuğu, ağlıyor...

Tüküreyim kalabalığına, metropolüne, taşına, top-rağına... Canımı vereyim Ankara'mın ayazına kurak yazına, sakın sokaklarına, samimi insanlarına...

Tutturmuşlar bir pazartesi sendromu. Kimsenin Pazar günü fazladan çalışanları düşündüğü yok. Bir de etrafta herkes siyah-beyaz Beşiktaş formaları ile sokaklarda geziyor. Bana çarpanların tek tek boğazından sıkıp, burnunun üzerine bir yumruk atasım var. Yumruğumun ardından yere düşen arkadaşlarını gören diğer insanları da teker teker hatta ikişer üçer yumruk atıp yere seresim var.

Hızlı hızlı adımlarla Beşiktaş sokaklarından çıkmaya çalışıyorum. Her adımda daha da sinirleniyorum. 40'lı yaşlarında, huysuz, deneyimli bir adamım. Ankara'da bir reklam ajansında yıllardır binlerce slogan, yüzlerce reklam filminin yaratıcısıyım. Ama şimdilerde ajansta 20'li yaşlarda bir çocuk var ve nedense sürekli O'nun sloganlarını kullanıyoruz. Geçtiğimiz hafta bir uçak firmasının Sevgiler Günü kampanyasına slogan ararken hemen atladı "Sevgililer Günü'nde Görüşmek Dileğiyle." diye. Uçak firmasında o kadar beğendi ki gidiş-dönüş bileti hediye ettiler, hem de çift kişilik. Yıllardır maaşım dışında tek bir hediye, tek bir takdir alamadım fikirlerimden. Ama beyimiz yapınca insanların hoşuna gidiyor. O küçük, izbe gecekonduşunda ilham perisiyle beraber yaşıyor sanki. Yoksa bütün parlak fikirlere sahip olamaz, olmamalı. Yıllardır bu sektörün içinde ne reklamlar, ne reklamlar gördüm hiçbiri bu kadar yaratıcı ve parlak fikirlere sahip değildi. Tabii ki ben hariç. Ben hala en iyisiyim ama O daha pratik ve hızlı. Perili gecekondu'da oturmanın avantajları olsa gerek.

Peki, neden Pazar sabahı İstanbul'dayım? Ajansın en kıdemli personeli olarak uluslararası bir firmanın yöneticileri ile görüşmem lazım. Peki, neden Pazar? İşte orasına kocaman bir küfür koyuyorum.

Görüşme saatine yetişmek için daha hızlı yürüyorum. Beşiktaş marşları eşliğinde. Yolun sağından, kartal heykeline doğru dönecekken bütün marşları bastırın, adımları ve zamanı durduran bir ses duyuyorum.

"Annnneeeeeee!!!!!"

Herkes şaşırıyor. Diğer insanlar gibi ben de ne olduğunu anlamak için arkama dönüyorum. İnsanların baktığı yöne doğru bakıyorum.

Annesini kaybetmiş küçük bir kız çocuğu, ağlıyor.

İnsanların bacaklarına çarpa çarpa ilerliyorum. Her dört adımında yanından geçtiğim kişilerden biri saçlarımı okşuyor. Tam olarak dört adımdan emin değilim ama dört yaşındayım ve sadece dörde kadar saymayı biliyorum.

Daha önce ezberlediğim yollardan tereddüt etmeden yürüyorum. Şarkı söyleyen kalabalık Beşiktaşlıların arasından geçiyorum. Daha önce birkaç defa gördüğüm kartal heykelinin yanına gidiyorum. Annem elinden tutup yürürken yaptığımız gibi sırtımı kartal heykeline dönüp dümdüz yürüyorum.

Büyük ihtimalle evdeki kalabalık benim yokluğumu fark edip, bağıra çağıra beni aramaya çıkmıştır şimdiye kadar. Ev o kadar kalabalıktı ki dayanamadım ve kapıyı açıp çıktım. Elimden tutan olmadığı için yüksek basamakları ağır ağır inerken epey korku yaşadım. Şimdi ise kuşlar gibi hürüm. İstedğim yere gitmek için kimsenin elinden çekmiyorum. Nereye gitmek istersem oraya gidiyorum. Ve sırtımı kartal heykeline dönüp dümdüz sokakta yürüyorum.

Bugün ilk defa evimiz bu kadar kalabalıktı. Bugün ilk defa evimde durmak istemedim. Bugün ilk defa tek başıma sokağa çıktım. İlk defa kırmızı duran adamı ışıkta karşıdan karşıya geçtim. İlk defa elimi kolumu sallaya sallaya yollarda yürüyorum. Bugün ilk defa babamı ağlarken gördüm. Babam bana sarılıp ağlıyordu. Kocaman öpüyordu yanaklarımdan ama gözlerinden yüzüne süzülen yaşlarda yüzümü ıslatıyordu. Babamı ağlarken gördüğüm zaman babalarında ağladığını anladım. Tek ağlayan ben değilim. Peki babam neden ağlıyordu? Neden evdeki tanıdığım ve tanımadığım yüzlerden hep yaşlar süzülüyordu? Neden babam hüngür hüngür ağlıyordu? Neden yıpranmış, parçalanmış ve yorgundu?

Kartal heykeline arkamı dönüp yürürken yolun karşısındaki oyuncakçıyı görüyorum ve daha da hızlanıyorum. Yolun karşısına geçip oyuncakçıyı açan oyuncakçıyı görüyorum. Olduğum yerde oyuncakçının önünde duruyorum. Dudaklarım titremeye başlıyor. İçime bir karanlık doğuyor. Ellerimi kimsenin tutmadığını fark ediyorum.

Bugün, ilk defa uyandığında odamın kapısı kilitliydi. Bugün ilk defa uyandığında annemi değil babamı gördüm. Bugün ilk defa babamı gözyaşları içinde gördüm. İlk defa uyandığında anneme sarılmadım. Sarılamadım.

Dişlerimi sıkıyorum. Sonra da parmaklarımı. Başımı gökyüzüne kaldırıncaya gözyaşlarım dökülmeye başlıyor. Olabildiğince içten, olabildiğince çaresiz, yapayalnız ve kimsesiz bir çığlık atıyorum.

"Annneeeeeee!!!"

Herkes şaşırıyor. Bir anda bütün bakışları üzerimde hissediyorum. İnsanların bakışlarına aldırış etmeden daha yüksek sesle ve daha ağlak gözlerle bağıriyorum.

"Annneeeeeee!!!"

Annesini kaybetmiş küçük bir kız çocuğuyum, ağlıyorum...

(muzu bıçakla soyan adam)
Sami KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

HURDACI

Aynı duyguları tekrar yaşamak ümidiyle gezip durdum tanıdık sokaklarda. Ama bir şeyler hep eksik kalıyordu. Demek ki geçtiğimiz yollar, gittiğimiz yere göre değişebiliyordu.

Nereye gidersem gideyim benimle gelen yalnızlık, beni bir türlü yalnız bırakmıyordu. Şüphesiz ikimiz de biliyorduk ondan başka dostumun olmadığını. Ve birlikte arşınılıyorduk sokakları. Tek bir "an" için saatler harcıyorduk. Bu akıl işi değildi elbet. Zaten, akli bir azık gibi heybemde taşımaya başlayalı çok olmuştu. Hiç durmadan beni çeğiştirip duran kalbimin peşinden gidiyordum artık. Ya da ben onu sürükleyip duruyordum bir eskici arabası gibi. Ve kıyıda köşede işe yarar gördüğüm tüm duyguları toplayıp atıyordum içine. Neler yoktu ki!.. Aşklar, nefretler, sevgiler, endişeler ve en çok da özlemler...

Sokağın ortasında durup apartmanları inceledim. Işıl ışıl olan pencerelerini seyrettim uzun uzun. Bence pencereler binaların gözleriydi. Bazıları anne gibi bakıyordu. Öyle yorgun, öyle sıcak; ağladı ağlayacak... Gözlerin ötesini görmeye çalıştım bir an. Kurulan sofraları ve şen kahkahalar atan çocukları mesela. Hayal alemimden sıyrılmamla onlarca meraklı bakışın beni süzdüğünü fark etmem bir oldu. Artık daha fazla rahatsızlık vermemeliydim. Hızlı adımlarla uzaklaşırken oradan, birkaç hurda daha attım arabama.

Gece hızlı bir ilerleyişe geçmişti ansızın. Ve gözlerinin ferî çekiliyordu apartmanların. Çok uzaklardan dalga dalga köpek havlamaları duyuluyordu. Ve ben ellerim ceplerimde, karanlığın kucağına doğru ilerlerken; tek korkum, tüm servetim olan bu güzel duyguları kaybetmekti!..

Ceylân AYDIN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Arap Dili ve Edebiyatı
1. Sınıf

Hikayemin isim babası Hidayet DUYAR'a sonsuz teşekkürler...

BİRDENBİRE

Her şey birdenbire oldu.
Birdenbire vurdu gün ışığı yere;
Gökyüzü birdenbire oldu;
Mavi birdenbire.
Her şey birdenbire oldu;
Birdenbire tütmeye başladı duman topraktan;
Filiz birdenbire oldu, tomurcuk birdenbire.
Yemiş birdenbire oldu.

Birdenbire;
Her şey birdenbire oldu.
Kız birdenbire, oğlan birdenbire;
Yollar, kırlar, kediler, insanlar...
Aşk birdenbire oldu,
Sevinç birdenbire...

Orhan Veli KANIK (1914-1950)

TOUT À COUP

Tout s'est passé tout à coup
Tout à coup la lumière du jour brille sur la terre
Le ciel a existé tout à coup
Le bleu tout à coup
Tout s'est passé tout à coup
Tout à coup la fumée commençait à fumer de la terre
La pousse a existé tout à coup le bourgeon tout à coup
La figue a existé tout à coup

Tout à coup
Tout s'est passé tout à coup
Fille tout à coup, fils tout à coup
Les rues, la campagne, les chats, les gens
L'amour a existé tout à coup,
La joie tout à coup...

Traduit par: Erçim GÖKMEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

KEDİLİ ŞİİR

Gecenin koynunda ısınır yeşil kedi,
Sokak lambası aydınlatır patilerini.
Uzaklarda çok uzaklarda uyur sıcak yatağında tatlı kedi,
Yeşil kedinin yüreği aydınlatır tatlı kediye...
Sabah olur güneş doğar
Tatlı kedinin gözleri mutluluk rengi
Akşamdan kalma sevgisiyle kedinin gözleri yeşil renkli
Uzatmış yüreğini patileriyle tatlı kediye
Hesapsız miyavlamalı yeşil kedi...

(Yazamayan Şair)

Sinan Salih GÜNGÖR

İSTANBUL İKİTELLİ ORTAOKULU

Türkçe Öğretmeni

HANGİSİYDİ YAŞAMAK?

Yaşamak hangisiydi? Her şeyi, herkesi ellerimizden bir bir alırlarken sadece bakakalmamız mıydı? Hayallerimizin en güzel yerinde uyandırılmamız, her rüyanın sonunda n'olursa olsun sonsuz bir boşluktan düşüncesine irkilerek gözlerimizi açmamız mıydı? Sıcak yatağımızdan kalkmak zorunda olmak, görmek istemediğimiz onca insanla karşılaşılıp üstüne bir de göz göze gelmek, insanların düşünmeden, sonunu umursamadan savurdıkları yargılara maruz kalmak mıydı? Bazılarımız en iyi yerlerde olmayı hak ederken, hak etmeyen bize olan üstünlüğünü boynu bükük seyretmek miydi?..

Ne kadar kaçtıysak o kadar çok yakalandık. Mecbur kaldık oluruna bırakmaya. "N'olacaksa olsun artık!" dedik hep. Genellikle tek çıkış yolumuzun yaşayıp görmekten ibaret olduğunu kabullendik. Sonu hep aynı kelimeye çıkmadı mı? Bu kadar insanın arasında olsak bile "yalnız" hissetmedik mi kendimizi? Evet, tam da böyle hissettik. Ne bir eksikle ne de bir fazlayla. Bizleri yaratan yüce Mevla bile bizi bu dünyaya yalnız göndererek herkesin kendi hayatından sorumlu olduğunu belirtmişti. Mil-yarlarca farklı insanın, ırkın, dilin, dinin... bir mensubu olacaktık. Hiçbir zaman, hiçbir yerde, hiç kimseyle aynı olmayacaktık. Herkes doğduğu andan itibaren günahsız olacaktı. İyi ya da kötü olacağına kendi iradesiyle karar verecekti ve biz insanlar asla mutlak yalnızlığa ulaşamayacaktık. Farklı farklı insanların hayatımıza sadece iyi şeyler katmayacağını, siyah noktalar da bırakabileceğini bilmemiz gerekecekti. Fakat biz bilemeyecektik. Hep güvenecek, düşünmeden sırtımızı dönecek ve kapanmayacak yaralarla yaşayacaktık. Çoğunluğumuz sahte kalabalıklarla yaşayıp grileşecekti. Ne siyah olabilecekti ne de beyaz. Kaybolup gitmeye mahkum kalacaktık. Yaşanabilir bir yalnızlığa kavuşamayacaktık. Lüksü, hep daha iyisini, daha güzelini isteyecektik ve elimizde olanın da değerini bilemeyip yitirecektik. Öyle de oldu. Ne yazdıysam başımıza geldi. Kimse bizi uyarmadı. Çünkü biz, hiçbir zaman gerçekleştiremeyecek bir rüyanın içinde uyanmamayı diledik. Uyandıığımızda ise gerçekler hiç olmadığı kadar acıttı canımızı.

İyi oldu. Canımız acımasaydı, açılan bu yaralar kabuk bağlamasaydı, arada bir kanamasaydı nasıl hissedecektik yaşadığımızı? Nasıl büyüyecekti ruhumuz? Tamam, hepimiz biliyoruz bir beden içerisinde hayat bulduk. Hala da duruyor yerinde evet ama o bedeni de yaşatan bir ruh yok mu? Bütün yaşantıları kaldıran, bizi asıl ayakta tutan. Yeri geliyor bazen düşüncelerimiz bile kaldırmıyor yaşantılarını ama ruhumuz bizi bir şekilde iyiye de ya da kötüye odaklıyor. Ruhunuzu dinleyin. Sizi doğruya ya da yanlışla götüreceğini düşünmeyin. Sonuç n'olursa olsun doğru olanı yaptığınızı düşünmek için bir ruhunuz olduğunu asla unutmayın...

Ünal KARACAİR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ
Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü
2. Sınıf

SOL YANIM ACIYOR ANNE

Merhaba anne, yine ben geldim
 Merak etme okuldan çıktım da geldim.
 Anneler de babalar gibi merak eder mi bilmiyorum ama,
 Ali "okula gitmezsem annem çok kızar merak eder" demişti de onun için söylüyorum.
 Geçen hafta öğretmen sağ elimde sarımsak,
 sol elimde soğan dedirte dedirte
 Öğretti sağımı solumu.
 Ben biliyorum artık anne, sağım neresi solum neresi,
 Ağrıyan yanımın neresi olduğunu şimdi iyi biliyorum anne...
 Hani geçen geldiğimde, şuram acıyor, şuram iste demiştim de,
 Bir türlü söyleyememiştim ya acıyan yanımı anne,
 Bak şimdi söylüyorum.
 Şuram iste sol yanım çok acıyor anne,
 Hem de her gün acıyor anne, her gün...
 Dün sabah annesi Ayşe'nin saçlarını örmüştü.
 Elinden tutup okula getirdi.
 Yakası da danteldi. Zil çalınca öptü, hadi yavrum sınıfa dedi...
 Bende ağladım... Ağladım işte utanmadım.
 Öğretmen ne oldu dedi. Düştüm dizim çok acıyor dedim.
 Yalan söyledim anne,
 Dizim acımıyordu ama, sol yanım çok acıyordu anne!
 Bu gün bende saçım örülsün istedim.
 Babam ördü ama onunki gibi olmadı.
 Dantel yaka istedim, babam ben bilmem ki kızım dedi
 Bari okula sen götür dedim.
 Kızım iş dedi. Bende bana ne dedim ağladım.
 Kızım ekmek dedi babam.
 Sustum ama, okula giderken yine ağladım anne.
 Ha bide sol yanım yine çok acıdı anne
 Herkesin çorapları bembeyaz, benimkiler gri gibi.
 Zeynep "annem beyazlara renkli çamaşır katmadan yıkıyormuş" dedi.
 Babam hepsini birlikte yıkıyor,
 Babam çamaşır yıkamasını bilmiyor mu anne?
 Of babam, her gün domates peynir koyuyor beslenmeme.
 Üzülmesin diye söylemiyorum ama,
 Arkadaşlarım her gün kurabiye, börek, pasta getiriyor.
 E biliyorum babam pasta yapmasını bilmez anne.
 Hava kararıyor, ben gideyim anne,
 Babam bilmiyor kaçıp kaçıp sana geldiğimi?
 Duyarsa kızmaz ama, çok üzülür biliyorum.
 Kim bozuyor toprağını, çiçeklerini kim koparıyor!
 İzin verme anne, ne olur toprağına el sürdürme!
 Eve gidince aklıma geliyor, bir de bunun için ağlıyorum anne.
 Bak kavanoz yanımda, toprağından bir avuç daha alayım.
 Biliyor musun anne, her gelişimde aldığım topraklarını,
 Şu kavanozda biriktirdim,
 üzerine de resmini yapıştırıp başucuma koydum.
 Her sabah onu öpüyor, kokluyorum.
 Kimseye söyleme ama anne, bazen de konuşuyorum onunla.
 Ne yapayım seni çok özleyorum anne.
 Ha unutmadan! Öğretmen yarın

anneyi anlatan bir yazı yazacaksınız dedi.
 Ben babama yazdıracağım,
 öğretmen anlarsa çok kızar ama, bana ne,
 Kızarsa kızsın. Ben seni hiç görmedim ki, neyi nasıl anlatacağım anne,
 Senin adin geçince, sol yanım acıyor anne, Hiçbir şey yutamıyorum.
 Bazen de dayanamayıp ağlıyorum. Kâğıda da böyle yazamam ya anne.
 Ben gidiyorum anne, Toprağımı öpeyim, sende rüyama gel beni öp,
 Mutlaka gel anne. Sen rüyama gelmeyince,
 sol yanımın acısıyla uyanıyorum anne
 Sol yanım acıyor anne. İşte tam şurası,
 Sol yanım çok acıyor anne.
 Seni çok özledim, çok... Anne...

Bedirhan GÖKÇE

J'AI MAL A MON COTE GAUCHE MAMAN

Bonjour maman, je suis à nouveau venue.
 Ne t'inquiète pas, je suis venue après être sortie de l'école.
 Je ne sais pas si les mères s'inquiètent aussi comme les pères, mais
 Ali avait dit : « Si je ne vais pas à l'école, ma mère se fâche beaucoup, elle s'énerve »
 C'est pour cela que je le dis.
 La semaine dernière, ma maîtresse m'a appris ma droite et ma gauche
 En me faisant dire, l'ail dans ma main droite, l'oignon dans ma gauche.
 Je sais maintenant, maman, où est ma droite, où est ma gauche.
 Je sais bien maintenant le côté qui me fait mal maman...
 Tu sais, la dernière fois que j'étais venue, je t'avais dit que j'avais mal ici, juste là
 Je n'avais pas du tout pu te dire le côté qui me faisait mal,
 Regarde maintenant, je te le dis.
 C'est juste là, j'ai très mal à mon côté gauche maman.
 Et en plus, chaque jour j'ai mal, chaque jour...
 Hier matin, sa mère a tressé les cheveux d'Ayşe.
 Elle l'a amenée à l'école en la tenant des mains.
 Son col était en dentelle.
 A la sonnerie, elle l'a embrassée, « Allez, va en classe ma petite » a-t-elle dit...
 Et moi, j'ai pleuré... J'ai pleuré, je n'ai pas eu honte du tout.
 La maîtresse m'a demandé ce qui s'était passé.
 J'ai dit : « Je suis tombée, j'ai très mal à mon genou ». J'ai menti maman.
 Je n'avais pas mal au genou, mais j'avais mal à mon côté gauche maman !
 Aujourd'hui, moi aussi, j'ai voulu que mes cheveux soient tressés.
 Mon père les a tressés, mais mes tresses n'étaient pas comme les siennes.
 J'ai voulu un col en dentelle.
 « Je ne sais pas faire cela, ma fille » a dit mon père.
 « Alors emmène- moi à l'école » lui ai-je dit
 « Le travail, ma fille » a-t-il dit
 « Je m'en fou » ai-je dit en pleurant.
 « Du pain, ma fille » a dit mon père.
 Je me suis tue, mais en partant à l'école, j'ai à nouveau pleuré, maman...
 Et aussi, j'ai eu mal à mon côté gauche à nouveau maman...

Tout le monde avait des chaussettes toutes blanches, les miennes étaient comme grises.
« Ma mère lave le linge blanc sans mélanger celui en couleur » a dit Zeynep.
Mon père lave le tout ensemble.
Maman, mon père ne sait-il pas laver le linge ?
Uff, mon père me met chaque jour du fromage et des tomates dans mon casse-croûte.
Je ne lui dis rien pour qu'il ne soit pas triste, mais
Mes amis apportent chaque jour des biscuits, des pâtisseries, des gâteaux.
Je sais papa ne sait pas faire de gâteaux maman.
La nuit tombe, je vais y aller maman.
Papa ne sait pas que je m'échappe pour te voir.
S'il entend, il ne me grondera pas, mais il sera malheureux, je sais.
Qui désordonne ta terre ?
Qui arrache tes fleurs ?
Je te supplie, maman, ne laisse personne toucher ta terre.
Arrivée à la maison, j'y pense, c'est pourquoi je pleure maman.
Regarde mon pot en verre, il est avec moi, je vais prendre une poignée de ta terre.
Tu sais, maman, j'ai rassemblé dans ce pot la terre que j'ai prise à chaque fois que je suis venue.
J'ai collé ta photo sur ça et je l'ai mis à mon chevet.
Chaque matin, je l'embrasse, je le sens.
Ne le dis surtout à personne maman.
Parfois je lui parle.
Que puis-je faire ? Tu me manques beaucoup maman.
Avant que je n'oublie,
La maîtresse nous a dit d'écrire demain un texte qui décrit la mère.
Moi, je vais le faire écrire par papa.
Si la maîtresse le comprend, elle sera fâchée mais je m'en moque, elle n'a qu'à se fâcher.
Je ne t'ai jamais vue, comment je vais te raconter.
Quand je parle de toi, j'ai mal à mon côté gauche maman.
Je ne peux plus rien avaler.
Parfois, je ne supporte plus et je pleure.
Je ne peux pas écrire comme ça sur un papier maman.
Je m'en vais maman.
J'embrasse ta terre, et toi, viens dans mon rêve, embrasse-moi.
Viens absolument maman,
Quand tu ne viens pas dans mon rêve, je me réveille avec un mal à mon côté gauche maman.
J'ai mal à mon côté gauche maman.
C'est juste ici, là.
A mon côté gauche... j'ai très mal, maman.
Tu me manques beaucoup,
Beaucoup... maman...

Traduit par Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

ÜZÜLMEK ÜZERE

Mutfağa gitti. Sürahiden kendine bir bardak su doldurdu. İçti. Bir bardak daha doldurdu. Tekrar içti. Salona geri döndü. Kitaplığının tozlu rafından, her zaman yazılarını yazdığı defterini çıkardı. Yanına bir de kalem aldı. Laptopu veya bilgisayarı yoktu. Çağın getirdiklerine rağmen teknolojik cihazları kullanmamakta direniyordu. Bu yüzden yazılarını da eski yazarlar gibi kâğıtlara yazmayı yeğlemişti. Defterde kaldığı yeri açtı. Sayfanın başına "Hiç" isminde bir başlık yazdı. Kısa bir zaman elinde oyaladı kalemi. Unutamayacağı bir rüyayı kâğıtlara dökmek adına elleri titreyerek davrandı kalemine. Kabaca yazdığı hikayesinin içinde kaybolup gitti.

Önce bir başlık attı:

"KEDERLİ OLANI KİRPİĞİNDE SAKLAYAMAZSIN"

Sonra devamını getirdi kızıla çalan yazısını; bu sayfayı ömrü boyunca yırtmayacaktı; "İkimizi daktiloda sıkıştırdılar, yanlış anlaşılacak pusudaydı, emir bekliyordu, eski tip bir telefondan durmadan tuş sesi geliyordu. Geceydi. Çok rüya gibi. Uzun günlerin kısa akşamlara doğru aktığı bir gecede ağır bir duman yayılıyordu gökyüzüne. Biz daktilodan yeni çıkmıştık, mürekkebizim üzerimizde yola koyulmayı bekliyorduk, iki kişinin beraber olamayacağını açıklayacak bir mektuptaki zarfın içinde bekliyorduk. Duyduğumuz ses bize daha da yaklaşıyordu, bizi daktilonun önünde kısırdılar, zorla el koydular, biz kendimizi henüz oracıkta kaybettik, direndik bir müddet, sonra teslim olduk ve telaşlı bir kalp atışına komşu bir ceket cebinde ilerlediğimizi anladık. Bir biri ardına atılan adımlar sonunda bir yerde durduk. Önce sen durdun. Bizi iç cebinde taşıyan adam beklemediğimiz anda çekip aldı bizi olduğumuz yerden. Buruşturup yaka-paça bir yere fırlattı bizi. Şaşkın mıydık yoksa korkulu muyduk? Düşündük, olduğumuz yeri ve bir şeyler açıklayacağımız kişiyi ve bu mektup kağıdını. Garip bir fotoğrafın içinde durduk biz. Buradan hiç kurtulamayacağız sandık, yalnızlaştık, çok düşündük geceler geçiyordu, aklımızdan bir takım şeyler geçiyordu, bulunduğumuz yerden gökyüzünü ve bütün beyazlığıyla ayı görebiliyorduk, ilk geceler soğuk geçecekti ve yağmur yağmak için daha fazla can atacaktı, derken daha fazla islanacaktık... Daha fazla üşüyecektik, sonra kendi aramızda konuşurken eğer buradan kurtulsak bir şeyler ifade edeceğimiz insana yaşadıklarımızdan bahsetmeyeceğimiz konusunda anlaşış farklı anlamlar sunmaya karar verecektik. Daha sonra gözleri yağmurdan mı yoksa gözyaşından mı ıslak olduğunu anlayamadığımız bir sokak çocuğu gelecekti, ilk önce bizi fark etmeyecekti, derken aradığı şeylerin arasında bizi bulacaktı...

Kırıştık biz. Biraz da kırılmış. Seviştik. Biraz da öldük sevişirken. Kötü bir niyetimiz yoktu aslen, kabaca evirip çevirecekti. Okumaya çalışacaktı bizi. Sonra vazgeçti, bunu dudaklarından anladık, dudaklarında ki açlık bizim kırışıklığımızdan daha çok belli oluyordu, bizi olduğumuz yerden çıkardı. Bu bir zorlama değildi, çünkü düşündüğümüz buradan gitmekti ve bu ne şekilde olursa olsun bizi kırmayacaktı. İki saattir ilerliyorduk nereye gideceğimizi bilmiyorduk, sonumuzun ne olacağını da, ben bir ara kendimi düşündüm, herkesten ayrı kendimi, yani ilk defa o an tek başıma yazıldığımda bir anlam ifade etmediğimi anladım, gülümsedim, acaba dedim ben hiç olmasaydım yine de olur muydu her şey diye. Hala yoldaydık. Ders kitabımızın ilk sayfasında yer alan haritada... Sonumuzu gerçekten hiç bilmiyorduk. Sorunda buydu aslında ve dert ettiğim kendi kendime "hiç" yani biri bizi bir arada görüp okusaydı ya da hiç okumasaydı ne değişecekti, bir gece boyu ilerlemiştik, sonumuzun ne olacağına dair hiç bir fikrimiz yoktu...

Hala yoktu...

Süleyman Berç HACİ
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü
4. Sınıf

İKİNCİ YENİ'NİN GELİNİ: TOMRIS UYAR

Aşkın herkesçe bir tarifi vardır; kimileri aşkı küçümseyerek aptallık olarak görür, kimilerine göre de aşkın insanlar için büyük bir nimet olduğu düşünülür. Aşka hasret kalmak ise çoğu zaman verilmesi zor bir sınavdır. Kavuşmak, özlemek, hasret kalmak, acı çekmekte aşkın olmazsa olmaz duygularındandır. Aşk en güzel kadına, sevmek ise adama yararır denmiştir. Öyle ki bir kadını en güzel bir şiir anlatır. Dergimizin bu dönem sonu sayısında edebiyat tarihine damga vurmuş, şairlere ilham kaynağı olmuş bir kadından bahsetmek istiyorum: Tomris Uyar...

Tomris Uyar'ı edebiyat dünyası gencecik bir kadinken tanıdı. Gazeteci-şair Ülkü Tamer'in eşi deneme ve öykü yazarı Tomris Tamer olarak... Tamer ile evliyken âşık oldu Cemal Süreya'ya... İkisi de evliydi, ikisi de birbirleri için boşandılar eşlerinden ve bugün bile, 'Türk edebiyatının en verimli aşkı' tanımını hak eden üç yılı birlikte geçirdiler. Verimliydi aşkları, çünkü Cemal Süreya aşk dolu, en güzel şiirlerini onun için yazdı. Yaşadıkları şeyin ne kadar derin olduğunu anlamak için, Süreya'nın şu dizele-

ri yeterli olur sanırım:

"Ay ışığında oturdum
Bileğinden öptüm seni
Sonra ayakta öptüm
Dudağından öptüm seni
Kapı aralığında öptüm
Soluğunda öptüm seni
Bahçede çocuklar vardı
Çocuğundan öptüm seni
Evime götürdüm yatağımda
Kasığından öptüm seni
Başka evlerde karşılaştık
İliğinden öptüm seni
En sonunda caddelere çıkardım
Kaynağından öptüm seni..."

Cemal Süreya ile olan ilişkisi hem enteresan, hem dillere destandı. Yakınları ikisi de bu dünyadan ayrıldıktan sonra anlattılar şu hikâyeyi: "Her akşam işten çıkıp şıp diye eve damlıyordu Cemal Süreya. Bir gün Tomris Uyar, 'Biraz gez dolaş, arkadaşlarıyla falan buluş' dedi. Ertesi gün geç geldi Cemal Süreya, daha ertesi gün de, hep geç geldi. Bu akşamlardan birinde, örtü silkelemek için pencereyi açan Tomris, apartmanın girişinde oturan Cemal'i gördü ve gerçek ortaya çıktı. Her akşam iş çıkışı eve geliyor ama aşağıda oturup 'gecikiyordu' Cemal Süreya... Tomris Uyar tarafından durumun adı derhal kondu: Şahsiyet Rötarı..."

Başka dizelerinde ise nasıl umutsuzca âşık olduğunu anlatmıştır hep.

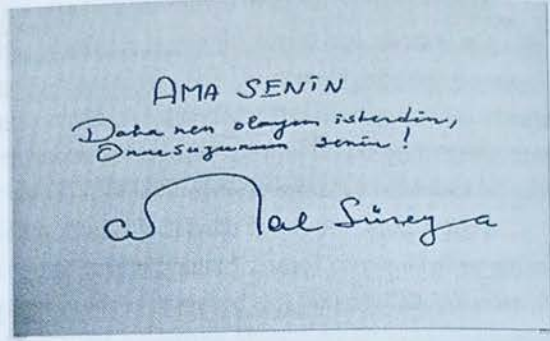
Daha nen olayım isterdin
Onursuzunum senin!

Tomris ise böyle anlatmıştı Cemal'le olan aşkını "Beni bıraktı ama rahat edemedi. Ona göre bana sahip olunamazdı. 'Senden ayrıldığım anda, senin hakkında, hikayen hakkında sevdiğimi belirtecek hiçbir şey söylemeyeceğim, benim ağzımdan kimse duymayacak' dedi ve doğrusu hiç yazmadı. Onun aşkıları arasından belki de en şanslı olanı Turgut Uyar'dır. Çünkü kendi deyimıyla "uzaktan sadece hayalini kurmaktansa, yanındaki gerçek mutluluğu Kelimelendireme de olur bahtlılığı" onunki.

Ona "sen bana Tomris Uyar gibi baktıkça, ben sana Turgut Uyar gibi şiirler yazarım." demiştir. Ve şu dizeleri yazmıştır biricik karısına:

Herkes seni sen zanneder.
 Senin sen olmadığını bile bilmeden,
 Sen bile...
 Seni ben geçerken,
 Derim ki,
 Saati sorduklarında;
 Onu "o" geçiyordur.
 Kimse anlam veremez.
 Tamir ettirmedin gitti derler şu saati.
 Ettirmek istiyor musun demezler.
 Bir bozuk saattir yüreğim, hep sende durur.

...
 Ve Edip Cansever... İkinci Yeni'nin ustalarından, Tomris Uyar'a hayran bir diğer şair. Bu hayranlığı İstanbul'daki edebiyat çevrelerinin iyi bildiği bir gerçektir. Ve Turgut Uyar'a işte tam da bu noktada hak vermek gerekir. Cansever "Seni görünce dünyayı dolaşiyor gibi oluyor insan sanki" diyordu ve her doğum gününde yeni bir şiir yazıyordu Tomris Uyar'a. Tomris Uyar, Cansevere'e hep bir dost ve değerli bir şair gözüyle baktığı bilinir. Ama Edip Cansever için bunu söylemek pek mümkün olmamıştır. Şair ona, "Bir adın vardı senin, Tomris Uyar'dı." diye seslenmiştir, o meşhur 'Yaş Değiştirme Törenine Yetişen Öyle Bir Şiir'de. "Adını yenile bu yıl ama bak Tomris Uyar olsun gene" der ısrarla... Edip Cansever'in Tomris Uyar için yazdığı en güzel şiirlerinden biri şudur:

...
 Ben seni uzun bir yolda yürürken görmedim ki hiç.
 Seni görünce dünyayı dolaşiyor insan sanki
 Hani Etiler'den Hisar'a insek bile
 Bir küçük yaşındasın, boyanmış taranmışsın
 Çok yaşında her zamanki çocuksun gene

...
 Bir adın vardı senin, Tomris Uyar'dı
 Adını yenile bu yıl, ama bak Tomris Uyar olsun gene
 Ben bu kış öyle üşüdüm ki sorma
 Oysa güneş pek batmadı senin evinde
 Söyle
 Ben seni uzun bir yolda yürürken gördüm müydü hiç?

Ve evet, Edip Cansever Tomris Uyar'ı uzun bir yolda yürürken hiç görmemiştir.
 Hafızalara "İkinci Yeni'nin gelini" olarak kazınan bir kadındır Tomris Uyar. Ardından söylenen ise her zaman her yerde "Bir adın vardı senin, peşinde de üç büyük şair..." olacağı aşikardır.

Çiğdem ÇATAL
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 2.Sınıf

TÜFEK MİKROP VE ÇELİK HAKKINDA

Afrika'dan yayılan bunca insan nasıl oldu da bu denli birbirinden farklılaştı? Bazıları tüfek, mikrop ve çeliğin yakıcı gücüne sahipken bazıları neden ilk günkü ilkel malzemelerle düşmanlarına karşı koymak durumunda kaldı? Neden Amerika'yı Avrupalılar fethetti de, Amerikalı yerliler Avrupa'yı fethetmedi? Neden bazı toplumlar tarıma daha erken başladı? Tarıma erken geçiş onlara ne gibi avantajlar sağladı?

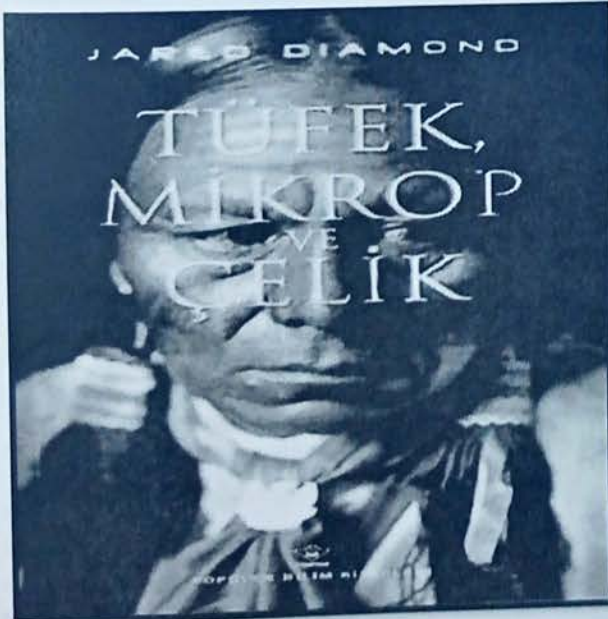
Bunca soru, Jared Diamond'ın kitabı Tüfek, Mikrop ve Çelik'te yanıtlanıyor. Yazar, tüm bu soruları Avrupamerkezci bakıştan kaçınmaya çalışarak tartışmaya açıyor. Akıcı üslubu ile okuyucuyu yakalayıp tarihin koridorlarında ufuk açıcı bir yolculuğa çıkarıyor.

Kitapta avcı toplayıcı toplulukların, tarıma geçmiş toplumlar karşısında askeri bakımdan zayıf kalacaklarını öğreniyoruz. Yerleşik ve çok nüfuslu toplumların salgın hastalıklara bağışıklı olmasının onlara fetihlerinde yardımcı olduğunu anlıyoruz.

İlk evcilleştirilen bitkileri ve hayvanları öğrendiğimizde medeniyetin ilk adımlarına dair ipuçları sıralanıyor önümüzde. Evcilleştirmenin önündeki coğrafi, biyolojik engelleri görüp tarıma geçememiş halklar hakkında empati yapıyoruz.

Yazar yıllarca yaşadığı Yeni Gine konusunda doyurucu bilgiler veriyor. Buralarda yaşayan dış dünyayla bağlantısı zayıf topluluklar üzerinden insanlığın doğasını berrak bir gözle izliyoruz. Yazar sadece Yeni Gine ile sınırlı kalmıyor tabii ki anlattıklarında. Avustralya'nın çöllerinden, Meksika'nın mısırından, Bereketli Hilal'in buğdayından da bahsediyor. Uygarlık dediğimiz kavramın röntgenini çekip önümüze koyuyor. İnsanın Afrika'da başladığını varsaydığı yolculuğunu gözlerimizin önünde canlandırmaya çalışıyor.

Kitapta ayrıca Kore yarımadası ve Japonya'da uygarlığın gelişimi konusunda da ilgi çekici bilgiler var. Kore yazısının nasıl geliştiğini merak ediyorsanız, ya da Japonya'da bir zamanlar etkin olmuş bir halk olan Ainular'ın hikayesini dinlemek istiyorsanız Tüfek, Mikrop ve Çelik sizin için doğru adres. İyi okumalar...

Mümin CAN
GAZİ ÜNİVERSİTESİ
Kimya MÜHENDİSLİĞİ

ÇİĞ BÖREK (ÇİBÖREK)

Eskişehir'e göç eden Kırım Tatarlarına özgü bir yemek olan şibörek zaman içinde ülkemizde çibörek veya çığ börek olarak adlandırılmış, çok sevilen ve Eskişehir mutfağının en tanınan yemeklerinden birisi olmuştur. Tatar böreği de denilen bu börek iyi yapılırsa hamurunun özelliği dolayısıyla fazla yağ çekmeyen, çıtır çıtır incecik hamur ile kıymalı harcın oluşturduğu muhteşem bir lezzettir. Çiböreğin özelliği çığ olarak konulan kıymalı harcın kızgın yağda hamurun içinde pişmesidir. Çığ börek yaparken yanınızda yardım eden birisi olmalıdır. Bir kişi börekleri açıp hazırlarken, diğeri kızartmalıdır.

Malzemeler:

Hamuru için:

- 2,5 su bardağı beyaz un
- 1 çorba kaşığı sirke (hamurun kabarmasını sağlar)
- 1 çay bardağı su (yetmezse ilave edin)
- Tuz
- Tezgahı unlamak için ayrıca un

İçinin Harcı:

- 250 gram az yağlı kıyma
- 1 adet incecik kıyılmış kuru soğan
- 1 çay kaşığı tuz
- 1 çay kaşığı silme karabiber

Eda KENAR

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

4.Sınıf

ÜŞÜYORUM

Kanepede bağdaş kurmuş oturuyorum. Üzerimde kalın bir hırka; bacaklarımın üstünde küçük kardeşimin battaniyesi... Hava çok soğuk, üşüyorum!

Hemen karşımda mışıl mışıl uyuyan kardeşim duruyor. Bir an yerinde olmak, tıpkı onun gibi hiçbir şeyin farkında olmamak istiyorum. Bütün olanlar gözlerimin önünden geçiyor. Tüylerim ürperiyor, üşüyorum. Sağ tarafıma bakınca annemi görüyorum. Akşam yemeği için bir şeyler hazırlamaya çalışıyor. Yanağından süzülen yaşları siliyor. Tezgaha iyice bakıyorum. Hayır, annem soğan doğramıyor! Sıcak göz yaşları kalbime düşüyor, üşüyorum!

Daha fazla bakamıyorum anneme. O ara banyoda abdest alan babaannem iliştiriyor gözlerime. İbrikten abdest almak onu yoruyor. Suyun soğukluğu aklıma geliyor, üşüyorum!

Ayağa kalkıp montumu giyiyorum. Çıkmak üzereyken annem beni görüyor. "Nereye?" der gibi bakıyor. "Babama!" deyip çıkıyorum. İnsafsız bir rüzgâr beni karşılıyor, üşüyorum!

Her adımında karın sıkışma sesi duyuluyor. Ama bu beni artık mutlu etmiyor. Duruyorum bir an. Arkama bakıyorum. Kocaman, sıcacık evimizin yerinde küçük bir konteynır duruyor. Üstelik hava çok soğuk, üşüyorum!...

Ceylân AYDIN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Arap Dili ve Edebiyatı

1. Sınıf

TEMMUZ, İHTİMAL YA

Ne kadar olması düşük ihtimal bunlar;
Yağmurun elbet bir temmuz akşamı yağacağına inanırım.
Ve evet öylesine tutku dolu olmama rağmen
Çoğu akşam kederli tamamlanmıştır benim için
Şimdi her şey bir kenara
Başka bir vakit benim için şuan
Kara bir oda
İçinde bir ben
Şimdi en mükemmelinde 'Pollyanna'cılık oynamak
İyimser ifadeler kullanıp,
İyimser bir rüyanın içine dalmayı hayal etmek...
Hakkım olması lazım
Sıcak bir yorgana soğuk kış aylarında
Serin bir gölge
Cehennem ateşlerinden bir yazın ortasında
Aslında bir ihtimal ya temmuzlar da ıslanmak gökten gelenlerle
Yine de o bir kenarda kalsın
Mühim olan şimdi başlayacak.
İhtimal...
İhtimal gayri kurduğum bütün cümlelerin anlamı
Bir yaşama sebebi artık ihtimal
Köşeyi dönüp
Karşına çıkacak olan şey mesela ihtimal
Bir karanlık oda
Ve içinde ben
Anlatılması uzun bir o kadar çok şey
Ne yapılmalı?
Ne bir başka sefere denenmeli?
Hangi ihtimal
Temmuzu bir şubat yapabilir?
Ben hangi ay da donmaya başlayıp
Sarılağım yorgana
Hangi ayı o kadar çok bekleyip
Hüsranla kapatacağım kapımı?
Haydi ama!
Benden bu kadar ama
Daha ne kadar dayanacak içimdeki Pollyanna
'İçimdeki şeytan' bu kadar kazanmaya istekliken
Ben kaç gece daha dayanacağım
Bir çiçeğin güneşe dönmesini beklemeyi
Artık o yağmur yağmalı...
Çünkü her hikaye sonunda idam olmaya mahkum kaldı.
O yağmur temmuza,
O çiçek güneşe,
Ve ben de o akşama kavuşmalıyım.

Şahin NAYIR
ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ
Elektrik-Elektronik Mühendisliği
Hazırlık Sınıfı

SUYA YAZILMIŞ MEKTUP

Sustum, eğik boynumu kaldırıp uzaklara bakarak bir sigara yaktım! Üzerime doğru gelirken tüm evler, arabalar ve insanlar...

Ben sakat kalmış bir kedi gibi tırsıp bir kenara saklandım! Neydi bunun sebebi? Cevabını günlerce, aylarca hatta yıllarca düşünsem de bulamayacağım bir soruyu haykırdım içime. Neydi bunun sebebi? Değeri artmış bir harabe gibi kaldırdım eğik boynumu yukarıya tekrar ve bir kez daha baktım uzaklara. Ne kadar uzağa bakabiliyordum? Görebildiğim kadar mı yoksa gösterebildiğim kadar mı? Sevgili sen söyle bana bu soruların sebebini.

Neden soruyorum bunları kendime? Hayır, ben asla kendime karşı bir isyan yaratmaya çalışmıyorum. Sevgili sen kokuyorsun hüznün yüklü gecenin hazin ürünü aydınlıklarda. Seni görüyör en güzel duygulara aşına gözlerim sabahın en güç soluklarında. Seni duyuyorum kavurucu sıcakın ardındaki sert rüzgarlarda. Nedense güçlenemiyorum bu aralar eskisi kadar. Galiba sitemliyim bu aralar. Ne istiyorum kendimden? Sevgili sana bir şey itiraf edeyim. Galiba sitemim nefretimden değil, sitemim hasretimden..!

Sefa UYSAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

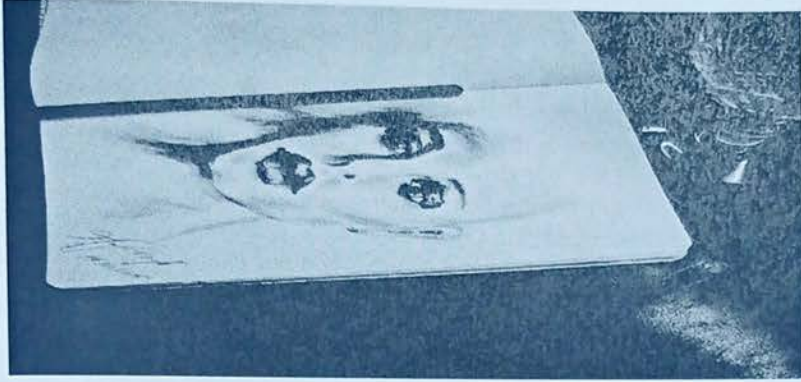
BIRAKIN, YANGINLAR ÇIKSIN İÇİMİZDE

Amaliya, Ökkeş'in bu acınası haline karşı sessizce fısıldayarak "baba, oğul ve kutsal ruh adına" deyip istavroz çıkardı. İstavrozu sonlandırırken elini sol tarafında, yani kalbini tam üstünde tutmuştu. Katoliklerde istavroz sağ tarafta bitirilirken, Ortodokslarda ise bu ritüel kalbin tam üzerinde bitirilirdi. Dışarı ne haldeydi. Kar, kış, kıyamet. Bir insan böyle bir zamanda bu hale nasıl düşebilir, bu kadar sefil, bu kadar ziyan, bu kadar muhtaç bir halde nasıl olabilirdi? Evet, vardı böyle insanlar. Yağmurun, karın hep onların üzerine yağdığı insanlar. Sokaklarda, parklarda rastlaştığı, hayatlarının zerresinden haberinin olmadığı insanlar.

Çok acı vardı bu dünyada. Onun bilmediği ve hayatında rastlamasının mümkün olmadığı birçok acı. Bir de Ökkeş'e acıyan Ortodoks bir genç Kadın: Amaliya. Korku dolu bir üzüntüyle izlemeye devam etti Ökkeş'i penceresinden. Soğuk hava ve çiseleyen yağmur, Ökkeş'i izlediği penceresinin camını buğuyla kaplamıştı. Çocukluktan olsa gerek bir alışkanlıkla buğuyla kaplanmış cama beş parmağı birlikte olacak şekilde avuç içini bastırdı. Evinin dışarıya bakan penceresi hayata ve aşka açılan bir sinema perdesi rolünü oynuyordu. Biraz daha durup Ökkeş'i nedensiz bir merakla gözlemledikten sonra pencerenin önünden uzaklaştı. Az önce elini bastırdığı buğulu camda çıkan avucunun ve parmaklarının izi geçen kısa zamanda su olup pencerenin alt kenarına doğru süzülüler.

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü
4. Sınıf

ISLAK ÇAMAŞIRLAR

Çoğumuzun canı acımıyor artık fark ettiniz mi? İlk başlarda garip gelirdi ama alıştıkça bu hissiyat karmaşası bizi boşluğa sürükledi sanırım. Bence bazıları hissedemeyeceğimiz kadar büyük ya da biz onlar karşında küçük kaldık. Yeri geliyor hiçbir şey söyleyemiyoruz. Gitmiyoruz ama kalmıyoruz da. Ne başlayabiliyoruz ne de bitirebiliyoruz. Havada öylece asılı kalmış gibiyiz sanki. Balkondaki ıslak çamaşırlardan pek farkımız yok. Asıldığımız bir ip ve mandallardan ibaret sanki geçen zamanlar...

Kendime yaşadığım süre boyunca sorduğum ve sormaya devam edeceğim bir soru var ve bu soru eminim ki hiçbirinize yabancı kalmayacaktır. "Ben nerede yanlış yapıyorum?.." Başladığım bir işin sonunda eksik, yarım, yalnız, anlamsız ve ortada kalan kişi oluyorum. Bir yola kaç kişiyle çıkarsa çıksın sonunda elinde avucunda hiçbir şey kalmayan, en ağır darbeleri alan, etrafında kimsecikler kalmayan ben oluyorum. Nereye gidiyor bunca yüz? Bunca ses nereye kayboluyor? Beni nasıl bir sessiz çılgınlığın ortasında bırakıyorlar? Aslında bu kadar sitem etmeye pek hakkım yok. Ben insanları kitap gibi okuyan biriyim. En ince detayına, ayrıntısına, kaynakçasına kadar. Ama gel gör ki bunu yapmama rağmen hep kendi bildiğimi okuyorum. İnanılması zor şeylerde anlamlar arıyorum. Ucu bucağı görünmeyen karanlıklara ışık olmaya çalışıyorum. Bunu yaptıkça inancımın değişmeye başladığını fark ettim. Yaşadıklarım bana "Her zaman en kötüsünü düşünmelisin Ünal. Böylece kimse seni sen kadar hüsrana uğratamaz." düşüncesini benimsetti. Oysa biz her hüsranimızda yaralarımızı kendimiz sarıp da koştuk yanında olmak istediklerimize. Onlar daha yaramızın nerede olduğunu bile bilmiyorlardı. Ne acı...

Öyle bir haldeyiz ki... Kazansak bile kaybetmiş gibi hissediyoruz. Bünye kaybetmeye o kadar alışık. Kazandığını bir türlü kabullenemiyor. "Bugün küçük bir kazancım oldu ama yarın büyük kayıplarım olacak." deyiveriyor hemen. Kaderin olumsuzluğuna, şansız oluşuna kaptırıyor kendini. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi değiştiremeyiz. Bu yüzden adı kader. Hepimizin defterine doğmadan önce yazılmış yaşantılar bütünü. Ne yapabiliriz o zaman? Nasıl benimseyebiliriz bunca yaşananı ve var olanı? Bu soruya verebilecek net bir cevabım hiç olmayacak sanırım.

Asıl acı duygusal acıdır. Hiç bitmiyor. Doğduğun anda ağlayarak geliyorsun dünyaya. Ağlaya ağlaya büyüyorsun. Annenin sıcak kucağında, babanın yüzüne batan sakallarında mutlu olduğunu hissediyorsun. 10-11 yaşlarındayken sınıfındaki sapsarı saçları olan kızı gördüğünde bunun kalbinde farklı bir duygu oluşturduğunu anlıyorsun. Yakınlarından birini kaybettiğin zaman dünyanın bir sonu olduğuna inanıyorsun bir kez daha. Duygusal acı hiç bitmiyor. Bitmemesi de gerekiyor. Çünkü canımızı acıtmalı ki insan olduğumuzu hep hatırlayalım. Bir an olsun unutulabilme aptallığına düşmeyelim...

Ünal KARACAİR

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

İLETİŞİM FAKÜLTESİ

Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü

2. Sınıf

AYRILIK DEDIĞİMİZ

Herkesten vazgeçilebilirdi hayatta, herkes bir kayıp olarak feda edilip, 'yaşanmıştır' damgasıyla geçebilirdi kayıtlara... Giderek törpülenmesi ve yumuşaması gerekirken, sivriliyordu sanki karakterim. Her gün daha acımasız, her gün daha cüretkar, her gün biraz daha... Bilmiyordum hata yaptığımı bu defa. Bilsen yapar mıydım, bilmiyordum bunun cevabını da... Kabullenemiyordum. Anlam veremiyordum. Zaman 'bana bırak' dediğinde güvenmişim oysa. Giderek acıttı canımı zaman, her saat başı bir doz daha... Merhem olması gerekirken tuz oldu, tuzla buz olmuş bir kalbin üstüne zamanın çıkıp tepinmesi değil, sadece 'özlenilen' iyi geliyordu.

Hiçbir beklentim yoktu, söylemişim. Düşüncesizlik de beklemiyordum lakin. Severdim incelikleri, bildiğin gibi. Belki biraz daha fazla. Düşüncesiz davranışlar iterdi beni. Evet, elmanın beni sevmesi de şart değildi. Ben günde üç defa elmayı düşünüp, elma ağacının yapraklarının hisirtisiyle da mutlu edebiliyordum kendimi... Hatta o elma beni hiç sevmemiş olsaydı, ben elma ağacının dallarına, sonumu bile bile asmazdım kalbimi...

Kendimle hesaplaşmam, ayrılığın 22. saatinde başladı. 6 ay 27 gün ve 5 saat sonra bitti. Eh, anca! Kendimle hesabım bittikten sonra keşkelerin hesabını vermeye başladım. Vicdanen uçurumun kıyısında'yım. Bir yeniden dirilen kelebek halleriyle yazıyor, nefes almaya çalışıp yeniden yazıyor ve seni düşünüp tekrar yazıyorum hayatı... Keşke daha çok sarılsaydım...

Aylar sonra karşımda belirlediğinde; bir insanın bir saniye içinde, ne kadar çok konu üzerine düşünebildiğini ve aynı anda ne kadar çok duyguyu aynı anda yaşayabildiğini fark ettim. Tüm duygu ve düşünceler bittikten sonra ise, içime tortusu çöken his 'acı'ydı. Acımayla karışık, keşkelere bulanıp, pişmanlıkla süslenmiş bir acı... Babasız büyüyecek bir bebeğin, anne karnındaki ağırlığı gibi bir acı... "Ne güzel kandırıyorum kendimi bee!" derken, içimdeki, kandırdığını ve kandırmaya devam edebilecek kadar akıllı olduğunu düşünen salakla tanışmanın acısı... İçimden çıkarıp atmaya çalışmadım mı sanıyorsun seni? Yanlış... Çok uğraştım. Uğraştıkça daha derinlere battın. Ve her bir çabamda daha da çok acıttın. Ne düşünüyorsun, nasıl hissediyorsun bilmek isterdim. "Seviyorum" derken sadece söylüyor muydun, diyemem sana ama, öyle aşkla bakarken nasıl koparıp attın?

Aylar sonra yeniden seni karşımda gördüğümde, şunlar geçti içimden, anıların haricinde: geceleri dışlerimi fırçaladıktan hemen sonra ve uykuya dalmadan yarım saat önce, ağlama ritüellerim. Gururdan yapılmış yaşlar... 'Onların yerinde biz olsaydık...' deyip gıptaıyla izlediğim gündüz-vakti-aşkları... Kapına gelip de sadece susup sarılmak isteğiyle boğuştuğum zamanların beni nefessiz bıraktıkları... "Tamam, artık hayata döneceğim" deyip uyumaya çalıştığım günlerde, gecenin bitiminde, doğacak olan güneşin seni geri getirmeyeceğini bildiği olup, gün doğsun istemediğim ve sabaha kadar oturup kitap okuduğum da oldu. 'Neden bu kadar kafaya takıyorum' diye kendime sinir olup, o kitaptan hiçbir şey anlamadığım da... Özür dilerim, sana hep aynı hisleri okuttum, farklı cümlelerde... Defalarca... Doğrusunu söylemek gerekirse döneceğine dair inancım kalmadı benim. ama yalanlarla avunmak var işte... Olmayan bir ihtimale aşığım hâlâ...

Bir ihtimaline aşığım, hâlâ...

En neşeli müziklerin bile acı verdiği yerdeyim şimdi... En gülünç anılarım yakıyor en çok da, gözlerimi... "Seninle" ve "sensiz" devirler var şimdi hayatımda, ne senden sonrası ne de öncesi... İçimde hissettiğim o dev boşluğun, tam da kendisi gibiyim şimdi... Yeni aşklara yelken açmak istedim, bir de baktım ki, ne yeli var yelkenlimin ne de direği... Vazgeçtim haliyle. Kabullendim keyifsiz akşamlarda hoş insanlarla biraz muhabbet edip evime dönmeyi...

Üstüne koca-karı-hurafeleri basıp sirkenin içinde bekletiler hislerimi ve yine de erimedi. "Altimda aldığım anda tüm zehri kusup rahatlayacağımı iddia etti... Hiçbir öneri kar etmedi... Ben de el-mahkum alıştım sensizliğin zehrini ve benimsemem onu, tıpkı sen hayatımdayken seni sevdiğim gibi...

Sevmeyi beceremediğim gibi, ayrılığın da üstesinden gelemedim. Oysa ayrılık dediği şeyin hakkını vermeliydi insanoğlu. Oysa ayrılık dediğin, dönüşü olmayan bir yolculuk olmalıydı ve benim aklımda "Acaba bir gün yollarımız keşişir mi?" sorusu dönüp durmamalıydı sinsice... Sen ellerimi tu-yüregimi buz kesti; bu evre tamamlandığında ise hislerim tükenmiş ve gözyaşım kalmamıştı... Yalnızlığım arttıkça öğrendim kendime karşı dürüst olabilmeyi ve tekrar cevapladım aklımdaki sorula-rı: "Bir gün, bir yerlerde keşişen yolumuz olacak mı?", sorusunun cevabı "Olmayacak"tı... Olmayacaktı, biliyorum olmayacaksınız. Giderken arkamdan bir tas su dökerek uğurlamalaydın, dönüş yolum kapalı... Yokluğun çok ağır hissediliyor bu şehirde; 'karasal iklimde denizin kokusunu içine çekip çekip, kendin-den şüphe eden insan', hallerim. Sen inanmazsın "Olmuyor sensiz", değişlerime; yokluğunda bu şehir, bir harabe sevdiğim...

Post-travmatik anlar yaşamıştım senden sonra... Hiçbir şeyi silemeden her şeyi silip yeniden bir yerlerine ilüştirmek hayatımın, hiç gözyaşı dökmeden, kısacacı ve bir çırpıda ağlayıvermek kimsenin olmadığı bir yerde, gezinip durmak ikilemlerde ve cevabını kimsenin veremeyeceği hesaplar sormak hafiften seslice... Hiçbir şey hissetmediğimi düşündüğüm anda, kalbimin delice burulması, ucuz bir film eşliğinde... Ayrılık dediğin... Yaşamın anlamsızlaştığı yerdeyim...

Delik deşik ikilemesindeki 'deşik' sözcüğünün anlamsızlığıyla yazıyorum bu satırları, delik de-şik olmuş bir ruh ile... Yarı anlamlı yarı ağlamaklı. Başını es geçip, yarısından okumaya başladığımız bir hikayeydi bizimki; ne yaparsak yapalım, bir şeyler hep eksik kaldı... Korkularım vardı, ne kadar müca-deleci ve cesur görünsem de, zamanla artan korkularım... 'Hızlı yaşanan çabuk biter, her aşk ateşi bir gün söner, en yakınım dediğin insan er ya da geç seni terk eder...' bunlarla doldu senelerdir kulakla-rım... Yalan da değılmiş söylenenler; senle ve senli gelecekler düşlerken, dibini kazıyorum şimdi yalnızlıkların... Eskiden en sevdiğim anlardı, o kutsal yalnızlıklar; oysa ben yüzyıllık alışkanlığımı bir kenara bırakıp, sana alışmışım.

Sonrasında anladım ki, sevmekten çok, alışmak, tuzuymuş yaraların...

Ve anladım ki sen ne kadar yalnız kalmak istersen o kadar çok insan olur ki etrafında, şaşarsın.

Ve anladım ki sen ne kadar kalabalık olmak istersen, bir o kadar kimsesiz kalırsın...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

TEPEGÖZ MASALI

Bir gün sızın dinse de kalbimde,
Tek kalan acı sen olsan da mazimde
Kilit vurup gider gibi tüm bir tarihe
Gözlerine mühürlendiğim yerde kalayım...

Yalnızlığın kokusu sarsın odamı
Tek başıma karşılayayım yetmiş yaşımı
Kilit vurup dilime, susarken adını
Gözlerimi kapatıp, seni duyayım...

Titreyen ellerimden dökülen kahve,
Tek bir eski nota, güzel bir beste
Kilit vurup kapıma, dönünce kendime
Gözlerini düşleyip huzur bulayım...

Gelecek dediğim zamanları geçirip tek tek
Dönecek dediğim umudu zamanla kaybederek
Dilim tutuklu, hafızam boş, ellerim titreyerek
Gözlerini bıraktığım yerde durayım...

En sevdiğim kırmızıyı seçemiyorken
Senden başka kimseyi sevemiyorken
Hadi şimdi uyan, kavuşmak için hala erken
Gözlerinde bir tutam iz bırakmalıyım...

Solup solup açarken o gonca güller
Hatıra kalır gülüşünden, gamzeler
Ne zaman yener aşkı, ne mesafeler
Gözlerinin ağırlığıyla, dağlar aşayım...

Sen bana bakacak kadar yakın ol yeter,
Ben gözlerimin birini Tepegöz'e bağışlayayım...

Masal bu ya, sayfalar dolusu keder,
Sen bak, ben bizi baştan yazayım...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

VAKİTSİZ VUSLAT

Kendimsizleştiğim bir vakte denk geldim
Acımasız kelimeler buldum
Çağlar getirdi çağa, susattı pınarlarda
Balıklar unutmasın, fevrileşsin
Kelebeklerden alacağı hınc için
Bak bana ne heyecanlı yazıyorum
Çektim tetiği ateşledim
Heyecanı deldi, heyecana bulaştı
Acıyı deldi, acıya bulaştı
Ve kime isabet etti?
Kendimde yok bir kabahat
Kendimsizleştim zira
Kendimi bıraktıkça hep kendime rast geldim...

Sevgi buldum bir yokuşta
Acımasız sözler kaydı yokuş aşağı
Yine de yetmedi aşağı bayırlar
Allah'ım değişmiyor, ne olsa yine de değişmiyor
İlelebet aynı gerçekler, görüyorum
Ah kuşlar... Gökyüzünü de mi işgaldeler?
Yer mi kaldı uçacak size son şans,
Şimdi kanatlarınız,
Hangi ayağın bastığı özgürlüğü çırpıyor,
Yere mi indirdiler göğü?
Ah kuşlar, soyunuzu tüketmeye and içtiler!
Zehirlerini kusturacağımız güne hasretle,
Gökyüzünde vuslata kavuşacağız!

Zeliha Nur ALAGÖZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Arap Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

UNUDULUM HAMINIZIN YERİNƏ

Unudulum hamınızın yerinə
İcazə verin, başımı aşağı sallayım
Unudulum hamınızın yerinə.
İcazə verin, sizi atıb getmiş sevgiliniz olum
Puç olmuş arzularınız, ölmüş ümidləriniz olum
Qazanıb itirdiyiniz pulunuz olum.
İcazə verin, hər şeyiniz, hamınız olum,
Günəşə yaltaqlanan kölgəniz olum.
İcazə verin, mən də bir az siz olum.
Gecələr elə şirin yatırırsınız ki, elə bil, ölməkdən ötrü darıxırsınız.
Elə bil, yatmağı ölməkdən ötrü öyrədiblər sizə.
Ayrılıq sevginin ifşasıdır.
Biz bir-birimizdə gizlənmişdik sevəndə.
Ayrıldıq... üzə çıxdıq.
Sevgi bizi geyindirmişdi, ayrılıq bizi soyundurdu.
Necə ki, köhnə külək hər il yeni yarpaqlara tökülməyi öyrədir.
İcazə verin, sizə, yəni bir-birini ayağının altına qoyub ucalanlara qoşulmayım,
Xoşbəxtliyin xəndəyinə yıxılmaq üçün.
İcazə verin, mən günə baxmayan günəbaxan olum...

Aqşin YENİSEY

Şair-Yazar

Bakü-AZERBAJCAN

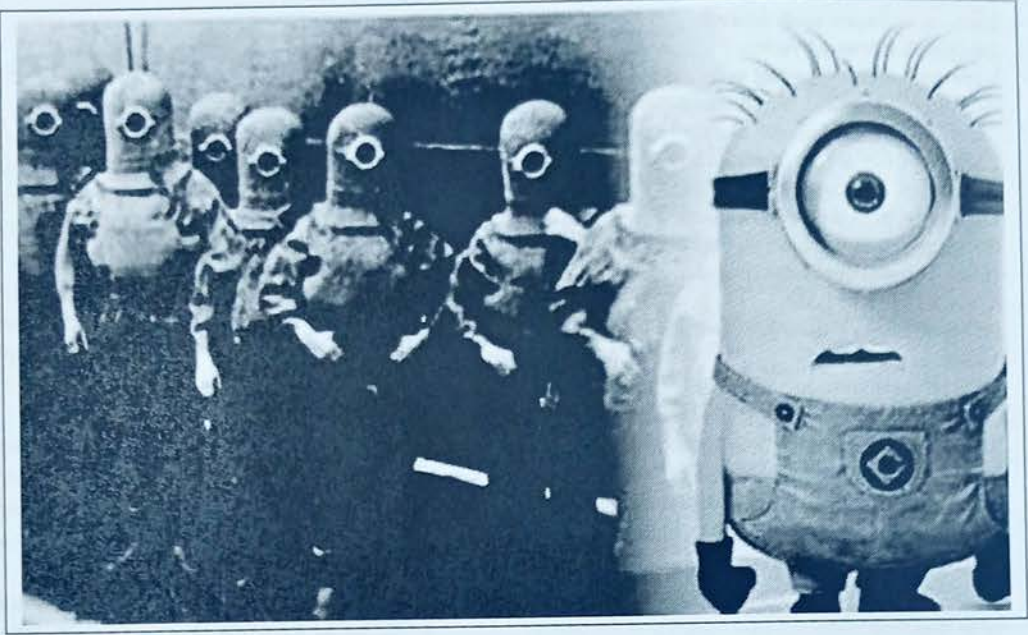
BİRCƏ BİZ QALMIŞIQ

Bircə biz qalmışıq
Əlimizdə qalan itirdiklərimizə
İndidən keçmişə doğru yaşayıb
Qayıtmağı olmayanın
Gəlməyini gözləyənlər
Bircə biz qalmışıq
Atmağa qiymadığımız
Ümidlərlə əlimizdə
Gün il qədər uzanır
Və bilmirik
Hər şey necə belə tez dəyişir
Təkrar- təkrar məhv oluruq
Kimi isə, nəyi isə gözləyib təəssüf
Həm də bu mahnıdan sonra
Deyəsən heç nə gəlmir

Tanrının da unuduğu
Bu xaraba şəhərdə.
Yəqin bircə biz qalmışıq
Bir də başımızı möhkəm sıxan əllərimiz...

Cəmil SALMANOV

**AZERBAJCAN PEDOQOJİ ÜNİVERSİTESİ
AZERBAJCAN**

MİNYONLARIN GERÇEK HİKÂYESİ

Sinemalarda eğlenerek izlediğimiz Minyonların aslında tarihi bir olay üzerine kurulu olduğunu söylesek ne düşünürsünüz?..

2. Dünya Savaşı yıllarında Hitler yönetimindeki Nazi Ordusu'nun Yahudi ırkına karşı ayrı bir antipatisi olduğunu hepimiz biliyoruz. Hitler'in "Bir gün gelecek, öldürmediğim her Yahudi için bana küfredersiniz." dediğini de...Çoğunlukla yabancı kaynaklardan araştırdığımız üzere, Holokost (Holocaust) döneminde(Yahudi Soykırımı) Yahudi çocuklarının, Alman Hükümetine bağlı bilim adamları tarafından birçok deneyde kullanıldığı iddia ediliyor.

Fotoğrafa göre Naziler tarafından esir alınan Yahudi çocuklara gaz odalarına atılmaları için giydirilen kıyafetler Minyonlar filmi karakterleri ile bire bir örtüşüyor. Filmin animasyon olmasıyla birlikte dinsel yanıltma şeklinde haberleri ve bazı sosyal medya sitelerindeki spekülasyonlara sebep olmuştur. Minyonlar gerçekte Nazist Almanlar tarafından farklı araştırma yapmak için esir alınmış Yahudi çocuklardır. Bu çocuklar alman dilini bilmedikleri için onların dedikleri şeylere Nazistler gülerlerdi ve minyonların çizgi filmde de onların dedikleri şeyi kimse anlamıyor. Konuyu biraz daha geniş kapsamda ele alacak olursak: "Holokost Dönemi Çocukları" biçiminde yeni bir başlıkta anlatabiliriz: Holokost döneminde, özellikle çocuklar savunmasızdı. Naziler "ırk kavgasının" bir bölümü olarak ya da önleyici güvenlik önlemleri kapsamında, kendi ideolojik görüşleri uyarınca "istenmeyen" ya da "tehlikeli" çocuk gruplarının öldürülmesini destekledi. Almanlar ve işbirlikçileri söz konusu ideolojik nedenlerle ve gerçek ya da sözde partizan saldırılara karşı misillemelerde çocukları öldürdü.

Almanlar ve işbirlikçileri 1 milyondan fazla Yahudi ve on binlerce Roman (Çingene) çocuğu, çocuk esirgeme kurumlarındaki fiziksel ve zihinsel engelli Alman çocuklarını, Polonyalı çocukları ve işgal edilen Sovyetler Birliği'nde yaşayan çocuklarla birlikte, yaklaşık 1,5 milyon çocuğu katletti. Çalışmaya zorlanabildiklerinden, Yahudi ve Yahudi olmayan ergenlerin (13-18 yaş arası) sağ kalma olasılığı daha yüksekti. Yahudi ve Yahudi olmayan çocukların kaderi şu şekilde sınıflandırılabilir: Ölüm

merkezine getirildiklerinde öldürülen çocuklar, doğumdan hemen sonra ya da kurumlarda öldürülen çocuklar, gettoda ve kampta doğan, esirlerin saklaması sonucu sağ kalan çocuklar, zorunlu çalıştırılan işçi olarak ya da tıbbî deneylerde kullanılan genellikle 12 yaş üstü çocuklar, misilleme operasyonlar ve sözde partizan karşıtı operasyonlarda öldürülen çocuklar...

Gettolarda Yahudi çocuklar giysi ve barınak yetersizliği kadar, aç ve açıklıktan hayatlarını kaybettiler. Alman yetkililer gettolardaki küçük çocukların verimsiz ve bu nedenle "işe yaramaz yiyciler" olduklarına kanaat getirdiklerinden, söz konusu toplu ölümlere karşı kayıtsızlardı. Çocukların zorunlu çalıştırma kamplarında kullanılamayacak kadar küçük olması nedeniyle, Alman yetkililer ölüm merkezlerine yapılan ilk göçler ve toplu mezarlara koyulacak ilk kurbanlar olarak genellikle yaşı büyük, hasta ve engellilerin arasından çocukları seçerdi. Auschwitz-Birkenau ve diğer ölüm merkezlerine getirilmelerinin ardından, kamp yetkilileri çocukların çoğunu doğrudan gaz odalarına gönderdi. Almanya tarafından işgal edilen Polonya ve Sovyetler Birliği'ndeki SS ve emniyet güçleri toplu mezarların yanında binlerce çocuğu vurarak öldürdü. Bazense ölüm merkezlerine giden ilk vagonları doldurmak için ya da ölüm operasyonlarının ilk kurbanları olarak çocukların seçilmesi, Yahudi Konseyi'nin (Judenrat) aldığı belirsiz ve karmaşık kararlardan kaynaklanıyordu. 1942'de Lodz'daki Judenrat tarafından çocukların Chelmo ölüm merkezlerine sürgün edilmesi, Alman talepleriyle karşı karşıya kalındığında yetişkinler tarafından verilen trajik kararlardan biriydi. Ancak Varşova gettosundaki yetimhanenin müdürü Janusz Korczak, kendi himayesi altındaki çocuklar sürgün için seçildiğinde onları terk etmeyi reddetti. Korczak Treblinka ölüm merkezine ve gaz odalarına yaptıkları yolculukta çocukların yanındaydı. Onların kaderini paylaştı.

Belirli hedef gruplardan Yahudi olmayan çocuklar da bağışlanmadı. Örnek olarak Auschwitz toplama kampındaki Roman (Çingene) çocuklar verilebilir. 5.000–7.000 çocuk "ötenazi" kurbanı oldu, misillemelerde öldürüldü. Buna Lidice'deki çocukların çoğu ve ana-babalarıyla birlikte öldürülen işgal altındaki Sovyetler Birliği'ndeki çocuklar da dâhildir. SS doktorları ve tıbbî araştırmacılar toplama kamplarında yaptıkları, genellikle çocukların ölümüyle sonuçlanan deneylerinde ikiz çocuklar da dâhil olmak üzere, birçok çocuğu kullandı. Toplama kampı yetkilileri özellikle Yahudi ergenleri, kötü koşullar nedeniyle birçoğunun yaşamını yitirdiği toplama kamplarında çalışmaya zorladı. Alman yetkililer, diğerlerini ve aileleri sözde partizanlara karşı düzenlenen operasyonlarda, Alman ordusu ve polis tarafından öldürülen Yahudi olmayan diğer yetim çocukları, Anne Frank ve ablasının Bergen-Belsen'de yaşadığına benzer korkunç koşullar altında tuttu. Yetimlerin bir kısmı geçici olarak Lublin/Majdanek toplama kampında ve diğer tutuklama kamplarında tutuldu.

Savunmasızlıklarına karşın, pek çoğu sağ kalmanın yollarını keşfetti. Çocuklar gettoların dışına pazarlamak için kişisel eşyaları çaldıktan sonra, yiyecek ve ilaçları kaçak olarak gettolara soktular. Gençlik hareketlerindeki çocuklar daha sonra yeraltı direniş eylemlerine katıldılar. Birçok çocuk anne babası ya da akrabalarıyla, bazıları kendi kendine Yahudi partizanlar tarafından kurulan aile kamplarına kaçtı. 1938–1940 yılları arasında, Kindertransport (Çocuk Nakli) Nazi Almanya'sı ve Naziler tarafından işgal edilen topraklardan binlerce mülteci çocuğu (aileleri olmaksızın) Büyük Britanya'ya getiren kurtarma çabasına verilen gayri resmî isimdi. Yahudi olmayan bazı çocuklar saklandı ve Anne Frank örneğinde olduğu gibi, ailenin diğer fertlerini de sakladı. Fransa'da, Protestan Le Chambon-sur-Lignon halkı, Katolik rahipler, rahibeler, rahip olmayan Katolikler 1942–1944 arasında kasabada Yahudi çocukları sakladı. İtalya ve Belçika'da, saklanan birçok çocuk sağ kaldı.

Özgür ÖZDEMİR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

BİR GÜN

Bir haftadır son cümleyi aradı, durdu. Bir hafta binlerce kelimenin belini kırmış, kendince en güzel cümlelerle kurguladığı olayı öyküleştirmiş; lakin öykünün son cümlesinde tıkanıp kalmıştı. Aylardır ilk kez bir öykü yazmış ki bunu bir evladı gibi sevmiş, yeni doğan olarak özel bir ad düşünmüştü. Kurgusunun tüm inceliklerini yansıtacak daha okunmadan başlığıyla bir anda herkesi büyüleyecek bir ad. Buldu da... Ama öykünün son cümlesi, en can alıcı cümlesi... Bir cümle, ah son cümle!

Öğleden sonra saat üçe on var. Hava açık, şimdi sahilde turlar ve denizi gören bir kafede çay-bira fark etmez, üstüne sigara tütürdüm mü kesin ilham gelir. Düşüncesiyle hazırlanıp çıktı evden. İskenderun'un kebab kokulu, yoğun trafikli ana ve ara caddelerinden bisikleti ile geçip sahile vardı. Atatürk heykelinin önündeki meydanda soluklandı. Yeniden pedallayıp, heykelin arkasındaki yürüyüş yoluna çıktı. Soluna doğru yol almaya başladı insanların gelip geçmesinden çekindiğinden minimum bir hareketlilikle pedalları çevirerek oturmak için karar vereceği sahil kafelerinin içlerini yokladı. Ne de olsa ilham kovalayacaktı. O dolu, bu dolu el mahkûm en sona dek gideceği belli oldu. Ki en sonlarda yer alan mekân künefe tadında bütün odaklanmalarını dağıtacak bir yerdi. Olsundu bir porsiyon künefenin ne zararı olabilirdi hatta. Kimseye çarpmadan kendini yormadan vardı mekâna. Bisikletini kilitleyip iki sandalyeli bir masaya- ki masa tam deniz manzaralı- oturdu. Garsonun aşına olduğu biri olduğundan samimi bir karşılamanın da daha samimi haliyle karşılandı. Malum ne zaman sahile, diye niyetlense soluğu burada alıyordu. Bu yaz başından beri kaç oldu bu, Allah bilir...

Tüm dengesi künefeyle bozulan Rasim, geçen zamanı çayla telafi etme adına ardı ardına yaktığı sigaralarla ilham törenlerine hız verdi. Önce mekânda "castık castık" çalınan modern müziklerden nem kapmaya çalışsa da gözlerine takılan çiftlere ya da erkekli- kızlı gruplara bakmadan da edemedi. Bir saati geçti, bir saat nasıl geçti?

Gün iyice ufka yaklaştı. Sahilde öğlenin sıcaklığı serinliğe dönüyor, eylül güzelliğini sunuyordu herkese. Ama, aması ne, bir kelime bile yazmadan geçen bir saat ne işe yaradı ki.

Öyküyü yeniden düşündü. Tamam, işte her şey tamam... Kahramanın bir gününü kaleme almış, iki olay içindeki kararsız-kararlı hallerinden modern insanın seçim aşamasında kritik düşünebilme yetisinin zayıflığına dem vurmuştu. Kahramanı Necdet, uzun boylu düzgün fizikçi evli ve bir çocuklu bilgisayar mühendisiydi. Aklında kesin para edeceğini inandığı bir yazılım ile patronunun karşısına çıkıp bunu pazarlayacakken eşinin kardeşine aldanıp hem patronunun iltifatından hem de umduğu gelecekten olmuştu. Eşiyse işi arasında tercihini eşinin öğütlerine göre düşündüklerinden tam zıt yönde kararlar almış bunun sonucu olarak gün içerisinde birçok hayal kırıklığı yaşamış, akşamında işsiz biri olarak evin yolunu tutmuştu.

Olayı Ankara'da kurgulamış, yoğun Kızılay-Sakarya düzleminde kararlarının nasıl da akşama doğru eriyen kalabalıkla eşitlemişti ki Ankara'nın başkent yoğunluğuna İstanbul kadar da olmasa bir ünlem koymayı başarmıştı. Zamanı da günümüz insan yaşamından almış, yer ve olayı bu yüzyılın parasal hayat dönüşümünde işlemiş, büyük şehrin yoğun ve yorucu temposunda hayat ve hayallerin nasıl ucuza tüketildiğini öykülemişti. Gözleri bulunduğu yere yeni gelen kafiye kaydı, kızlı erkekli grup aynı cins elbiseler içindeydi. İzci oldukları belli... Grubu süzmeye başladı ki bütün düşünceleri kaydı gitti meçhule. Daha bir dakika öncesinin İlham kovalayıcısı merakla bu insanları izliyor, onlara gösterilen masaya gidişlerini, Bu arada şen hallerini, samimiyetlerini, Ne zamandır görmediği bir yakınlığı görüyordu. Merakı o denli ileri gitti ki bir bahane ile masadan kalkıp yanlarında bir yere çöküp bütün konuşmalarını dinlemeyi düşündü ki düşündüğünü de fiiliyata dökmesi bir oldu. Lavaboya diye kalkıp içeri yöneldi. Yolda ilk gördüğü garsona, masasını değiştireceğini söyleyip tuvalet bölümüne geçti.

İçeride ellerini yıkar yıkamaz saçlarını düzeltti hatta ilk şeklinden farklı bir tarafa yatırıp taradı saçlarını, güya tanınmayacaktı. Aynada kendine bir kez daha baktı. Yüzünde anlamlandıramadığı bir ifade vardı. Kararsızlığın kararlı halinden başka bir şey göremedi. Ellerini lavabo taşına dayayarak yüzünü iyice aynaya yaklaştırdı. Bir anda Rasim'le göz göze geldi. Kulaklarına ise "Keşkelerimin içinde bir keşkesi dahi olmayan gökyüzünde kurulu bir şatonun kulesinde dünyayı seyre dalıp küçücük insanların muazzam keşmekeşini her türlü dünyalık duygudan uzak bir tanrı haşmetiyle izlemek istiyorum." cümlesini Rasim, adeta fısıldadı...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ

ADANA YAKAPINAR SELAHATTİN AFŞAR ANADOLU LİSESİ

Edebiyat Öğretmeni

KELEBEK ETKİSİ

Öyküler okurdum, tamam çocuktum
Kelebek gibiydi her halimiz ve uçarı
Rihtimlarda soluk alıp verirdik;
Deniz tenimiz, tenimiz tuz gibi yakıcı...

Matemden uzak, en derinlerimizi,
Mavimsi günlerle doldururduk.
Mutluluk her sayfada bir başkaydı,
Gözlerimiz aşına bu öykünün satırlarına...

Umut bitmeyen, tükenmeyen sevda
Sessizce süzülürdü rüyalarımıza
Sensiz kalışlarımdan bu yana
Geceler hep bulutlu saçların gibi kara...

Şimdi,
Kelebekler turuncu kanatlarıyla
Öykülerden kaçıp kaçıp
Mavi mavi rüyaları umutla
Geceleri düş kaçaklarından
Sessizce sızıp
Rihtimlarda denize küskün
Dalgaların aşığı gemilerin,
Direklerine konsun ya yeniden...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ

YOKLUKTA

Kuvvetsiz kalır insan yoklukta,
Ecelin elinde basit bir oyuncak hatta...

Kanatlarına nal takılı güvercinler
Konar cam kenarlarıma
Uçmaz, uçamaz .
Gördükçe yürek yaralanır
Kahırla, kahırla...
Ey doktor bu ayrılığa çare nedir?

Rüyalar âleminde
Kötüler bekçisi her hatıra
Karşılaşınca her düşte
Kâbusa döner geceler
Ki yokluğunla eş değer

Renksiz kalır insan yoklukta
Yokluk ki her daim simsiyahtır hatta

Boğaz,
Bir İstanbul günün matemini çekiyor
Nihayet bir cinayet gibi intihar akıntılarda
Suç, fırl fırl dönen ruhları
Heybelerine dolduran yoklukta
Ve yazık, devlet baba resmîyetinde,
Sevdayı merdiven altı tezgâhlarda
Ucuza satanlara...

Dertlenir insan var gibi yoklukta
Varlığın bazen uzak diyarlar gibi hatta...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Edebiyat Öğretmeni

DÖRT... YA DA BEŞ!

Yazılara başlamak aslında yazının gelişme içeriğinden daha zordur diye düşünüyorum. En azından benim gibi edebi dikkatten yoksun, düz yazı yazan ve genelde içeriği o kadar da derin olmayan yazarlar için zor. Diğer arkadaşlarım gibi şiir yazmak veya gerçekten suya sabuna dokunan edebi bir duruşu olan bir yazı yazmak benim için imkânsız olabilir. Ancak bir yandan da düşünecek olursam, bu yazı stilimin Arthur Rimbaud'un şiiri yep yeni bir şekilde ele alış tarzı yaratacağından da gizliden gizliye korkuyorum. Gerçi korkum yersiz de olabilir, çünkü dünya üzerindeki sınırsız olasılıktaki bir yazar çoktan kullanmış düşüncesi de beni korkutan diğer şeylerden biri. En azından Arthur Rimbaud şiirde yapmış. Çok yaşa Rimbaud! Bir gencin hayallerini yıktın. Neyse, konudan bu kadar dağılıp toplamak sadece bana ait bir şey, daha doğrusu konuyu anlatmadan aslında içeriği vermek. Konuya biraz kafa yormanız gerekecek. Örnek o kadar da zor değil.

Yukarıda bahsedildiği gibi, insan ikilem halinde yaşar. İkilemler ve seçimler her yerdedir. Aynı kırmızı ve mavi hap klişesi gibi... Benim ikilemlerim ise daha çok kafamın içinde dolaşiyor. Zira kafamdan geçen düşüncelerin bazıları; Bu yazıyı yazma! İle Yaz. Yazsan n'olur? Tarzında. Ben tembel bir insan olduğumdan, genelde yazma diyen kısmın tarafındayım. Zaten yazdığım yazıları da beğenmiyorum genelde. Ama editör yazı istedi ve yazı yazmak bir seçimden çok, bir zorunluluk oldu. Yazılarım üstünden gidersem biraz – aksi halde bu yazı uzamaz – yazılarım genelde düz konuşmalar halinde geçer. Bu durumun sebebi kafamda sabit bir düşünce olmamasından kaynaklanıyor. Sürekli farklı yönlerden düşünen ben kendimi kolayca bu tür şeylerde ortaya atabiliyorum. Sonuç olarak; Bir yazı doğuyor. Ama genelde ortaya attığım kendim, yazı yazmama taraftarı birisi. Gerçi onun çoğu şeyden hoşlandığını da söyleyemem. Aksi bi adam. En azından bunca senedir beraberiz. Tek konuda eminim ki, o olmasa çoğu yazılarımı yazamazdım. Gerçi onun yüzünden bir şey de yazmıyorum ya. Orası ayrı bir konu... Başka tek bir konudan eminim ki, onun sayesinde kendi karmaşık üslubunu anlayabiliyorum. Onun can sıkıntısı ve anti-tez olayları sayesinde, böyle yazabiliyorum. Sana çok teşekkür ederim öteki ben! Her ne kadar huysuz biri olsan da...

Anlamayanlar için son paragrafın ayrıcalığı; bu paragrafı onlara ayırdım. Benim gibi biri, ya da tam anlatmak istersem, benim üslubum; Bütün olayı uzun uzadıya özlü sözlerle anlatmak yerine, saçma bir örnekle üstünde hafifçe düşünmek gereken bir yazıyla anlatmak. Böylece hem yazım kısa oluyor hem de uzun lafı sevmem. Dışarıdan kısa, anlamsız ve saçma gibi görünen bu yazı, aslında kendi içinde anlamlı ve saçma bir bütün -tabi bunu açıklamak hiç hoşuma gitmiyor o ayrı...

Kaan İYİAKSU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

VAZGEÇME

Zaman kavramının çok çok değişken olduğu bir aşıkardı ama yine de yüzümüze bu kadar acımasızca vurulması zaman için çoğu zaman bir lükstü. Bir gün kimin aklına gelirdi bir sonun başlangılı mıydı aldığın her nefesin her pâyesinde onu anarken boğazının düğümlemlenip konuşamayacağını, zihnindeki arbededen kaçamayıp ansızın yine kendini onu, olanları düşünürken buluvereceğini? Bilinmezdi. Ama bilmek gerekirdi belki de. Kimse bir güzelliğe başlarken asla sonunu düşünmezdi, kötü-anki hisler beyni çoktan etkisi altına almıştı bile... Ama gün gelecekti ve o etki altına alınan beyin dizginleri eline alacaktı. Tüm bunlar bizim seçimlerimiz olmuş olsa dahi seni bir seçim daha yapmaya mecbur bırakacaktı. Aslında yapılması gereken bir seçim değildi belki de. Seçim olmuş olsaydı bile illa ayrılıkçı bir seçim şart olmayacaktı. Fikirler, kalpler, ruhlar bir iken bunun önünde ne durabilirdi tabi tüm bunların bir olması ihtimali masumca bir temenni iken. Zira kimsenin yüreğini, zihnini ortadan ikiye ayırıp içine bakamazdık. Bunların doğruluğunu bazen bir çift söz bazense içten gelen bir davranış gösterebilirdi. Bazense bu ufacak şeylerde bile bir tutarsızlık olurdu, olurdu ki yokluğunu gördüğünüzde burkulan kalbiniz tekrar varlığını gördüğünde gerçekliğini ayırt etmekte annesini kaybetmiş bir çocuk masumluluğunca ve çaresizliğince zorlanırdı.

İnsanın ömrü boyunca hayatın karşısına çıkaracağı güzel şeylerin sayısı hep çok azdı ve bunu bulduğunu bir nebze dahi olsun hissettiğinde peşini bırakmayıp islanmaktan korkmayan bir kelebek edasıyla sahip çıkmak gerekti. Hayat her zaman güzel ve değerli olan şeyler için bizden bir şeyler isterdi-alırdı ve almaya da devam edecekti. Emek, çaba, zorluklar, acılar... Ama sonunda bize bahsettiği şey hep güzellikti. Ama biz neden bu güzelliğe ulaşmak uğruna bu zorlukları aşmayı denemek yerine kolayı seçerdik? Karşılaştığımız sorunlardan nereye kadar kaçabilirdik ya da bunun sonu ne olurdu? En son noktada canımıza tak edip başkaldıracağımız âna kadar mı yoksa bu vicdani yükün ve ezikliğin altında kalıp canımıza kastedene kadar mı? Hayatı oklarımız bitene kadar ıskalamayı bir kenara bırakmak gerekirdi. Hele bir de tüm bu zorlukları aşarken yanınızda elinden gelenden fazlasını dâhi yapmaya hazır olan her şeyini ortaya koymuş birisi varsa... Ah ki ne ah! Ahvâl böyle iken sonucun hüsrana mı üzülürsünüz yoksa kendinizi tamamı ile ortaya koymuşken bunun bir kalpte bir yer bulamayıp havada boş beyhude kalmasına mı üzülürsünüz?

Bazı şeylerin tek çaresi unutmak mı denirdi yoksa zaman mı? Bunların hepsi de arkasına sığınmış kaçışların birer zorunda kalınmış bahanesinden tekerrürdü sadece. Zira zaman nefes almakla geçen bir şey değil sevdiğinin nefesini yanında hissettiğinde geçen bir şeydi. Tüm arzu buydu ama bunu başarabilmek sadece cesurların işiydi. Hatta başarmak şurada dursun bunu denemeyi göze alabilmek bile cesurların işiydi. Kimilerinin vazgeçışı kimilerinin sevdasına ve sadakatine başlangıcı gibiydi tıpkı Oğuz Atay'ın şu satırları gibi:

- “-Sevelim mi Olric?
- Sevmek nedir efendimiz?
- Sevmek vazgeçmektir Olric.
- ‘Vazgeçtiyseniz’ sevelim efendimiz.”

Bir gün ‘kimilerinin’ de ‘kimileri’ gibi olması ümidiyle...

Yusuf ÖZKAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.SINIF

BOSNA'DA BİR KADIN

Bir kadın fark ettim Bosna'da, yanı başımda
Saçlarının o dalgalanışı, etrafa o bomboş bakışları
Sert bir tavır vardı fark ettiğim kadarıyla
Ama umursamadım o sertliğini
Ben o anda o boş bakışlara yandım.

Dedim ki kendime sessizce
O bakışlara anlam, o tavırlara yumuşaklık katmalıyım
Kim üzdü seni dedim içimden
Kim kırdı, kim yaktı o sevilesi canını...

Fark ettirmeden, ben sana usulca bakarken
Sen sessizliğine kapanmış bakıyordun oturduğun masanın penceresinden
Ben sana, sen uzaklara bakmaları bitiremedin
Sanki o birkaç dakika da ezberlemiştim yüz hatlarını...

O uzaklara bakan gözlerine odaklanmaktan başka bir şey yapamadım
Ne gelip baktırabildim gözlerini gözlerime
Ne de seni bırakıp, masamı terk edebildim.

Baktım sana sadece
Elimden o an bir tek o gelebildiğinden
Sessizce,
Ürkütmeden,
Gözlerini uzaklardan alamadan,
Yanına oturmadan...

Ve sonunda, zamanı geldiğinde
Gözlerine kavuşamadan,
Sana yorulmadan,
Benim aklımı böylesine yoran
Bir tablodan çekip gittim.

Yasin ÖZTOPRAK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dil ve Edebiyatı
2.Sınıf

BLURRY

I surely know that
All the memoires are wet
Swimming with the music
And there's no exit

Time kills the love
I can't think you anymore
Maybe you faded
Maybe you never waited

And I am trying to erase
All the bad memories
Changing the game
To come back again.

Berkan ÖZKAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

ANLATAMIYORUM

Ağlasam sesimi duyar mısınız,
Mısrararımda;
Dokunabilir misiniz,
Gözyaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu
Bu derde düşmeden önce...

Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.

Orhan Veli KANIK

JE NE PEUX PAS RACONTER

Si je pleure, pouvez-vous entendre ma voix
Dans mes vers;
Pouvez-vous toucher,
A mes larmes, avec vos mains?

Je ne savais pas que les chansons étaient si belles
Que les mots étaient insuffisants
Avant que je sois tombé dans cette peine.

Il y a un lieu, je sais;
Il est possible de dire tout,
Je me suis approché notablement, j'entends
Mais je ne peux pas le raconter.

Traduit par: Emre KURNAZ

Parfois, tout finit. La taciturnité... La silence commence. Ceux que nous voulons dire, c'est de se noyer dans le vide que nous ne voyons les oiseaux ni volent et ni chantent. Tout ce qui est beau disparaît un à un. Et alors, quand l'espoir nous a déjà quitté, les nuages noirs que nous ne savons pas d'où ils viennent, se sont effondrés sur nous. A l'instant, la seule chose que nous voulons faire, c'est de clamer en criant le silence croissant. Mais nous ne pouvons ni le faire ni le raconter comme Orhan VELI.

Emre KURNAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

BREAKING BAD DÖNECEK Mİ? (Dizi İncelemesi)

Ne vardı bu dizi de böyle? Nasıl da izlendi tüm dünyada? Özellikle burada, Türkiye’de, yabancı dizilere biraz ilgi duyan herkesi kendine hayran bırakmayı nasıl da başardı?

Bence cevabı basitti...

Son elli yıllık bir kült olan Hollywood’un Western ayağı, karşımıza bir mini dizi olarak çıkmıştı... Buna da günümüzün yaygın problemlerinden biri olan sosyal fobi ya da sosyal anksiyete kılıfı geçirmişti.

Düşünsenize! İçinde Meksikalılar(uyuşturucu Kartel’i), kanun kaçakçıları(Saul Goodman), kocasını patronuyla aldatan bir kadın(Skyler White), ilgiye muhtaç felçli bir ergen ve DEA ajanı bir kayınbirader!

Ne yok ki bu dizide? Nasıl da izlenmesin tüm dünyada? Ee bizim Western tutkumuz da malum... Neyse.

Vince Gilligan’dan bahsediyoruz ve tüm bu unsurlar ile yarattığı eserinden... Huffing Post Live’a verdiği demeçte “Ne Heisenberg öldü ne de Breaking Bad!” derken ciddiymi. Hangimiz isteriz çok sevdiğimiz serilerin bitmesini? O da bunu biliyor ve eminim istemiyor.

Better Call Saul işte tam da böyle bir anda girdi hayatımıza. Bana kalırsa Vince, sözünü tuttu ve Heisenberg’in göğsündeki yaraya biraz merhem sürdü. O yara hepimizindi... Saul Goodman, Mike Ermantraut ve Tuco Salamanca’yu tekrar ekranda görmek ve sonunu bildiğimiz bir hikâyeyi izlemek belki de hiçbirimize sıkıcı gelmedi. İşte Vince Gilligan böyle bir dahiydi.

Breaking Bad, oyuncularına yeterince ödül kazandırmıştı. Emmy 2014, o sene onlara çalıştı. Ertesi sene Trumbo isimli bir başka Hollywood kültü olan Soğuk Savaş ve Bunun Bedelini Ödeyenler kategorisindeki film, Brayn Cranston’ı bizlere ekranda hem de başrolde göstererek merhemli yaramıza gazlı bezi sardı. O da Oscar adayı oldu. Bu tarz dizilerin böyle düşük bütçeli görünüp, aslında AMC’ye ne kadar pahalıya patladığını biliyorum. İzleyelim derim ben. İnanın kola ve cips ile süslemeye gerek yok. İzlerken zaten onları unutacaksınız. Bir de benim gibi metanfetamin nasıl üretilir diye araştırmaya kalkmayın. Kendinizi tutamazsanız sorumlusu ben değilim. Belki top sakal bırakıp fötr şapka takabilirsiniz; kimse size bir şey demez.

Ama siz onlara şunu söyleyin:

“Remember my name!”

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

DELI KİŞİ

Ben deli kişiyim;
Denizim allak bullak
Gemim alabora.
Senin ellerinde ısınmaz ellerim.
Saçlarının ısısı yakar, tarayamam.
Göğsümde yıllar için sakladığım bin sitem haykırıyor,
Kimler anlatır hikâyemizi, bilemiyorum.
Yarına ne bıkarılmışsak, bize yetmemiş.
Bir gurur bağlanmış ayağımıza,
Ve asıl mesele gitmekse eğer, gidilirdi...
Fakat yasa gibiydi gülüşün,
Boyun eğmemek namümkün.
Ben deli kişiyim.
Gazeteler milyon dolarların
A yazadursun.
Benim asıl meselem hüznü şu âdem soyunun.
Sonra konuşmak gerekirse ağlamaktan,
Ben hiç ağlamadım alacakaranlığında bir sabahın.
Ağlasaydım da söylemezdim,
Bir mağrur laf arardım,
Sen saçlarını tarardın.
incecik, kızıl ve hırçın.
Fakat önüne "hiç bir zaman" denilen her şey
Yapılmıştı.
Yalan bile söyleyemiyorduk.
Ben deli kişiyim.
Sağlığında sıkıntı yok,
Sıkıntım hüznü şu âdem soyunun.
Ve birisi çıkıp diyor ki, yaşamak güzeldir
Her şeye rağmen...
Yazılan bütün güzel sözlerden sonra,
Bütün kışlardan sonra,
Hüzün barındıran her şeyden sonra...
Sonra bir şeyler oldu,
Birisi koltuk mu sahiplendi, ne olduysa
Kan gövdeyi götürdü.
Yüzmesini bilmeyen kaç çocuk vurdu sahile.
Yaka paça herkes bir kazanda
Yakılacakmış diyenler,
Herkes değil, günahkârların yanacağını söylediler.
Oysa herkesin bir günahı vardır
Diye biliyordum ben.
Yavuz Sultan Selimden beri...
Belki de daha eskidir, bilemiyorum.
Tanrının hesabı daha iyidir, emin olun.
Ben deli kişiyim.
Bir kadın da ben ağlatmışım, sevemeyişimle.
Memleketçe ağladığımız bir dönemde
Önemi var mı?
Var.
Çok mu?

Hem de nasıl!
Herkes her şeyi iyi bilir, hâşâ!
Yükseklik sizi korkutmaz, düşmezsiniz.
Bir hırçınlıkla tırmanmaya yeltenmiş,
Can almışsınız.
Koyduğunuz bütün taşlar oynamış,
Düzen sarsılmış,
Herkes bir türkü tutturmuş, tütün sarmış.
Oysa ben tütünü bile senden daha kolay bırakmıştım.

Elcan Bayram
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2.Sınıf

GÖÇÜK ALTI SATIRLAR

Hayalleriniz boyunuza büyük geldiğinde anlıyorsunuz ölmeyi. Yaşadığınız her ilişki bedeninizden bir parça çaldığında nasıl eksilirmiş bir insan, fark ediyorsunuz. Gözlerinizden akan yaşları silmeye bile haliniz kalmadığında aslında tek suçlunun siz olduğunuz gerçeği, tokat gibi çarpıveriyor suratınızın tam ortasına.

Önceden galibi olduğu sandığınız her bitiş bu gece mağlubiyetinizi ilan ediyor bir bir... Günlerce, aylarca bir yalana inandığınızı görüp biraz daha batıyorsunuz ellerinizle yaptığınız bataklığa. Sevmenin ne demek olduğunu bilmediğinizi birkaç insanın sizden sonra başka bedenlerde mutluluğu bulduğunda öğreniyorsunuz. Yalnızlığınıza sarılıp, feminen düşüncelerinizi kendinize yastık yapıp, yalanlarınızla doldurduğunuz o kuş tüyü yatağınza uzanılıyorsunuz sonra. Tek başıma yeterince iyiyim. Sevmek diye bir duygu dolaşmıyor damarlarımda, derken canınız acımıyor da değil... Sevemiyorsunuz ama... Başkalarının mutluluğu altında kalıp göçük altı satırları karalıyorsunuz.

Ümitle sarıldığınız her bir dal elinizde kalmış, kırılmamış kemiğiniz bile bulunmazken hala galibiyet naraları atıp iyiyim yalanıyla sarmaş dolaş olabilecek kadar gücü bulabiliyorsunuz kendinizde. Bir sigara bir sigara daha derken dakikalar kovalıyor birbirini... Bazı acılar dinmek yerine daha fazla yakıyor. Kül olmuş muyum diye ayna karşısında ürkek bakışlarınızı yakalyorsunuz bir ara. Bende de durum bu işte...

Sabah yok bu gece... Güneş doğmayacak gibi. Acı var azimim... Yalanlarıma inanışlarım var... Biz yok bu gece aslında bakarsanız ben de yok... Bir yorganın altına sığınıp kazağımın koluna gözyaşlarımı saklayışlarım var. Elinde organla güneşi doğurmaya çalışan bir ben var...

Unutmadan söyleyeyim... Koklayacak çiçeklerim yok artık. Kurduğum hayallere ortak çıkacak bir beden var olmadı henüz. Varsın olsun unutulayım. Söylediğim şarkılar, kurduğum hayaller yarıda kalsın müsveddem ise hayatınızın herhangi bir tozlu köşesinde atılı kalsın...

Büşra ÇAKKIR
Kimya Öğretmeni
KONYA

SENİ SEVİYORUM

Sebepsizce sevdim seni
En güzel düşü görür gibi
Nasıl anlatırım seni
İçmeden sarhoş olur gibi

Sessizliğe gizleniyorum
Esrarengiz bir sır gibi
Ve dudaklarımda kaybolmuşsun
İki damla su gibi
Yorulmuşsun uykuya dalmışsın
O kadar tatlı uyumuşsun ki bir bebek gibi
Rahatsız etmeye kıyamamışım seni
Uyurken seyre dalmışım uyanmanı bekler gibi,
Mutluluğun adı senmişsin kimse görmesin diye
Kalbimde saklıyorum seni.

Hale USALAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

HİS

Ağlamak ruhun arınma halidir demişti birileri. Uzun yıllardır ağlayamadım ben. En son ağladığımda dev gibi çocuktum. Dev gibi dediğime aldırma yaşantılarına göre oldukça kısa tıknaz bir şey işte. Ruhtu büyük olan hayattı o yaşta dev olmaya sebep. Ağlamak ruhun arınma hallydi, oysa ben o gün ağlayarak arındırdığım ruhumu intikam aralar tekrar kirlenmişim. Yazık, o ağlama ve esnasında oluşan tüm hıçkırıklar boşa gitmişti.

Bundan tam 16 yıl öncesinden bahsediyorum. O zamandan beri hiç ruh arındırma durumu yaşamadım. Belki de yaşadım fakat bu ağlamak gibi ferahlatıcı bir şekilde olmadı eminim. İlkokul birinci sınıfa gidiyorum. Okulum sabah 6 gibi başlayıp 12 gibi bitiyor. Maddi olarak ailemin durumu pek parlak değil. Okuldan çıktığım gibi eve koşuyorum. 2 adet termosum var birini sağ diğerini sol omzuma asıp doğru pazar yerine. Kış ise salep ve çay, yaz ise mevsimlerden soğuk su ve limonata oluyor termoslarımda. Ev ekonomisine kendimce katkı yapıyorum. Kendimce dediğime bakmayın günde 30-40 milyon kazanıyorum iyi para. Pazar esnafı da beni seviyor. Tatlı çocuğum sesimi de beğeniyorlar şarkı, türkü söyletiyor kimi esnaf.

Okuldan çıkıp pazarda salep-çay satılacak bir mart ayının Salı günü. Okuldan koştur koştur çıkıyorum çünkü Salı pazarın en yoğun günü. Eve gelip anne öpülüyor ve termoslar sırtlanılıp doğru pazarın yolu tutuluyor. Birkaç bardak çay-salep satıldıktan sonra takı toka ve kıyafet satan 17 numara Cemil ağabey, müşterileri için iki salep kendi ve elemanı için de iki çay istiyor veriyorum. Salebin bardağı 750 bin lira, çay ise 250 bin. Toplam 2 milyon tutuyor Cemil'in hesabı. Cemil çevrede pek sevilen bir esnaf değil. Bir milyonunu veriyor başka bozuğu yok sonra uğra diyor peki ağabey, deyip devam ediyorum mart ayında satışına. Derken ikinci vakti termoslar bitiyor. Cemil'in yanına uğruyorum ağabey borcun vardı diyor. İnkâr ediyor. Nasıl olur ki, 2 salep iki çay aldın 1 milyonumu vermedin. Benim onu yalancılıkla suçladığımı iddia ediyor ve üstelince itip kalkıyorum. Toprağı öpüyorum. Esnaf toplanıyor başımıza. Ne oluyor gibisine sorular.

Bu benim malımı çaldı, üstelik bana yalancı muamelesi yaparak üste çıkmaya çalışıyor. Nasıl oluyor, ne ara düşünüyör hiç bilmiyorum gömleğimin cebinde henüz paketinde bir bileklik çıkıyor. Tüm esnaf bana köpürüyor birkaç sert tokat daha yiyorum. Tokat sadece fiziksel acı yoluyla ağlatıyor fakat canım yanıyor. Fakat 3 yıldır çalıştığım sevdiğim pazarda hırsız muamelesi görmek her zerre mi yakıyor. Üstelik tüm esnaf daha önceki çalınan mallarını da benden bilmeye başlıyor.

Toparlanıyorum fakat çocukluk işte büyük korkuyorum. Hiçbir şey söyleyemedim termosları dahi oldu-ğum yerde bırakarak ağlayarak eve koşuyorum. Ailem üzgün olduğumu anlıyor ama renk vermiyorum. Öğretmen flüt almamız gerektiğini söyledi diye bir bahane uyduruyorum. O gün eve gittiğimde kazandığım paradan tek kuruş vermiyorum ve akşamı beklemeye koyuluyorum. Çünkü Pazar esnafı o günün pazarı bittiğinde diğer gün pazarın kurulacağı yere akşamdan tezgâhlarını bırakıp öyle gidiyor evlerine...

Beklediğim akşam saatleri geliyor sessizce evden çıkıyorum. İki yanı, iki veya üç katlı bahçeli klasik mahalle biçimi sokağımızdan yürüyorum Çarşamba pazarının kurulacağı yere. 2.5 litrelik kola alıp biraz içip gerisini dökmek suretiyle boş bir şişe elde ediyorum. Yol üzerindeki ilk petrole gidiyorum tanıyorlar beni. Dedemin yolda kaldığını ve bu şişeye benzin doldurmalarını istiyorum. 9 milyon 500 bin lira karşılığında iki buçuk litre benzin ediniyorum. Evden çıkarken her şeyi kafamda kurup planımı eksiksiz yapmışım. İç cebimde kibrit mevcut. Pazar alanını yaklaşıyorum ve pazarı görebilecek hafif yüksek bir noktada beklemeye koyuluyorum. Beklediğim gibi pazarcılar tezgâhlarını getirmişler. Planım saat gibi işliyor edasıyla bekçi kulübesini gözlüyorum. Normalde bekçi uykucunun biridir biliyorum fakat oda ne kulübede televizyonun yaydığı mavimsi ışık. Çaresiz beklemeye koyuluyorum. O arada sıkıntının tetiklemesiyle bende kibritleri tetikliyorum bir bir... Oda ne son bir adet kibrit çöpüm kaldı.

Bana 10 saat gibi fakat realitede 1 saatlik bir bekleyişin ardından kulübedeki televizyon kapanıyor. Bekçi son kez çıkıyor kulübeden bir turlanıyor ve tekrar kulübesine dönüyor. İşte tam zamanı diye düşünüyorum. İlerliyorum Pazar alanına doğru. Cemilin her zaman tezgâh açtığı yere gidiyorum. Biraz benzin döküyorum ki işi garantiye alma dürtüsüyle tezgâhin üstüne örtülü çadırı kaldırıp bakıyorum. 19 numara. Başımın aşağı kaynar sular dökülüyor cemilin numarası 17 olmalı. Hemen kaçarak gitmek istiyorum fakat cemilin beni haksız yere ağzından salyalar akıtarak suçladığı suratı gözümün önüne geliyor. Tek tek tezgâhların örtülerini kaldırıp 17 numarayı aramaya koyuluyorum. Bitireceğim seni 17. 8-10 kadar tezgâh örtüsü kaldırma işlemin ardından işte karşımda 17 numara.

Çocuğum o zamana kadar intikam duygusu benim için en fazla mahalle maçlarıyla alakalı bir kavram. Mağduriyet acı bir boyut daha önce çok yaşadım biliyorum. Ama o durumda vicdanın hep rahat. Zarar vermiş ve bunu hiç denememiş olmanın. Yırtıcı ol(a)mamanın kaval sesiyle süslenmiş huzuru. Yenilgi ve boş verme durumunun huzurunu biliyorum. Fakat intikam ve zaferin vereceği duyguyu hiçbir şekilde tahmin edemiyorum. Annemin sürekli iyi insan olmamız konusundaki telkinlerini birileri bizi üzse bile bizim aynı şeyi yapmamamız gerektiği konusundaki uyarıları aklıma geliyor. Ve fakat bu hep böyle gitmez diye düşünüyorum. Şimdi git anne şimdi değil sonra konuşuruz.

İKİDEN BİRE

Yanlış zamanlarda yanlış yerlerde tanıdım seni acaba, dedim kalbim bu sefer durur mu?

Zamanın kovaladığı iki uç idik biz. Biz olmadık olmayı beceremedik, ya sen istemedin ya da ben isteklerimi söyleyemedim. Seninle zamanın arasında kaldım. Olur mu o zaman bekler miydin kör sokaklarıma ışsız sokaklarıma aydınlık olmak için gelir miydin ya da gelmez miydin, orada seni bekleyecek birine kapını sonsuza kadar kapatır mıydın? Zaman ile yarıştım sana ulaşabilmek için iki adımlık mesafelerde kaybolduğu bilirim tanıdık gelmeyen insan yüzlerini görürdüm bitkin düşmüş bedenime ağır gelmezdin ki, sen kaçtığın kadardın ben ise saklandığım kadardım söyleyemedim, cümlelerimi sana kuramadım. Senin ismini yazarken bile harfler yer değiştirirken, satırların arasında bulamadığım şiirlerimin içinde sakladığım yüzünü güldüremediğimdin. Kaçmak için hep sebeplerin olsa da benim saklanmak için şiirlerim vardı seni anlatabilecek kısalıkta. Ağlayacak kadar da derin hislerim. Susmadan içimdekileri boş satırlara yazarken imleci izlemektir seni bulduğumu sandığım andı kaybedişim.

***

Gitme uzak yollardasın ellerim sana uzanamaz. Sevgi çıkarların ortasında kala kalmak. Üzülmelere bile üzülemeden, sevginin varoluşuna inancını yitiren. Hak edilmemiş insanların duyguların içinde boğulurken bir ömür geçiyor... Susmaların mutluluğuna saklarken kandırılmanın acısıyla sevgiyi arıyordu...

Boş odalarda ve karanlıkta beklerken,
Hem seni özlüyor hem de nefret ediyorum.
Gidişine o kadar doluyum ki
Konuşsam nefesim kesilecek gibi
Susuyorum...
Özlemlerim ve nefret edişlerim
Seni senden daha çok anlamsız kılıyor.
Seni beklerken...
Susuyorum...

***

Sustukça seni içimde büyütmemelerim sonsuz boşluk oluşturuyor. Yanlış zamanlar da yanlış yerlerde tanıdım seni... Zamanın kovaladığı iki uç idik. Biz olmadık, olmayı beceremedik ya sen istemedin ya da ben isteklerimi söyleyemedim. Seninle zaman arasında kaldım... Beni bekler miydin? Kör ve ışsız sokaklarıma aydınlık olmaya veya gelmez miydin? Orada seni bekleyecek birine kapını sonsuza kadar kapatır mıydın? Zaman ile yarıştım ulaşabilmek için iki adımlık mesafelerde kaybolduğumu bilirim. Tanıdık gelmeyen yüzler görürdüm, bitkin düşmüş bedenime ağır gelmezdin ki...

Sen kaçtığın kadardın, ben ise saklandığım kadardım söyleyemedim... İsmi yazarken bile harfler yer değiştirirken, satırlar arasında bulamadığım şiirlerim ve yüzünü güldüremediğimdin. Kaçmak için sebeplerin olsa da benim saklanmak için şiirlerim var... Seni anlatabilecek kısalıkta... Susmadan içimdekileri yazarken boş satırlara imleci izlemektir, seni bulduğum andı kaybedişim...

İbrahim Eren AYVAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Metalurji ve Malzeme Mühendisliği
3.Sınıf

BİR ŞARKI

Bir şarkı ne kadar anlatabilir?
Ne kadar yansıtabilir,
Bir adamın iliklerine kadar batmış ifadesini.
Sahi ne oldu bizim şarkılara?

Kusuruma bakma, hatırlayamayacak kadar yorgunum.

Yanlış da anlamamı istemem
Sebebi sen değilsin yorgunluğumun, bizzat şu hayat denen
Hiçbir şeyin her şey olduğunu gösteren
Absürt düzen...

Dün gece tam yarım saat resmine baktım
Abartılacak bir süreç değil biliyorum.
Lakin baktığım saat durmuş olunca
Tam da bizim durum işte ! Diyorum.

"Bir bozuk saattir yüreğim hep sende durur" demiş ya Uyar.
Ben baştan aşağı bir bozuk saatim,
Ne zamanı koşup yakalayabiliyor
Ne de öylece kalabiliyorum.

Bozuk bir saat olarak, günde 2 kez doğruyu gösterirken
Bilmem kaç yanlışın bilmem kaç doğruyu götürdüğünü,
Zihnimde tekrar tekrar hesaplıyorum...
Yanlışlarımın çokluğunda, doğruluğumu kaybediyorum.

Akrep ile yelkovanın büyük mücadelesinde
Ben sadece sensizliği alakalandırıyorum.
Yitik bir aşk kovalamacasının içinde
Bozuk bir saat olarak aşkı ıskalıyorum...

Şarkılar demiştik, şarkılarımız...
Bir tanesini hatırladım bile yelkovanı unutup.
Durmalydı o an benimle birlikte dünya,
"Gözümde canlanır koskoca mazi,
Sevgilim nerede ben neredeyim..."

Sergen GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
1.Sınıf

DÜNYA

Bu dünyanın kaç babı vardır söyle
Hepsinden teker teker gireyim
Cihet bilmezken yeryüzünü deneyim
Ölümde mi âdemi söyle, dilleneyim.

Yalnızlığa tutulmuşken maraz niye?
Varsa yok oluş, yok olayım söyle
Kemale ermeden, gideyim bu diyardan
Kısa hayatım ibaret olsun icmâlden.

Göğe bakarım ne zaman ağlayacak
Rahmet beklerim insana yarayacak
Ma'lul bir umuda yolculuk.
Dünya beni mağfur mu sayacak?

Belki bugün varım, ikrar eder acun
Lakin yarın yokum, yarınım yok
Fakat ne asiyim, ne cehl içinde
Beklerim telakkili, abıl biçimde.

Dünyaya kanma, unutma amacını
Âfif ol, kekelemesin dilin
Kehle gibi etkisiz olup yok olma
Kelb ol, saldır hakkına tecavüz edenlere
Cehennem babında sararıp solma.

Serkan BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
1.Sınıf

SƏNLƏ MƏN OLMUR

Əvvəlki kimi deyil
Vaxt keçib ya da tezdir
Yenidən başlamaq üçün
Bütün mənasız cümlələr yığışsa
Üzr və bağışlanmaq adıyla
Yenə sənlə mən olmur
Ham da bu küçə çoxdan yalnızdı
Yaşın mən həmişə sənsiz idim
Yeni deyil bu əzabı şəhərin, dənəndən qalıb
İndi saat hər şey üçün gecdir.

***

Dəniz düşünün,
Yox belə alınmır.
Bir qadın düşünün,
Yaddan çıxarıb getsin.
Bir kişi düşünün,
Unudun.
Dəniz var,
Heç gəmisi yoxdur.
Sahilində kişi oturub,
Onu unudan qadını
Yadından çıxarır.

Cəmil SALMANOV
AZERBAIJAN PEDOQOJİ ÜNİVERSİTESİ
AZERBAIJAN

AŞKA AÇLIKTAN YÜREĞİ KOKAN KADIN

Aşka açlıktan yüreği kokan kadın!
Aşk ile doyurmaya geldim seni,
Bırak bana kendini
Yine düşünme sevda yendi mi yüreğini
Sevdaya yenilmeler olmasa yenilmezler doğmazdı zira
Usulca ve cesurca yenik düş düşlerimden sızan güneşe,
Sarsın bedenini varlığıyla o nur-u aşk...

Aşka açlıktan yüreği kokan kadın!
Ancak böyle yüreğin eskisi gibi vurur
Zaman durur
Farketmezsin...
Günün ardına saklanan gece indirir peçesini
Lakin o nur ki öyle şahane olur
Fark etmezsin...

Gecenin geldiğini,
Saklı cennet bahçesinden bir gül gibi gelir,
Gece gün gibi gelir, aydınlık
Ramazanın ilk iftarındaki ezan gibi gelir
Suyun altında nefes gibi
Güzel İzmir'in, Efes gibi gelir
Fark etmezsin...

Aşka açlıktan yüreği kokan kadın!
Neden ömrünü aşksızlığa adadın?
Mütemadiyen dilimde adın
Sensiz kaldığımdan bu yana kaç defa öldüm?
Sayamadım.

Aşka açlıktan yüreği kokan kadın!
Senin için geldim!
Aşka doyurmaya, varlığımla yağurmaya,
Seninle bir olmaya geldim
Bırak gölgene kadar aşk dolsun
Zamanı unut,
Yarının dün, geçen gün, matemim düğün olsun.

Muhammed Hüseyin ORHAN
GAZİ ÜNİVERSİTESİ
Kimya Mühendisliği

AŞKA DAİR

Öyle sofralar gördüm ki
İnsan kasları vardı tabaklarda

O eğik gövdeler önünde yalnızlık
Her şeyi birbirinden uzağa çarpıyordu
Bir kadın
Bir erkek

Gizlice soluyordu
Bir erkek av arkadaşından
Av durgunluğu gibi gösterip saklayarak

Kamışlıktaki sazların arasından
İlik ve yapışkan fısıltıları
Ayrarak alarak
Urgan gibi bedenine doluyordu

Her şeye benzeyebilirken o
Hiçbir şey benzemezken ona

O ünlü borazan
Başlarsa saçlarımızın diplerinden
Üflemeye – Yırtıcı bir hayvan
Kimliği yapışır yakamıza

Bir erkek mi o
Göle yatmış bir güneş demetinde
O mor ışığında
Bir köpek ölüsü gibi yatan

Hızla kayan
Yoksa bir yaban ördeği gölgesi mi

Cahit ZARİFOĞLU
(1940- 1987)

SUR L'AMOUR

J'ai vu de telles tables
Il y avait des muscles d'homme dans les plats

La solitude devant les corps courbés
Elle éloignait tout de l'un de l'autre
Une femme
Un homme

Il soufflait secrètement
Un homme en dissimulant à ses amis de chasse
Sa fatigue comme si c'était vraie

Dans la roselière, parmi les roseaux
En choisissant, en prenant les chuchotements
tièdes et mouillés
Il les roulait autour de sa taille comme une corde

Cela ressemblait à tout
Rien ne ressemblait à lui

Ce fameux clairon commençait à sonner
Du fond de nos cheveux – l'identité d'un animal
sauvage
Nous prend au collet

Est-ce qu'il est un homme
Le ciel gît dans la botte d'un soleil
Dans sa lumière mauve
Comme une dépouille d'un chien crevé gisant

Est-ce l'ombre d'un canard sauvage
Glissant si vite

Cahit ZARİFOĞLU (1940- 1987)
Traduit par Galip BALDIRAN

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8000

Her Türlü
Zemine
Baskı

Konyada İlk ve Tek

HP FB500 UV Printer

Canon IR5000

Xerox 5000AP

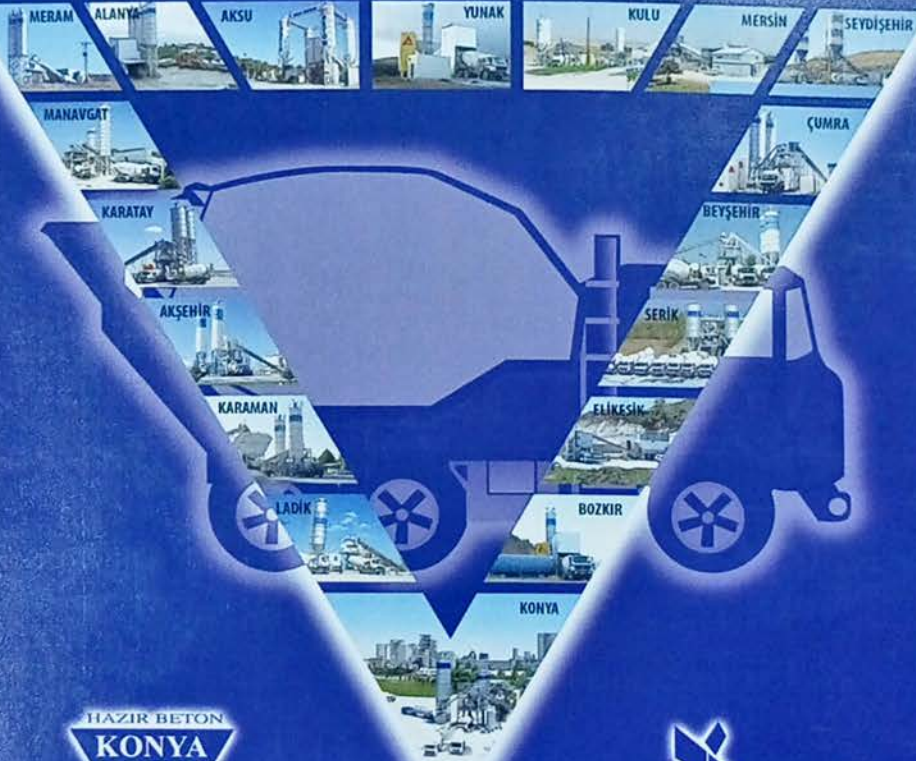
Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DİJİTAL

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horoğluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 35

ADIM ©

Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni

Selin SIVARI

Yayın Kurulu

Melike ÖZKAN

Selin SIVARI

Kıymet AVCI

Kaan İYİAKSU

Sümeyye PUNE

Çiğdem ÇATAL

Emre KURNAZ

Yayın Türü

Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.

Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.

Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SIVARI

Baskı ve Cilt

AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ

Ferhuniye Mh. Sultaşah Cd. No:30/A KONYA

Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21

KONYA-EKİM-2016

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
ADIM DERGİSİ GİRİŞ YAZISI	YAYIN KURULU	2
SÖYLENENLER ÜZERİNE ANEKDOTLAR	Furkan TURGUT	3
DAKTİLO	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	4
DEPREM	Deniz TUĞER	6
BENDEKİ GÜNBATIMI	Sümeyye GENÇTÜRK	8
TUHAF DUYGULAR	Süleyman Berç HACİL	9
DİYORUM KI SAMSUN	Ekrem AKSU	12
MEŞŞANLIQ	Fidan ALİYEVA	13
KUMRU ARTIKLARI	Yusuf GÖKBAKAN	16
ŞİİRİN KİMYASI	Yusuf GÖKBAKAN	17
L'AMİTİÉ	Aygen Ceren BAŞTÜRK	18
BANA MAHZEN OLMUŞ KALBİM	Ali SEVEN	19
EYLÜL	İhsan UÇ	19
GAME OF THRONES NEYİ BEKLİYOR?	Doğukan CANBAY	20
HÜSN-Ü TAHRİP	Selin SİVARİ	21
MES POUPEES	Kıymet AVCI	23
BELKİ YAĞMUR YAĞAR	Sami KARAKAŞ	24
BİR OTOSTOPÇUNUN DÜNYASI	Ferdi ÇUFALI	25
BOŞLUK, ÇOCUKÇA	Emine KOÇ	27
DAĞ BAŞINI BEKLEYEN KIZ	Alper ERATİLLA	29
HABER DEĞERİ TAŞIYOR BU SÖYLEDİKLERİM	Süleyman Berç HACİL	31
KARMAŞA	Elcan BAYRAM	32
ZAMAN	Beyza TEKBIYIK	35
KAYBOLURSUN	Hikmet Orhun CARÇIYEV	35
HİÇBİR ŞEY	Umut KÖKSAL	36
BİRLEŞİK KAVRAMLAR	Şahin NAYIR	37
SİSTE SÖYLENİŞ-YAHYA KEMAL BEYATLI	Traduit par Galip BALDIRAN	38

EDITÖR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

Merhaba,

Adım Dergisi olarak bu sayımızda da sizleri okumaya, düşünmeye ve yazmaya davet ediyor; hepinize yeni ders yılınızın güzel geçmesi temennilerimizi sunarak, her birinizi sevgiyle selamlıyoruz. 35. sayımızda yine, size yeni bir dünya sunmak yerine, var olan dünyanın karanlıkta kalan yüzünü yazılarımızla aydınlatmaya çalışacağız. Olayların varlığını, kurguladığımız ışıklarla aydınlatacağız.

Başlarken biz bizedydik, kaygılar ve hedefler ile kendimize bir yol haritası çizdik ve bugünlere geldik. Okurlarımızla birlikte büyüyüp şekillendik ve nihayet 35. Sayımızla sizlerle. Bu süre zarfında beraber yola çıktığımız Adım danışma kuruluna, bizi destekleyen saygıdeğer hocalarımıza, yazar arkadaşlarımıza ve ekibimize teşekkür ederiz; kalemi güzel kalbi güzel insanları bir araya getiren, güzel arkadaşlıklara, güzel işlere ev sahipliği yapan Adım'a da teşekkürü borç biliriz.

Başlamadan önce, 29 Ekim 1933 tarihinde verdiği 10. Yıl Nutku'nda, en büyük bayram olarak nitelendirmiş olduğu Cumhuriyet Bayramımızın 93. Yıldönümünde, Türkiye Cumhuriyeti'nin bağımsızlık mücadelesinde yer almış olan, başta Gazi Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere tüm şehit ve gazilerimizi bir kez daha şükranla anıyoruz.

36. sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle,

Keyifli okumalar... 😊

ADIM Dergisi Yayın Kurulu

SÖYLENENLER ÜZERİNE ANEKDOTLAR -1-

"Sevmek nedir?", diye sordu.

Faulkner arkasını döndü ve soluk, kül bulutlara baktı apartmanın penceresinden.

"Sevmek..." dedi, "Sevmek, yaşarken ölmektir..."

Ve bir daha da geri dönmedi...

Bir bestenin daha sonuna gelirken Faulkner, piyanosunun başında birçok kez olduğu gibi göz yaşlarına hâkim olamadı. Hüznünü saklayamazdı hiçbir zaman. Acı, özlem, keder, kasvet... Ölümünün üzerinden tam kırk üç sene geçmişti. Faulkner iyi bir piyanist değildi. Piyano da kendisinin değildi zaten. Bir hatıra, bir kıymetliydi onun için. Çok sevdiği eşi, en güzel bestelerini ona çalar, başarısından ötürü ona sarılır ve mutlu olurdu. O zamanlar genç ve saygın bir piyanistti eşi. Belki nadir bulunan güzellikte olan şarkıları, şimdilerde birer hüznünlü ağıttı onun için... Yitip gidenlerin ardından, bir nefes daha çektik amansız, acılı hayatından...

Faulkner, bir sabah kalktığında yaşlı gözleri görmez olmuştu artık. Hayatın kendisine bu kadar sabır ederken, bir de huysuzluğunu çekmek tarif edilemezdi. Sevmek, bir hissiyattan çok artık kelimedenden öteye geçemez olmuştu. Acı çekmek neydi? Her öksürdüğünde yanan ciğerleri mi yoksa her gece beynini kavuran düşünceleri mi? Kırk üç sene geçmiş olsa bile kendisini bırakmayan özlemi mi? Her geçen gün kendisine yaklaşan fakat bir türlü uğramayan ölümü müydü? Acı neydi ki? Bir fantezi mi? Şimdilerde sıradan bir kelimedenden ibaretti o da... Güneş bile sıvazlamazdı gözlerini, zaten görmek istediği bir şey de yoktu. Gerçeği ve olanları görmek istediği kadar...

Sessizlik onun için bir ses olmuştu. Yaşamak ise bir hayaldi belki... Fakat her şeye rağmen umarsızca devam eden şeyler neydi? Nedenler nelerdi? Beyni niye yaşına bakmaksızın tekrar tekrar onu yormaya devam ediyordu? Neden sürekli düşünüyordu? Neden her seferinde kaybolup tekrardan kendini bulmaya çalışıyordu? Her haliyle yaşlı bir adamdı Faulkner. Kabullenilmiş benlikler içinde yeniden doğuyordu belli ki. Aşılabilir engeller koyup, bunları kendinin koyduğunun farkına varmadan, övünüyordu. Hâlbuki aslında hiçbir şey değişmiyordu. Bir adım attıktan sonra tekrar ve tekrar arkasına bakıp yüz binlerce defa adımını sorguluyordu. Sorguluyordu, sorguluyordu ve dönüp tekrar baktığında beyninde bir şimşek çakıyordu.

İçine sıkışıp kaldığı dört duvar evinde, ağlamaktan belki de yosun tutan göz pınarları artık ona hizmet edemez durumdaydı. Söz söyleme hakkı da kalmamıştı çünkü artık onu muhatap alan biri de yoktu. Kırk üç senin sonunda zavalıca uzandığı yatağında, yokluğun susuzluğuyla bütün kalbi yalnızlıkla dolmuş ve artık dayanılmaz hale gelmişti. Elveda demek zordu bu hayata son sözü söylemek zordu. Ama yeni bir başlangıcın sonunda söylenecek çok şey olmasına rağmen o, sadece susmayı tercih etti. Gözlerini yumdu ve süzülen son bir damla gözyaşıyla son nefesini bu dünyada, geride bıraktı.

Dışarı çıkarken ardından açılan kapıdan bir kadın sesi geldi: "Sevmek nedir?" diye sordu. Faulkner arkasını döndü ve soluk, kül bulutlara baktı apartmanın penceresinden. "Sevmek..." dedi. "Sevmek, yaşarken ölmektir..." ve bir daha da geri dönmedi. Kapı ardından tekrar kapanırken sessizce indi merdivenleri. Apartmanın çıkışına geldiğinde yerde yatan cesede gözleri inanmadı ve yere yıkıldı. Bir ömür boyu sözlerinin bedelini ödeyeceği belki de kimsenin aklına gelmezdi. Kırk üç sene boyunca yaşarken ölecekti her defasında...

Furkan TURGUT
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Mühendisliği

DAKTİLO

Yeni zamanları yaşayan bizler bir dönemin eskide kalan materyalleriyle avunuruz.
 Mesela daktilo görmüşlüğümüz var bizim.
 Ben, ilk olarak ilkokulda müdürün odasında denk gelmişim -bence büyü- makineye.
 Sonra babamın makam odası, sonra sonra kaç yerde...

Sesini bilirim makinenin.
 Tuşlarına her bastığımızda çıkan garip ama içinizde teknolojik bir haz uyandıran sesi...
 Yazarlık hayalim de o zaman başladı sayılır:
 Hep, denizi gören bir pencere;
 İşği içeriye bolca alacağı
 Önüne koyduğum masanın arkasından
 Usanmadan
 Her gün denizi izleyeceğim bir pencere...

Masanın ortasında bir de güzel, son sistem daktilo.
 Her yanım yazılı kâğıtlardan oluşacak,
 Kalemlik ve de bir tane, geceleri ilham için oturduğumda sandalyeme
 Bana eşlik edecek bir lamba ve radyo...

Parmaklarım yorulana,
 Gözlerim kızarana dek
 O, beni etkileyen şıkırtılarla yazacağım.

Bazen güvercinler konacak pencereme,
 Bazen yağmur damlalarının kayışını izleyeceğim camdan,
 Bazen de uzaktan geçen bir tankerin mürettebatını hayal edeceğim.

Tozunu alacağım ara sıra,
 Şeridini değiştireceğim;
 Yenisini almak gayesi olmadan
 Yeni çıkan daktilolara bakıp:
 "Benimki güzel ve hala iş görür", diyeceğim.
 Vefa göstereceğim.

Romanlar yazarken bir bütün olacak parmaklarım ve tuşlar.
 Ve belki de en çok yıpranan tuş adının
 Baş harfini taşıyan olacak.
 Çünkü
 Çok zaman
 Adını, hatta adının baş harfini yazıp durduğumdan...

Şiirler sen olacaksın
 Denemeler
 Mektuplar hep o daktiloyla yazılacak sana.
 Pencerem, masam ve daktilom...
 Ne gamları savuracağız birlikte
 Ne ümitler yeşertip salacağız yeryüzüne
 Ne dizeler birikecek kâğıtlarda

Ne kahramanlar dirilecek hikâyelerde
Belki de hep ikimiz olacağız içinde
Bir varmışla başlayan masallar gibi
Bir sonla bitmeyecek yaşayacaklarımız.

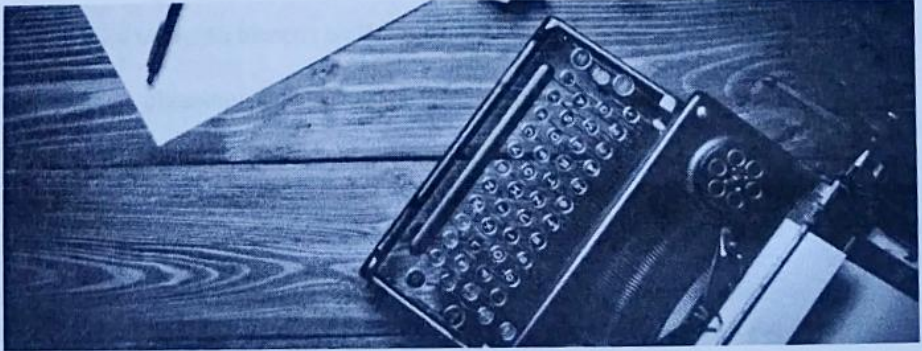
Kışın soba kardeş eşlik ederken üstünde demlik çay ile
Biz daktiloyla yazmaya devam edeceğiz.
Baharı tasvire yetmeyecek cümlelerimiz, kelimelerimiz, hecelerimiz
Bazı günler -mayıs ayında mesela- bırakıp yazmayı
Sahil kenarında imge toplayacağız.
Sen de olursan
Yahut buluşursak bir kahvede
Her şeyi unutup vazgeçerim hayallerimden.
Sen varken hayale ne gerek!
Tabi varsan,
O an şehirdeysen,
Telefonuna cevap verirsen...

Akşam yine baş başa kaldığımda
Daktilo ile yazacak bir şey çıkmazsa eğer,
Yine adını yazarım kâğıtlara.

Ağustostayım şu an
Eylüle gebe tüm duygular
Yaz günü camlar açık
Hafif bir rüzgâr...
Perdeler dalgalı ve bir bardak çay
Ve henüz bitmemiş bir kitap olur masamda
Okurken en bilinmedik yazıları
Aklıma geldikçe gülümsediklerimi yazarım,
Dursun bir kenarda...

Daktilo görmüşlüğümüz var işte,
Yazmayı sevdiiren güzel bir makine
Bana yazdıran yüzün bir de...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

DEPREM

Tik tak, tik tak, tik tak... Titreyen elleriyle tuttuğu sigaranın ucunda konuşlanmış ve düşmek üzere olan ama düşmemek için direnen küller, uzun boylu bir adamın kamburunu andırıyordu. Sızlayan düşüncelerinden on üç dakika önce arınmıştı ancak bunun farkında değildi. Farkına varırsa yeniden sızlayacaktı düşünceleri. Kıvrımlı beyni her an bir yok olma havasına bürünebilir ve yaşama arzusunu dibine kadar çürüten düşünceleri yeniden canlanabilirdi. Sigaranın külleri son raddeye dayandığında işaret parmağı ve orta parmağı yanmaya başladı. Ama o bunu fark ettiğinde çoktan birinci dereceden yanık oluşmaya başladı işaret parmağının uç kısmında...

"Bak" dedi elinde bira şişesiyle karşısında dikilen kadın, "Ben sosyalist ama asosyal bir kadını, obsesif kompulsif bir yapım var, yaralarım var ama sarmaya üşeniyorum."

Adam oluşturduğu evreninden çıkıp dünyaya sert bir iniş yaptı. Gözlerini sarhoşlukla güzelleşmiş bir çift ela göze dikti, kadının gözleri ışığın seviyesine göre kendi içinde bir renk cümbüşü yaşıyordu.

"Sarhoşsun sen. Bedenindeki alkol seviyesi suyun üstünlüğünü kabul edince konuşalım mı?" Kadın elindeki bira şişesini gösterip "Ben içip şarkı dinlemeyi seviyorum, telefon açıp, nasılsın, demek benim tarzım değil ya da karşımdakiyle konuşmak beni rahatlatmaz, ya bir kaybedenim ya da bir korkak, bu hayatta başka rolüm yok."

Kadın bira şişesini masanın üzerine koydu ve ağır adımlarla çıktı gitti evden. Adam yüz yıldır oturduğu yerden kalktı ve ılık bir karıncalanma oluşan sağ ayağının üzerinde durmaya çalıştı bir müddet. Yalpaladı biraz, sol ayağını sağa sola sallayıp dengede tutmak istedi dingin bedenini ama başaramadı ve olduğu yere yığılıp kaldı. Eliyle diz boyundaki genişçe sehpadan destek alarak kalkmaya çalıştı. Sol ayağından kuvvet alarak ve sağ ayağını sürüyerek iki metre ilerideki çalışma masasına oturdu.

"Zırrrrr, zırrrrrr..." Telefonu çalıyordu. Ev telefonundan yalnızca annesi arardı. Annesi kendisini merak etsin istemezdi hiçbir zaman.

"Anne?"

"Oğlum, nasılsın, ilaçlarını aldın mı?"

İnce boynunda âdemelması yukarı çıkıp aşağı indi, yutkundu.

"İ-içtim anne." "İçmemişsin oğlum. İç hadi, içmeden uyuma."

"Tamam anne, hoşça kal."

Telefonu kapattı, annesine asla yalan söylememesi gerektiğini hatırladı ve önünde duran boş A4 kâğıtlarına baktı. Bir kalem aldı eline, ne zamandır yazmıyordu, kendini biraz

zorlasa ne çıkardı ki? Kâğıda doğru uzanırken dünya gözlerinin içinde dönüyordu, başı döndü ve gözleri karardı, başı A4 kâğıdın üzerine düştü.

Uyandığında boynu tutulmuş ve kolu uyuşmuştu. Ayrıca kafasının içinde Iron Maiden'in "Fear of the dark" şarkısı çalıyordu sanki. Serçe parmağını kulağına götürüp elini yukarı aşağı hareket ettirmek suretiyle karıştırdı kulağını. Kalem tekrar aldı eline ve önündeki boş duvara baktı birkaç saniye...

"Bilinçli bir ayrılık bilinçsiz bir ilişkiden iyidir."

Güzel bir başlangıç olabilirdi yazı için. Kalem dişlerinin arasında sıkırarak bekledi. Loş odanın köşesi dışardan gelen araçların ışığıyla hafif bir aydınlanma yaşayıp tekrar kararıyordu. Köşeye doğru baktı ve kendine dik açıyla isabet eden bir çift ela gözle karşılaştı. Kadın pencerenin kenarındaki koltukta oturuyordu.

"Ayılır ayrılmaz bunlar mı geldi aklına?"

"Sen ne zaman geldin?"

"Baygındın, yine ilaçlarını almadın değil mi? Bayıldın yine."

"İlaçlardan nefret ediyorum."

"Almak zorunda olduğunu biliyorsun, almazsan..."

Daire bir anda sallanmaya başladı, dünya yine gözlerinin içinde dönüyordu. Oturduğu sandalye ayağının altından kayıp gidiyordu sanki. "Bayılacağım yine." dedi adam. Kadın korkulu: "Hayır, deprem oluyor." Kitaplık yıkıldı, televizyon, bilgisayar ve bilimum yıkılmaya müsait eşyalar yıkıldılar. Gözleri karardı yine, beyninin içinde hiç bitmeyen o şarkı vardı: "Fear of the dark".

***

Uyandığında boynu tutulmuş ve kolu uyuşmuştu. Ayrıca yanındaki müzik çalarda "Fear of the dark" şarkısı çalıyordu. Kalem aldı eline ve boş A4 kâğıdına yazmak üzere uzandı. Masanın kenarında duran ilaçlara ilişti gözü. İlaçlarını bir yudumda içti ve hemen başladı yazmaya...

"Bilinçli bir ayrılık bilinçsiz bir ilişkiden iyidir."

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ
Gazetecilik Bölümü
4. Sınıf

BENDEKİ GÜN BATIMI

Rüzgâr misali esip giden anlardan ibarettir hayat,
Geçip gider...
Lakin sadece nefes almak değildir yaşamak,
Yaşamak, cam kırıklarının üzerinde dans edebilmek,
Fırtınalara karşı durabilmek,
Batan güneşe rağmen umut edebilmektir...
Fakat taştan ağır, kayadan keskin sözler,
Çöreklenmişse insanın kalbine,
O vakit katran karası elbisesiyle öldürür Azrail,
Var olma çabasını insanın...

Anılar demiştik,
Bir an bile unutulması mümkün olmayan anılar,
Anılar bir bir ağaçların dallarından dökülüyordu şimdi...
O vakit bir mum misali eriyordum ben de,
Yavaş yavaş tükeniyordu kalemim,
Anıların üstünden geçtikçe büsbütün sökülüyordum topraktan,
İçime işleyen, kapanmayan yaralardan ötürü,
Perdelerini çekiyordu hayat bu son sahnede,
Ve hep zamansız getiriyordu ayrılığı kalbime...
Oysa bir kuşun kanatlarından daha temizdi senin ellerin,
Ellerin koparmıştı beni anılardan,
Eksik kalan yapboz parçaları gibi,
Yarım kalmıştım ben de...
Sahi ne vakit bu denli içime işlemişti,
Gözlerinde gizlediğin matem,
Ne vakit yazar olmuştu kalemim seni bilmiyorum,
Her an yolunu toplayan bir sis,
Gölgenin ayak sesleri, umutsuzluk mevsimi,
Tanımlanması mümkün olmayan hisler gibi...

Sümeyye GENÇTÜRK
GAZİ ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

TUHAF DUYGULAR

Tuhaf duygular içindeyim. İçimden konuştuklarımı yazıyorum satırlara. Dört gün sonra gitme ihtimalim, şu anda yarından sonra gitme ihtimaline dönüştü. Bu benim için çok erken. Buradan gitmek şu sıralar benim için olumsuz bir fiil. Yapılacak o kadar şeyi ve en önemlisi dünyalar kadar sevdiğim kiblemi geride bırakacağım. Dönüşü var elbet bu gidişin. Öyle umuyorum. Fakat arkanda bıraktıkların oldukça gitmeler zor işte. Yaralayıcı ve her yara alanın yara alma esnasında duyduğu his gibi acıtıcı. İğrenç bir duygu bu; kirlenici ve hastalıklı...

Dönene kadar özleyeceğim o kadar çok şey var ki... Buraya yazmaya kalksam Word sayfaları hazır ola geçer önümde. Bende böyle bir dayanıklılık bulunmuyor. Örneğin Kadıköy'ü kesin özleyeceğim. Her Cuma Kadıköy'den metrobüse binerken önümden geçip Fenerbahçe maçına giden kadın ve çocuk taraftarları dahi özleyeceğim. Bir Beşiktaşlı olarak diyorum bunu. Kadıköy'de yaşayıp Beşiktaşlı olan ve Kadıköy'e sevdiği kadına âşık gibi âşık olan bir Beşiktaşlı adam olarak söylüyorum. Gariptir, herkes böyle duygular yaşamaz. Dini metaforları sevsen "herkese nasip olmaz" buraya cuk otururdu ama sevmiyorum işte. Gereksiz ve zevksiz...

O herkes diye bahsettiğim kişiler var ya... Bir gitme, herhangi bir gitme olsun veya olmasın üzülmeyebilirler...

***

Herkesi boş verip sevgilimden konuşmalıyım. Kadınımdan, nur bahçemden, göz ağrımından, sevdiğimden... Öyle biridir ki o, en kızgın olduğunuz vakitlerde dahi gül bahçelerinde koşturmak istersiniz beraber. Bana çok şey kattı. Bende ona kattım ya, öyle söylüyor. Onunla seviştikçe daha fazla adam olduğumu hissediyorum. Adamlık sevişmekle ilgili bir durum değil aslında. Daha farklı, daha meşakkatli... Ama zaten o benim adam olduğumu söyler durur.

***

Ah... Üstüm başım sis içinde kalsa keşke. Bir lütf dolansa boynuma da gitmesem şu şehirden, sevdiğilerimden, aşkımdan, Kadıköy'den... Aslında saymakla bitmeyecek bir tekerlemeden kopmasam hiç...

Ben bu gece yine karanlık hissediyorum. Etraf karanlık. İçim karanlık. Gideceğim şehirde de hava belli bir saatten sonra büyük bir ihtimalle kararacak. Bu karanlıkta sevgilimin beni yalnız bırakmaması en büyük isteklerim arasında. Şimdilerde mektup yok ama o mektup yazsın bana. Ben bunu çok isterim.

***

Sevgilimle yatak sahnesinde oynadığımız arzulu sevişmeleri ve bu sevişmelerden doğup kanepeye yer edinmiş, nur topu gibi bir vücut kokusunu da bu gidişim vesilesiyle anneme miras olarak bırakıyorum.(Benim bırakacağım miras anca bu kadar olur!)

Annem... O da benim gidişime üzülenler arasında. Zaten topu topu iki kadın üzüyor gitmeme. Başka kimsenin umurunda olduğumu sanmam...

***

Bu saydığım özdeyişler ve vecizeler bir anlamda gitmelerin temelini oluşturuyor. Her gitmenin, gitmenin temasına göre bir özdeyişi vardır. Benim bu gitmem daha çok özlem barındırıyor içinde, daha çok hasret, daha çok mizah ve birçok sevda. Eskiden de bunu yaşamıştım ama bu daha ağır geliyor ve her gidişte daha da ağır gelecek. Umarım bu ağırlıktan ötürü yakın bir zaman da kötürüm kalmam.

***

Ben gittikten sonra yakın bir zaman da, gittiğim yerde bahar yaşanacak. Peki benim içinde baharlar açacak mı? Sevda yeliyle büyülenmiş bir adam sevdiğinden uzakta ise içinde tek bir baharın açacağı düşünülmemeli. Asıl baharlar, eğer ki o adam sevdiğinin yanındaysa -ki bu adam ben oluyorum- bir çiçek misali fişkın tohumundan. Sevmek, aşk, sevgili olmak, sevmek, sevdiceğim demek böyle değerli şeylerdir işte. Herkes nasiplenemez. (Şu "nasiplenme" kelimesi de bir türlü peşimi bırakmıyor. Kırmayacağım seni "nasiplenme", peki, kullanacağım seni... Kullanırken de "kıllanacağım" ama)

Evet, herkes nasiplenemez. Nasiplenenler de bazen nasiplendiğinin yanından gitmek zorunda kalır benim gibi. Ah, ne kadar acı!

***

Şu gidişimde münevver olmamı sağlayan en önemli durumlardan biri; kadınımla aramda Farabi değil "ara bi" olması. Sesini uzaklardan duymak bana iyi gelecek. Farabi'yi üniversite gençliğine sorun, onlar anlatır sizlere. Yapılması mukaddes bir illettir kendileri. Bir dönemdir öyle çok Farabi yapmak istiyorum ki, Farabi mezarından kalkıp "Beni nasıl yapacaksınız?" dese şaşırمام. Tövbe tövbe!

***

Ben yollara düşen bir süper kahramanım aslında. Adım Güdümen. Özelliğim ise güdülerime uyarak hareket etmem. Yıllar yılı güdülerimin söylediklerini harfiyen yerine getiriyorum. Onlar olmasa şu an bulunduğum yerde olur muydum? Muamma. O ihtiyaç duyduğum güdülerim şu sıralar ne yapacağıma dair bir şeyler fısıldıyorlar kulağıma. Sadece sevgilimi düşünmemi güdümsüyorlar. Her zaman haklı çıkmışlardır.

***

Az zamandır güdü güdü yazarken bu satırları Saat 03:55 olmuş. Yine erken yatamadım. Bu saatte güdüme uyarak sevgilimi ve güdüme tamamen bağımlı saçma sapan şeyleri düşünmeye devam ediyorum. Gitmeyi istememe düşüncesi ilk başta yer alıyor.

Düşündüklerimden en saçması, sevgilimi 'Eti Puf'lara benzetmem. Çok saçma değil mi? Neler düşünüyorum? Bunun hikâyesi çok öncelere dayanıyor ama şimdi aklıma gelince düşündüm. Hep tersi olan şey -düşününce akla gelmesi- bendenizde bu şekil de vuku buluyor. Gitmeler insanın aklına hep bir şeyler getiriyor.

Ben çocukluğumdan beri Eti Pufları hep zor açmışımdır. Çocukluğumun en haşarı dönemlerinde fark etmiştim bunu. Hatta şimdilerde dahi benim için Eti Puf, en zor açtığım cisimler, nesnelere vs listesinde ilk sırada yerini alır (Eti Puf, kavanoz vs) .Bu eski anının aklıma gelme sebebi ise ilk olarak size çokça bahsettiğim sevgilimin bana açılan taraf olmasıdır (Normalde bu da hep ters olurdu. Hep ilk erkek açılır, kız kaçar, erkek kovalar, falan filan...).

Sevgilim bir Eti Pufsa –ki kendisi gözümde şahane bir Eti Puf'tur-, bir Eti Puf ilk kez bu kadar kolay açılmıştır. Tarihte görülmemiştir ki saygıdeğer Eti Puf'lar bir erkeğe böyle kolay ve hızlı açılınsın, enteresandır...

***

Dedim ya, tuhaf duygular içindeyim. Ne yaparsam yapayım saklayamıyorum. Anlattıklarım ancak tuhaf duyguların esiri olmuş melankolik yazarlara mahsus. Ne dersiniz deyin buna. Keder veya ahmaklık... İkisi de paha biçilemez benim gözümde. Bazen kederli bir ahmak, bazen kibar bir aylak olurum... Ve kibar bir aylak olarak giderim gitmek zorunda olduğum yere. Olmam gereken yer ise her zaman sevgilimin yanındır. Biliyorum... Tekrar geleceğim ve yıkamaya devam edeceğim onu... Şefkatimi katık edeceğim o dupduru akan sıcak suya...

Şu zamana kadar ilk defa doğru bir çift söz ettim. Eti Puf falan da neymiş!

Zamana rüşvet yedirmek vardı şimdi...

Küçük ellerimden gelmiyor...

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema

DİYORUM Kİ SAMSUN

Ne kadar da ayırsın
 Ne kadar da benim gibi.
 Ne kadar sade
 Ne kadar sönük...
 Ne kadar Denizli
 Ne kadar alafranga, ne kadar köylü...
 Ne kadar tuzlu ne kadar da çamurlu
 Ne kadar bölük pörçük...
 Diyorum ki Samsun;
 Ne kadar da değişmemişsin.
 Ne kadar da benim gibi.
 Ne kadar da aynı yerindesin.
 Meydan aynı yerinde duruyor.
 Aynı insanlar, aynı kalabalıkları oluşturuyor.
 Saat altı civarı başlıyor yine tramvayın,
 On iki civarı son buluyor.
 Yani diyorum ki Samsun;
 Mesaiden sonra yağmur yağsa tramvayına,
 Demir yığınları şarap içiyor.
 Ne kadar da benim gibi.
 Ne kadar da şarap içiyor.
 Diyorum ki Samsun;
 Uzak da olsa kıyın var Nazım'a
 Ne kadar da benim gibi.
 Uzak da olsa Vera'dan ölüm ayırıyor seni.
 Uzakta da olsa, bir şair denize kıyısı olan bir ülkede,
 Uzakta da olsa gözlerini Vera'sına yumuyor.
 Diyorum ki Samsun;
 Senin denizin Kara
 Senin ormanın yakın karlı kayınlara.
 Diyorum ki Samsun;
 Ne kadar da kendine benziyorsun.
 Ne kadar da insanlar gibi.
 Ne kadar da benim gibi.
 Ne kadar da;
 Benim gibi
 İnsanlar gibi
 Kendin gibi acelecisin.
 Koş Samsun koş!
 Yetişmen gerekiyor sokaklarındaki şarap dökülmüş tramvaylara...

Ekrem AKSU**19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ****Radyoloji Bölümü**

MEŞŞANLIQ / KAYGISIZLIK

(hekayə)

Günəş şüalanı artıq lazımı məsafəni qırıb, keçmişdi. Hava öz hərarətini anı gələn bir zənglə evini tələm - tələsik tərk edən bir qadının masa üstündə unutduğu çay kimi itirirdi. Lakin bu hərarət hələ ki, Vera ilə Timurun kiçik, beton daşlardan hörülmüş mənzillərini tərk etməmişdi. Vera hər gecə rəfiqəsi Naoko (o, yapon mədəniyyətini sevdiyi üçün özünə belə bir təxəllüs götürmüşdü) tərəfindən ona hədiyyə edilmiş "ilk orbit" sənədli filmi izləyərək yuxuya gedirdi. Bu ritualı gerçəkləşdirmədiyi günlərdə, gecələr ona bəyaz, gündüzlər isə qara görünürdü. Sənəsi üzərində ceyran ovundan uğurlu çıxmış çaqqal tək, ağır - ağır nəfəs alaraq yuxuya getməyə çalışan Timuru sadəcə bir şey yayındırırdı; Timurun şüuraltı zədələr almasına səbəbiyyət yaradan, Veranın nənəsindən yadigar qalmış iri, şarlı sovet saati.

"Hələlik dostlar, yenidən görüşənədək!"

"Mən artıq yer kürəsini görürəm!"

"Danışır Vostok-1" " Yer sethinin qar ilə örtülü olduğunu görürəm!"

Yuri Qaqarin ilə birgə eyni cümlələri hər axşam yorulmadan təkrarlayan Vera, sevgilisinin, ağzından anasını döşü zorla alınana bir körpə ədəsi ilə, dik atılmasına səbəb oldu.

-Vera Semyonovna! Sənin kainat eşqin, mənim yuxu ehtirasımı pozur. Niyə ölü bir insanı bu qədər həyəcanla izləyirsən?

-Timur Sergeyiviç! Sən məgər Yuri sayəsində insanlığın gəlib çatdığı o dərin nöqtələri görmürsən? Belə quru olmağı necə bacarırsan?!

Timur gözlərini bərdərək:

-Axmaq qadın! Bunlar SSRİ ilə ABŞ-ın arasında oynanılan oyunun bir parçasıdır. Sən hələ də Yuri Qaqarin'in Yerin Orbit xəttindən kənara çıxıb, sonra da geri döndüyünə inanırsan? Halbuki, bunu 5 yaşlı uşaq da bilir ki, Yuri Qaqarin öz kosmik gemində külə çevrilib, bəlkə də heç orbit xəttini keçmədən bir alışan kağız tək yanır.

-Bəsdir! Al bu suyu ağzına və otur! Mən ki sənə izah etmişdim; Qaqarinin ölümü, Xryuşov'un sifarişləri ilə hazırlanmış bir sui-qəsd nəticəsində baş verib. Artıq bunu anlayacaq yaşa gəlib çatmışsan. Qaşında kolluq içində yolunu azmış, lakin mübarizəsini hələ də davam etdirən bir ağ tük var; barı ondan utan. Sənin cəfəngiyatlarını bir ömür dinləmək üçün tanrı qarşısında heç bir günah işlətməmişəm".

Timur hirsinə sahib olmaq üçün yerindən dik atıldı. Dənləməkdən gözü doymayan və hələ də ətrafında təsadüfən artıq qalmış bir dən axtaran cücə kimi gözləri ətrafı gəzirdi. Vera ilə etdiyi hər mübahisədə bu vəziyyətə düşürdü. Veranın atası Semyon Vasiliyeviç ona artıq xəbərdarlığını xatırladı:

-Dələduz, indi isə məni yaxşı dinlə! Qızım xəstədir və əgər sən onu incitməyə cəhd etsən, ayaqlarının arasındakı o bar verən meyvələrini qopardaram, bir ömür bahara həsrət qalarsan.

-Axı buna nə gərəkdir? Mən Veranı çox sevirəm. Hər dəfə ona hədiyyələr alıram. Hatta onun üçün Levov'a bilet almışdım. 3 gündən sonra yola çıxacağıq...

-Mən anlaya bilmirəm, qızım sənə mənim görə bilmədiyim gələcəyi necə görür. Lakin mən sənə nəyinki oksigen, heç hidrogenimi belə bölüşmək istəmərim!

Timur anı kimi vızıldayaraq, dodaq altından:

-Axı bu axmaq qoca mənə nə istəyir? Çıx artıq beynimdən! Tfu! Yüz dəfə tfu! Atasına bax qızını al - Timur deyinə-deyinə dahlizə sarı yürüməyə başladı - o küçə qızığıza Naoko'nun əllərini boynuna dolayıb kəndir ilə asacam.

Vera birdən yüksək səslə: - Ey meşşan övladı meşşan, nədir çərənləyirsən? Bu meşşanlıqını at üzərindən, yoxsa Lenin prospektindəki qobniklərdən (red - avaralardan) bir fərqi qalmayacaq.

-Meşşanlıq? - Timur səs tonunu yüksəltmədən - bu qadın dəlidir nədir?

Vera, dahlizdə yerləşən kiçik mətbəxdən sevgilisinin kölgə kimi ona sarı yürüdüyünü gördükdə saman kimi sarı saçlarına sanki bir kəndir dərirmiş kimi ilişən dərağı əlindən yerə saldı. Sevgilisi bir qara dəlik kimi milyardlarla kainatı udaraq ona sarı şığırdı. Vera yaşlı bir ulduz kimi sönmək üçün daha bir neçə milyon il yaşamağı lazım bilərək, al tül ilə örtülmüş, baftalı gözlərini sevgilisinin gözlərinə zilləmişdi. Lakin Timurun kül rəngi gözləri tarazılığını itirmişdi və onları izləmək çətinləşirdi. Veranın qulağına səslər gəlməyə başlamışdı. Və bu səs eyni ilə Pulsarın ötürdüyü radio siqnallara bənzəyirdi. Vera, Pulsarın ötürdüyü radio siqnallarını dinləyərkən, sevgilisinin əlindəki toyuq filesi hazırlamaq üçün aldıkları aləti gördü.

-Sən nə edirsən? Aqlını itirmisən?

-Sənin o fahişə rəfiqəni tikə-tikə doğrayacağam. Onun meşşanlıqına qarşı olan

oyunlarına aldanırsan. Gecə - gündüz kainat ilə bağlı hər şeyi maraqla dinləyir, Marsa uçuş olarsa könüllü olaraq qatılacağını bildirirsən. Və hamısı bu axmaq filmədən sonra baş verməyə başladı; sanki kainatda meşşanlıq yox imiş kimi, bütün tanrılar bizi lənətləyibmiş kimi. Heç bilirsen meşşanlıq haradadır? Meşşanlıq sənin hər gün qalxıb - endiyin daş pilləkənlərdədir, hər gün yeməkdən sonra yuduğun qablardadır, dəmlədiyin çayda, kitab oxuyaraq yuxuya getdiyin yataqdadır, o hansı ki, meşşan bədənlərimizin üstündə bütünləşdiyi yataq; meşşanlıq sənin nənəndən yadigar qalan saatdır, bizi öz səssizliyində boğan divarlardır, meşşanlıq sənsən, sən özün sadəcə ondan ibarətsən və onu yox etmək üçün sən özün yox olmalısən, aziz sevgilim!

Vera sevgilisinin səsinə ovsunlanmış kimi müvazinətini itirməyə başladı. Cazibə qüvvəsinə məğlub oldu, təzyiqa tab gətirməyib, yerə yıxıldı və döşəmədə sürünməyə başladı. Timur aqlını itirmişdi. Yoxsa Vera meşşanlıqdan qaçaraq meşşanlıqın içini qərqləndirir? O, getdikcə özünə qapanırdı, böyük bir boşluğa enmişdi, kosmik gəmisini tərk edərək havasızlıqda asılı qalmışdı, hərəkət edə bilmirdi, hər şey çox yavaşlamışdı və sükkunət ciyərlərinə qədər taxt qurmuşdu. Oksigen balonunun ipləri qırılırdı, böyük ehtimal 10 dəqiqə

ərzində havasızlıqdan ciyərləri məhv olacaqdı. Gözləri pələng tərəfindən boğazlanmış, can verən maral tək qapanırdı.

"Baykonur mən Yer Orbitindən kənara çıxdım!"

"Eşidirsiniz?"

"Danışan Vostok-1-dir."

"Mən artıq yeri görmürəm!"

Naoko, Akademika Xoxlova küçəsində kiçik bir otaq tutmuşdu. Hər gecə "Min illin aktrisasi" filmini izləmədən yuxuya getməzdi. Bu vəziyyət artıq onun üçün adiləşmişdi. Naoko, incə belli, şux qamətli, balaca arıq - uruq qız idi. Üzərində həmişə Yapon məktəblilərinin geyindiği qısa ətak və dizə qədər olan qara corablar olurdu. Saçlarını oğlan kimi vurdurmuşdu, üzərinə isə göy çalarlar əlavə etmişdi. Çox dərin, seçici və təbiətə özünə qapalı insan idi. Qarşı cins mövzusun da isə qoz qabığı kimi möhkəm idi. Bunlarla yanaşı, deyilənlərə görə çox gəzəyən idi. Ritual sona yaxınlaşırdı. Bir anda qapının möhkəm döyülməsinə dik atılan, Naoko, dilinin altından söyüşlər yağdırmağa başladı. Tərəddütlə qapıya yaxınlaşaraq, kinayəli - kinayəli "nə lazımdır" - deyə səsləndi. Səs - səmir yox idi. Lakin gələcək şəxs qapını təşvişlə vurmağa davam edirdi. Naoko, qorxuya qapıldı:

-Cavab ver it oğlu it, kimsən?

Bərk qorxmışdu və elə təntimişdi ki, qapı dəliyindən gələnin kim olduğuna baxmağı unutdu. Naoko, anıdan qapını açdı və bir göz qırpımında Timur al örtük kimi üstünə atıldı. Onun bədəninin ağırlığını sinəsində hiss edirdi.

-Nə edirsən, axmaq? Qalx üzərimdən, heyvan!

-Meşşanlığı yox edirəm. Sakit dayan! Yoxsa gicgahın partlayacaq.

Timur evdən götürdüyü çəkil ilə Naokonun beyninin sol nahiyəsinə zərbələr endirirdi. Naokonun skalpında artıq çatlaqlar yaranmışdı. Timur qanlı gözlərini ona dikmişdi. Üzündə bir rahatlıq vardı. Özünü qəhrəman kimi hiss edirdi. Çünki sevgilisinin təsirinə düşdüyü, yox edə bilmədiyi meşşanlığı parçalara ayırırdı; bir şeytanın həyatını sonlandırırdı.

-Meşşanlıq, meşşanlıq bax sevgilim yox edirəm onu.

Lakin yoxuş artıq meşşanlığa çevrilirdi. Meşşanlıq hər yeri yabarı bitkilər kimi bürüməyə başlamışdı.

Fidan ALİYEVA
LUDWIG MAXİMİLİAN ÜNİVERSİTESİ- MÜNCHEN
Alman Dili və Edebiyatı
1.Sınıf

KUMRU ARTIKLARI

Müzmin sevdalınım,
 Kumru artıklarına göz diken serseri...
 Canhıraş özlentilere salan,
 Gidişlerin altında, sığınaksız...
 Nekahet anı:
 Soğuk ve ıssız...
 Hep gün batarken oldu ayrılımalarımız,
 Zamane kavuşmalara inat...
 Yangınlarımız, titrerken oldu hep,
 Ne hikmetse!
 Vurdumduymaz zaman,
 Alelusul zemberek,
 Ezcümle kavrulmalarımız, pervasız,
 Candan canı,
 Candan cananı alıp da
 Canı kül eden tükenişlerle solan
 Bir gül, sönen bir çıraydı yalnızlıklarımız.
 Her vakte savrulur durur,
 Dilde kelimeler fasılasız,
 Ah, bir gelse!
 Sen uzar giderdin yine de,
 İsyân etse de adımların.
 Ardından,
 Yıkıntılarımızın arasından,
 Dizginsiz bir doru at gelirdi,
 Gölgesi gölgene karışarak...
 Bakakalırken ben öylece, bön bön,
 Yırtardı çığlım kanatlarını anıların,
 Damlardı defterime hüznün kanı,
 Hevesi kırılan kalemse duyarsız...
 Bir feryat,
 Bir feryat ki ayarsız!
 En mahrem gezegenlere taşıdıysam da hayalini,
 Nafile!
 Çöker kalırdı ruhum,
 Her gece acının dizlerine.
 Her gün, her delirişte;
 Çırpınadurdum eşliğinde.
 Böyleyim işte çoğu kez,
 Görüntüm dingin ve kırılanım,
 Oysaki yılgınlıklar kazan kaldırır içimde,
 Gökyüzü nasılsa turnasız,
 Çilekeş, iflahsız;
 Müzmin sevdalınım.

Yusuf GÖKBAKAN
 ELAZIĞ LİSESİ
 Edebiyat Öğretmeni

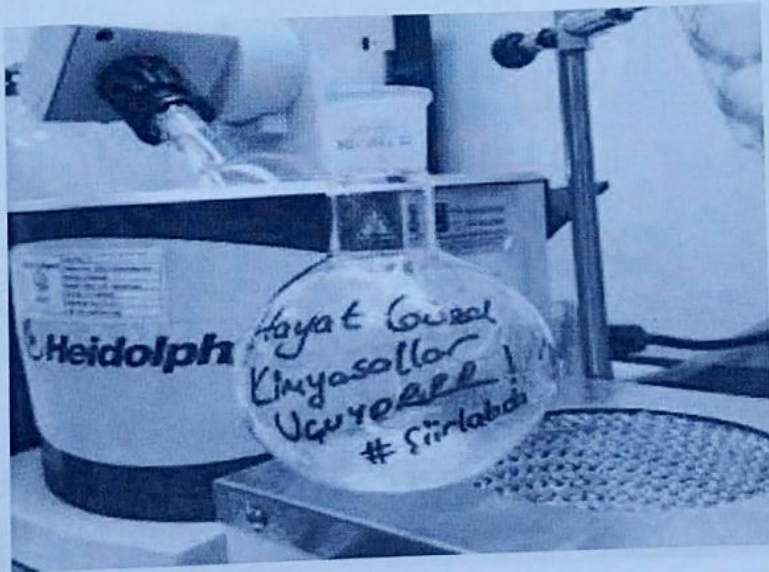
ŞİİRİN KİMYASI

Laboratuvarda bir şair... Döngüsü kısır bir şiir... Karbon bağlarıyla iliştilmiş dizeler... Tabiat bıkılmış mıdır bu kadar çok kullanılmaktan? Oksitlenmiş kelimeler... Başka bir ad bulmalı bu galaksiye... Ya da başka bir galaksiye taşınmalı ilham denilen peri... Teleskopu olsaydı ne güzel olurdu kalbin! Tepkimeye girmiş heceler... Bir kütük sürükleniyor hızla şelaleye; gözü yaşlı. Naylon bir gün batımı; tükeniş ve düşüş... Harfler, atomu anlatılması güç anlatımların; birazdan patlayacak. Oksijeni çıkarmalı bentlerden; yoksa birazdan patlayacak. Big bang...

Bir kelebek uçuşuyor; bence kütükle yarışıyor... Yok oluşla yarışıyor güneş, debisi yüksek mi yüksek bu nehrin. Üçlü reaksiyon: Doğ, yaşa ve öl! Akışa ayarlı hız... Tilki gülüyor. Maymun üç maymunu oynuyor. Olukları kapatmamalı; bırak aksın! Bir kayadan medet umuyor tomruk. Plastik bir gülüş... Tilki gibi kıs kıs... Kaya... Ormancılarn hızar sesleri... Bir çıtırtı, laboratuarda çıt yok. Biokimyasal beyitleri olsa ne güzel olurdu şairin! Tabiat restini çekme aşamasına gelmek üzere. Kelebek pes ediyor, rengini kaybetmekten korkuyor; fakat gönüllü onun yerine geçmeye, kabuğu çatlak kaplumbağa. Rüzgâr oynatıyor kabuğu yerinden. Asit yağmuru başlar birazdan. Limon deme; kekreşiyorum. Mars'a hüzün ekeceğim, Venüs'e gül. Goncasında baz etkisi yapıyor şakıyışı bülbülün. Sen kelebeği baz alma, ne varsa kaplumbağada var. İddiası büyük tilkinin, alttan almaya çalışıyor kaya, civa kaynatıyor çimenler. Yağmur yağsa da biliyorum kokusunu esirgeyecek toprak. Şelale adından hoşnut değil. Şair kelime keşfinde... Bu kez potasyum nitrat bir ağıt... Bana çağlayan deyin, diyor şelale. Milyon kez patlıyor tomurcuklar. Big bang: türkü gibi... Maymun ağaçta şebekleşiyor. Tabiat yılkı atlarını yolluyor. Ormancılarn ayak sesleri... Çalılar hışırıyor. Kütük kahkaha atmaya başlıyor. Şelale diyor şair... Şelale deme! Doğum sancısı... Tomruk ne kütük ne... Fark var mı aralarında, yazım dışında? Eh yeter artık, diyor teleskop. Benimle işiniz var mı, diyor mikroskop. Lam ve lamel...

Sülfirik asit, nitratlar... Ve sodyum klorür akıyor gözlerden... Sancı artıyor, karanlık artıyor... Her doğum, bir ölümü hatırlatıyor... Bellek dumura uğramak istiyor... Müthiş bir çoğalma var sende... Gözünüz aydın; nur topu gibi bir mersiyeniz oldu: kimyasal...

Yusuf GÖKBAKAN
ELAZIĞ LİSESİ
Edebiyat Öğretmeni

L'AMITIÉ

Le vertu nait seulement de l'amitié. (Aider, partager, entendre) La vraie amitié est tres différente et privée. Parfois elle est la famille parfois elle est l'être aimé. En fait elle est tout. L'amitié est de réfléchir pour deux personnes. Ainsi, elle est plus durable.

Des nos jours, sans aucun doute, nous perdons une grande partie de nos sentiments (le respect, la moralité, l'affection) Tous nos sentiments sont liés à notre coeur. En même temps on vit avec eux. Si nos coeur sont ensemble, notre style de vie n'a pas d'importance. Quel est le style de vie? Pourquoi n'a-t-il pas d'importance? Par exemple; il y a une personne qui aime le théâtre ou qui n'aime pas l'opéra mais son amie, elle aime beaucoup le théâtre et l'opéra. Mais ce n'est pas un obstacle à leur amitié. Cet exemple est également valable pour quelqu'un qui aime lire tranquillement chez lui et qui déteste aller au cinéma, dont l'ami va préférer voir un bon film au cinéma plutôt que de s'ennuyer à lire à la maison.

Comme le dit si bien Lewis 'L'amitié est l'instrument que Dieu utilise pour révéler à chacun d'entre nous les beautés que recèlent les autres' Cependant, l'amitié ne se résume pas qu'à des activités tierces comme la musique, la lecture et les sorties au théâtre ou au cinéma; elle peut aussi et surtout englober les relations familiales comme les relations amoureuses.

En effet nous pouvons tout aussi bien être parents et enfants et amis, tout comme nous pouvons être un couple.

Aygen Ceren BAŞTÜRK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı

**Une vraie amitié
est celle qui a
vécu et survécu
à des moments
difficiles**

BANA MAHZEN OLMUŞ KALBİM

Duymuyor kimse sessiz çığlıklarımı
Bana mahzen olmuş kalbimdeki haykırışlarımı,
Sözlerimdeki haykırışlarımı duymuyor kimse
Sükûnetle yazıyorum
Sessiz çığlıklar atıyorum
Bana mahzen olmuş kalbimde memadımı bekliyorum,
Issız akşamlardaki sessizliğin ezgisiyle bir küçük umut bekliyorum,
Kimsesiz yüreğimde inliyorum;
Bilemiyorum sonunu
Mahmur gözlerle gene yazıyorum
Karanlık göğe bakıp yazıyorum
Kimsesiz yüreğimdeki mahzenden bir ışık sızmasını bekliyorum,
Sessiz çığlıklarla inliyorum,
Issızlığın soğuk ezgisini dinliyorum,
Uykum var;
Uyuyamıyorum
Karanlık gecelerde etrafımı aydınlatan ışığımı arıyorum,
Mahzen kalbimde bir küçük ateş böceğinden bile medet umuyorum
Kimsenin okumadığı şiirler yazıyorum
Bazen kendi şiirimi yazıyorum,
Bazen sessiz çığlıklarla karanlık göğe bakıyorum
Çehremi aydınlatan yıldızlara gülümsüyorum
Her rüyamda dipsiz uçurumlara düşüyorum,
Bana mahzen olmuş kalbimde bir gece daha ıssızlığın ezgisiyle uyuyorum...

Ali SEVEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı

EYLÜL

Sevda dolu yüreğimin
Hüzün yüklü çocuğudur Eylül.
Eylülde yıldızlar parlak,
Âşıklar ürkek olur.
Maşukun kapanık
-Belki biraz karamsar-
Narin dudağı,
Aşğın son durağıdır Eylül.
Sevda dolu yüreğimin
Söz dinlemez çocuğudur Eylül...

İhsan UÇ
Ankara-Eryaman
Emekli Edebiyat Öğretmeni

GAME OF THRONES NEYİ BEKLİYOR?

Ne zaman bu diziyi izlesem Britanyavari bir harita canlandı gözümde. Güneyde İngilizler, kuzeyde İskoçlar ve batıda, dar denizin ardında İrlandalılar...

Ne değerliymiş bu kralın şehri... Onu korumak adına hiç düşünmeden harcanan paralar ve acımadan alınan kelleler. Birleşik Westeros ve ona bağlılık yemini eden krallar... Gerçekten de çok bağlılar. Hatta tahta ne kadar yakın olursa o kadar bağlı oluyorlar.

Hatırlatırım küçük konseyi. Şimdilerde AVM'lerde bile görebileceğiniz o doğan güneş motifi taht ne kadar değerli üzerinde oturan için.

Çoğu kitap uyarlamasında olduğu gibi burada da hikâyeden sapmalar olabiliyor. Bunu; bir hikâyeyi görüntü olarak anlatmanın zorluğuna veriyorum ben. Kompozisyon yazmak ile film çekmenin teknik farklılıkları(buna zamanla izleyici faktörü de ekleniyor) hikâyeye ufak dokunuşlar yapmayı zorunlu kılıyor elbette. Önceki sezonda batının güzelliklerini anlatmak için İspanya'da çekimleri yapılan dizinin büyük paralar harcadığı her halinden belli oluyor. Yapımcıların acımasız ve profesyonel davranışları seriyi bir sanat eserine dönüştürmeye yetiyor.

Mesela daha ilk sezondan tepki alan sevişme sahnelerini hatırlıyorum(damardan girmişlerdi doğrusu). Bunların bölümler ilerledikçe azaldığı yine dikkatimden kaçmadı...

Komplike severler dikkat! Bu dizi tam size göre. Game of Thrones, şüphesiz günümüz siyasi, ekonomik ve sosyal durumunu en iyi anlatan yapım olduğu için bu kadar izleniyor. Peki, sorumuza geri dönersek...

Neyi bekliyor?

Arka arkaya yayınlanan fragmanlar ve diziyi yakın isimlerden gelen çelişkili ifadeler maddi ve manevi anlamda ne kadar büyük bir projeye tanık olduğumuzun resmidir.

Westerosluların lisanına göre Yabaniler, bir duvarın arkasına hapsedilmiş, ötekileştirilen birden çok topluluğun genel adı. Günümüz ifadesi ile bir nevi teröristler. Şirinler geliyor aklıma komünist sistemi bölüm-bölüm, çizgi-çizgi bizlere aşıl原因an masum gözlerimizle izlerdik... Sanat, sanat için midir yoksa toplum için mi? Toplum için olursa böyle izlenme rekorları kırar efendim bunda garip bir şey yok.

Peki, Game of Thrones bize neyi aşıyor?

Cevap: Hiçbiri

Game of Thrones bize üzerinde yaşadığımız sistemi her yönüyle resmediyor. Buna inanır ya da inanmazsınız. Onlar nasılsa yapmaya devam edecek 3 sezon daha...

David Benioff ve D. B. Weiss tarafından yaratılan HBO'nun fantastik dizisi Game of Thrones(Taht Oyunları) 24 Nisan'da sizlerle olacak.

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

HÜSN-Ü TAHRİP

Yokluğundan kaçarken kaybolduğum şehirlerde,
Denk geldiğim 'sen'den oluşan şiirler getirdim sana.
Yine...
Ben daha önceden de kayboldum, bulduğumda seni.
Güldüğünde dudaklarının kenarında oluşan çizgilerde de kayboldum.
Ben kahverengi diye biliyorken, içinde zümrüt madeni olduğunu keşfettiğim
Gözlerinde hapsoldum.
Haftaları kovalayan aylar geçti, ayları kolaçan eden mevsimler,
Deniz yükseldi, alçaldı deniz, ama senin kadar değil, benim kadar da değil;
Ve sandığın gibi de değil,
Ben ne deniz yükseldiğinde ne de biz alçaldığımızda sarsılmadım,
Sadece, kendi gözyaşımda boğuldum.
Umursamaz, ukala ve zamansız mekânsız burnuma çarpan bir kokuya, ben seni sordum...
Deli, acayip, şizofren diyormuşsun ardından... De.
Vurdumduymaz, umarsız, başına buyruk diyorlarmış. Desinler.
Hatta ben ekleyeyim diyemediklerini,
Yazabilmek için, biraz ruh hastası, bir doz manyak, yarım saat serseri, bir tatlı kaşığı âşık,
bir çekmece dolusu kaşık ve bir tutam maydanoz olmak gerekir efendim.

Ve ben giderek eksiliyorum...
Git gide daha çok, sana çıkıyor yolum.
Bağlanma korkumun hırçınlığı zamansızmış mesela,
Ben senden çözülmeye korkar oldum.
Demiştim,
Sadece senin parfümüne karıştığında güzeldi kokum.
Ne kadar aklımdan uzaklaştırsam da,
Özlüyorum.
Bir sokakta, müzikte, çilek çilinde, yakışan bir çiftte
Siyahta, beyazda, cam kırığında, ayazda...
Özlüyorum işte, bir şey gelmiyor elden, fazla...

Sırf seni görebilme ihtimalim olsun diye, yerleşmeyi düşünüp içinde gezindiğim evde oturuyorsun şu an mesela. Üzgünüm, seni oradan soğutmak niyetinde değilim. Sadece ilginç ve üzücü bir tesadüf oldu diye anlatmak istedim. Yanlış anlama sakın, inan ki senin adına sevindim sevdiğim... Sevdiğim, diyorum, bakma, ben her aklıma geleni söylerim. Biliyorum üstelik nefretini, kabul ediyorum mahvettiğimi, gelecekle ilgili tüm düşüncelerini ve güzel olan tüm hislerini.

Belki yanlış sevdim ama çok sevdim,
Sen de anla n'olur, kabullen;
Bir daha hiç kimsenin, seni benim kadar çok sevemeyeceği gerçeğini...

Yokluğun, bir şey değiştirmiyor işte,
 Beni bilen senle bilsin, kabul eden içimdeki seni de kabul etsin,
 Seven, hayatımda olmasan da bende var olduğunu bilerek sevsin.
 Bir insanı içten glmek güzel kılar mış.
 Aşk güzelleştirmiş, seveni...
 Senelerdir aynaya bakmayan ben, sadece senin yanında güzeldim...

Pasif direniş işilerim artık akıyor.
 Gzyaşlarımın tadını unuttum.
 Geceyle gündüz arasında bir fark vardı sanki
 Ne yazık ki hatırlamıyorum
 Unutulur geçer diyordum ama,
 Son oldun,
 Sonum oldun...
 Oysaki sonsuzumdun bir zamanlar
 şimdi son sözümü yazıyorum diye başladığım yazılara
 Eklenen birer paragraf oldun...
 Özlemen elbet imkansız ama,
 Merak ediyorum, ismimi hatırlıyor musun?
 Sen, aşka ve hayata dair, kendime sorduğum ilk soruydun.
 Cevaplarım yarım kaldı, rica etsem...
 şurada kalan boşlukları doldurur musun?

Kadehimi bir de... Teşekkür ederim.

Kkken, uğruna gözyaşı döktüğüm şeyler geldi aklıma,
 Alışıyordum, o her şeyden çok istediğim şeylerin yokluğuna...
 Alışacağım. Zamanı var...
 Biteceksin bende,  asra kadar ve ben  asır on beş gün sonra
 Devam edeceğim hayatıma...

Selin SİVARİ
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 4.Sınıf

MES POUPEES

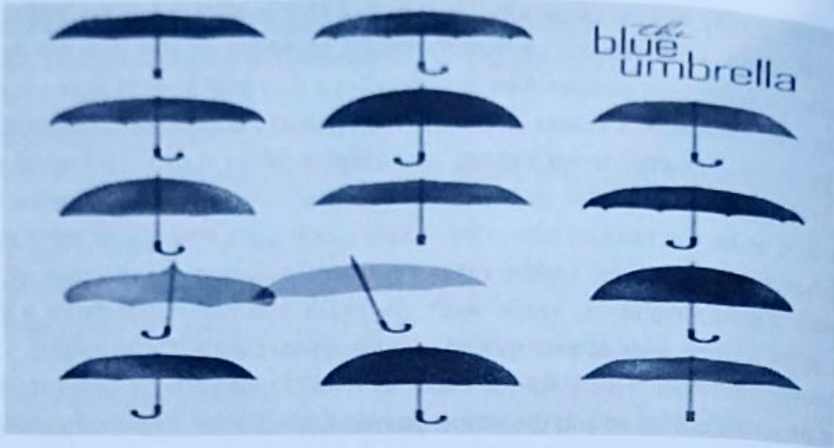
A huit ans, des jouets, j'en avais juste quelques-uns. Un ours en peluche et une poupée, presque aussi grande que ma petite sœur de 9 mois. C'était la seule que je possédais. Elle savait marcher. Elle parlait aussi. Bien-sûr seulement quand je lui mettais les piles dans son dos. Tous les autres jouets, c'étaient des voitures. Elles appartenaient à mon petit frère de deux ans et demi de moins que moi. Comme vous pouvez le comprendre, les jouets, on y jouait ensembles. Sauf ma poupée, j'y jouais seule et de temps à temps. Je la débarrassais rarement de son emballage cartonné à l'arrière, transparent à l'avant. Son pullover bleu-ciel lui cachait les piles. Elle était vêtue d'une jupe écossaise et d'un bonnet blanc en laine. J'aurais aimé qu'elle porte une robe de marié en dentelle. Ses chaussures étaient noires, comme celles du dimanche. Quand elle marchait, je l'admirais longuement. J'avais l'impression qu'elle vivait. J'accordais tellement d'importance à elle que je n'osais y jouer tous les jours de peur qu'il ne lui arrive quelque chose. C'était naturel. C'était mon unique poupée. Je l'avais reçue à Noël de l'usine où travaillait mon père. Je l'avais choisie dans le catalogue de jouets que les enfants des salariés pouvaient sélectionner. C'était mon unique poupée, ma précieuse. Après l'avoir admirée marcher et parler un peu, je la replaçais dans sa boîte, juste à côté de la télévision posée sur une ancienne table en bois à l'angle du salon. Les programmes étaient en noir et blanc. Pour changer les quelques chaînes, il fallait se lever et appuyer sur les gros boutons situés sur la droite du téléviseur. Je pouvais donc continuer à admirer ma poupée, à y jouer fictivement. Au moins, il ne lui arrivait rien. Elle était en sécurité. Je pouvais très bien m'amuser sans la toucher...

L'été, nous allâmes dans notre pays, en Turquie. C'est le pays natal de mes parents. Cela fit bien deux ans que nous n'y étions pas allés. Je ne pouvais malheureusement pas y emmener ma poupée. Çamlık, le petit village de mes parents où vivaient notre n'était pas comme les villages français. Il n'y avait que quelques voitures. Tous vivaient de l'agriculture et de l'élevage. Les enfants semblaient plus heureux que ceux de France. Ils pouvaient jouer en toute liberté dans la rue. Des jouets, ils n'en avaient aucun. Ils s'amusaient avec tout ce qu'ils trouvaient. Un bâton devenait facilement un cheval. Des morceaux de bois assemblés avec des ferrailles se transformaient en voiture. Les garçons s'occupaient de cette façon. Les filles, je ne le savais pas.

Un matin, j'observai les petites filles, celles de mes voisins, qui s'amusaient à côté de leur poulailler. Je m'approchais d'elles curieusement. Elles jouaient chacune avec une poupée. Mais leur poupée n'était pas comme la mienne. Elles ne marchaient pas, ne parlaient pas. Bizarrement j'étais fasciné par leur poupée. Je leur demandai d'où je pourrais en acheter une. Elles moururent de rire. Elles l'avaient fabriquée elles-mêmes. Je voulus absolument en faire une moi aussi. Pour cela, il me fallut un bâton en forme de lance-pierre et quelques morceaux de toiles. Les petites filles me procurèrent le bâton. Pour obtenir les morceaux de tissus, ce fut très simple. Ma mère en avait plein, de toutes les couleurs et de tous les dessins dans sa malle de mariage. Le même jour, je me fis ma poupée en tissus en enroulant un peu de coton pour former la tête couvert avec les morceaux des plus belles toiles des restes de maman pour la vêtir à ma façon. Les deux bouts du bâton devinrent ses jambes. C'étaient formidable de fabriquer sa propre poupée. Les filles du village avaient vraiment de la chance. Désormais, moi aussi, j'en avais.

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

BELKİ YAĞMUR YAĞAR

Rüzgâr kepçe kulaklarımı yalayıp geçiyordu. Büyük şehirlerin yolları griden sarıya, kahverengiye dönüyordu. Beni hep bu havalar aşık etmişti. Koşa koşa yanıma gelmişti. O gelirken bir yaprak daha dalından kopmaktan vazgeçmiş ve yeniden yeşermişti. Sonbahardan utanmasalar ağaçlar yeniden çiçek açacaktı.

"Eylül'ü seviyorum" dedi.

"Kim sevmez ki?" dedim.

"Beraber yürüyelim mi?" dedi. "Sonra belki çay içeriz."

Yürümek bacaklarıma iyi gelebilirdi. Hem biraz da kilo almıştım. Sonra çay da içebilirdik ama emin de değildim.

"Bilmem." dedim.

"Sonra belki yağmur da yağar." dedi.

Yağar mıydı? Hem zaten sonbahardı. Neden olmasındı...

"Damlalara huzur yüklemeye oynarız.

Benim damlam seninkini alnından öper.

Güzel şeyler olur belki." dedi ayak parmaklarında yükselerek.

Aylardan Eylül'dü. Gözlerine bakarken Nisan... Dedim ya beni hep bu havalar aşık etmişti. Bir de içine baktıkça yeşeren meyve bahçelerini gördüğüm gözleri... Ansızın bir yağmur başlamıştı. Sonbahardı. Neden olmasındı. O çantasından şemsiyesini çıkarana kadar yağmur damlalarının bana olan hasreti bitmişti bile. Beni bu havalar âşık etmişti, artık sırlısklam bir âşık olmuştum. Şemsiyesini açıp altına girdi.

"Seni bu yağmurlar hasta edecek." dedi gözlerinde bir tomurcuk çiçek açarken.

"Sen gel bence..." dedi

Artık gitmeliydim bence. Çok bile beklemiştim. Şemsiyenin altına girdim, O da benim koluma girdi. Ve aynı yağmura şemsiye açmıştık.

(muzu bıçakla soyan adam)

Sami KARAKAŞ

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ

İnşaat Mühendisliği

BİR OTOSTOPÇUNUN DÜNYASI

1.BÖLÜM

Yine otostop çekiyorum. Günlerden, bahar. İlkbahar. Bilirsiniz işte, yağmurlar yağar baharları. İlk ya da son fark etmez. Islandım, üşüyorum. Takvim pazartesi diye yazmış günü. Baharın pazar-tesisi. Saat ise 7'yi 12 geçiyor. Sabahın körü tabii... 9'da dersim var benim. Yetişmem gerek. Ya-nımdan geçen araçlar oluyor. 2015 Fiestalar, Captivalar vs... İyi olmasına iyi modelleri. Ancak o kadar çok belli ki, sahiplerinin değil. Arabada olan o inanılmaz güzellikteki motor sahiplerinde yok. İnsan olarak iyi değil. Sabahın bu saatinde sırt çantası olan bir genci almayışları bunu anla-tıyor zaten. Gözleri konuşuyor yanımdan geçerken. Ben otostop çektiğçe, gaza yükleniyor adiler. Kimisi nefret dolu bakıyor, kimisi küçümsercesine. Çoğu iki para etmez adamlar. Belli ki banka kredisiyle sahip olmuşlar o canavarlara... Yakışmıyor onlara; sağlam, çevreci dizel motorlu maki-neler. O hunharca kullandıkları tuvalet kâğıtlarıyla pisliyorlar gezegeni. Yakışmıyor altlarına. Belli ki en alt yasal gelirle yaşıyorlar, asgari ücret. Aybaşı gelince (ki gelmek bilmiyor lanet Pirelli takvi-minin 15'i) çocuklarına mama, bisküvi, oyuncak v.s. değil; sadece bir dekont getiriyorlar onlara, evlerine.

-T.C. KAPİTAL BANKASI

Falancanın Adı, Soyadı: FATİH Y.

Hesap Numarası: 1234 654321 5002

Araç Kredisi, Ödenen Taksit: 18 Kalan Taksit: 63

O sayın bankanın egoist müdürü İsim İmza-

2. BÖLÜM

Dalıyorum, derinlere. Ancak mavilik değil. Hepsi birer kurmaca sanırım. Kandırmaca. Bak iş-te 74 Taunus geçti yanımdan. Hastayım şu arabaya. Kırmızı, coupe modeli. İç döşemeleri siyah, deri sanıyorum. Dalmışım hayallere, kaçırıldık işte canavarı. Düşünüyorum, (öyleyse siz var olun, ben yokum) 100. Devamsızlığımı yaparsam ne olacağını... Lisans eğitiminin başına zorunlu hazırlık eğitimi koya sevgili okulum (!) beni bir kere daha sınırlamış. 2 ay önce 99 saate kadar çıkardım devamsızlık saatlerimi. Şubatı o zaman. Hatırladım da soğuktu biraz. Sanıyorum perşembeydi günlerden. "Başlarım okuluna!" diyerek telefonumun alarmini kapattığım günlerden biri daha. Son olmuştu o. Yarın ders yok diye akşama dek uyumuştum. Kendimi salıp, uyumuştum. Gündüz-leri uyumak güzeldi. Ona paralel olarak gece ayaktaydık tabii ki. Hüseyin, Okan, Emre ve karşınızda - FERDİ Ç. - . 95 saati 99 saat yapmıştım işte. Mutluydum bilader. Hesaplarıma göre yılda 400 kü-sur ders görecektik. Bize verdikleri 100 saatlik devamsızlık hakkı 2. Dönem sıfırlanır (!) diye düşü-nüyordum. Üniversite neticede burası... Yeni geldik liseden, sinir etmeyin insanı. Okula karşı içim-de biriken nefreti Hülya Hoca dedikleri cadıdan çıkarmıştım o zamanlar. Kurtulmam gerekti o duygudan, soyutlanmam. Ne de olsa iyi insanların içinde nefret olmazdı. Evet, işte geliyor. Beyaz Mercedes. Binek araç değil yalnız. Tır. Kömür cevheri dolu bir dorse takmış arkasına. Sağlam ve

BOŞLUK

Şimdi sen gittin,
Döküldü eteğimdeki kederler
Yine kış çöktü ocağıma
Şimdi sen gittin
Yine döküldü yapraklar
Şimdi bomboş sesinin dokunduğu yerler
Şimdi sen gittin
Bir çay daha Üşüdü bardakta
Bir ben daha kaldım geride
Üşüdüm
Isıtamadı içim içimi
Sen gittin...
Şimdi...
Emine KOÇ

ÇOCUKÇA

Bir çocuk
Pencereden bakıyor hayallerine
Eskiyen geçmişini arıyor gökyüzünde
Vakit zifirileştikçe
Yakamozun ruhunu görüyor
Tutturulmuş gecenin etine
Hayal meyal sallanıp duruyor
Bir çocuk
Yıldızlarını koparıyor gökyüzünün
Yüzündeki eksik gülüşlerine sürüyor
Kendinden bir parça koparıyor sonra
Merhamet diye yeryüzüne sürüyor
Gülüşünü üflüyor gökyüzüne
Gökyüzü mavi oluyor
Bir çocuk
Hayallerine gülümsüyor
Bir pencere kenarında
Bir kösede kendisi
Çocukluğunun bir elinde
Biriktirdiği bilyeleri
Diğerinde beş taşı
Hep aynı vakitte çağırıp unuttuğunu
Yakamozun süreti silinene dek
Avutuyor çocukluğunu..
Emine KOÇ

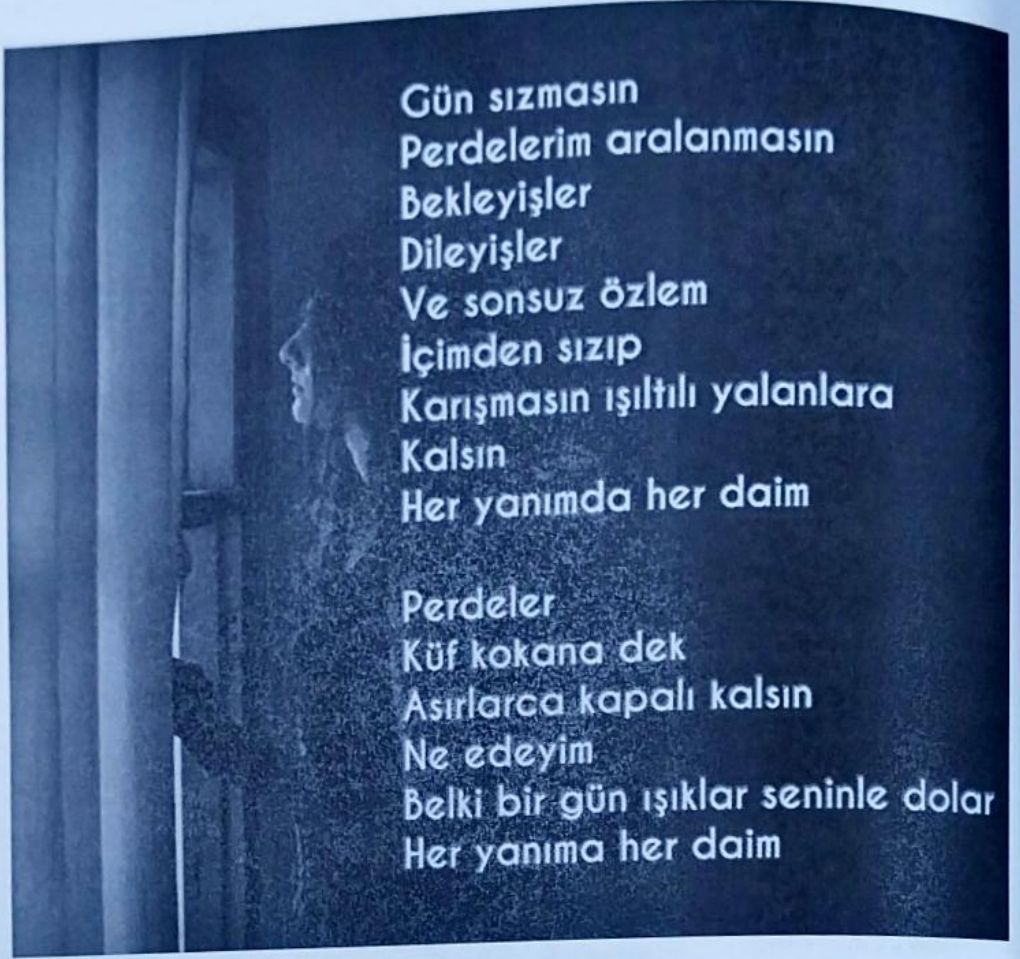
KARABÜK ÜNİVERSİTESİ

Sosyoloji Bölümü

4. Sınıf

Şiir: Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Fotoğraf: Rana Öztürk

L'amitié, c'est une main qui te soutient, dans la douleur et le désarroi.
C'est une oreille qui écoute, tantôt la peine, tantôt la joie.
L'amitié, c'est un regard qui voit jusqu'au plus profond de ton âme
sans jamais se faire juge.
C'est un coeur qui s'ouvre et jamais ne se ferme, comme un refuge.

Sarı Kız Efsanesi

Yazın, yolumun Balıkesir'e düşmesi ve yürüklerden dinlediğim Sarıkız Efsanesi üzerine birazcık da ben araştırma yaptım ve bu ilgi çekici efsaneyi sizlerle paylaşmak istedim. Sarıkız Türbesi, Edremit Körfezi'nin kuzeyinde, doğudan batıya bir sıradağ uzanır. Kaz Dağı denir adına. Ünlü mü ünlüdür, hem de güzeller güzeli bir dağdır.

Yeryüzündeki ilk güzellik yarışmasının Kaz Dağı'nda yapıldığını biliyor muydunuz? Bu yarışmanın tek seçici üyesi, Çanakkale Boğazı'nın girişinde yer alan Truva Kenti kralının oğlu Paris'ti. Babası onu Kaz Dağı'na kaz sürülerini otlatсын diye göndermişti. Yarışmaya katılıp ta kaybeden tanrıçalar zavallı Paris'in ve Truva'nın başına öyle işler açtılar ki, bu olaylardan Anadolu'lu ünlü ozan Homer, dünyanın ilk destanlarından İlyada ile Odise'yi yarattı. Bu destanlar dünya edebiyatının kaynağı ve öncüsü oldu. Edebiyat sanatı Homer'in izinde ve etkisinde doğdu, palazlandı ve gelişti.

Sarı kız efsanesi, bir başka kaz çobanının, bir Türkmen kızının hikâyesidir. Yolunuz Edremit'e düşüyse, çarşıda pazarda, folklor ekiplerinin giydiklerine benzer, çok güzel giysiler giymiş genç kızlar, yaşlı kadınlar görmüşsünüzdür. Edremit'e Kaz Dağları'nın yamaçlarındaki Türkmen Köylerinden inerler. Oralarda giysileri gibi hala eski güzel geleneklerini yaşatan birçok Türkmen Köyü vardır.

Vaktiyle bu köylerden birisinde bir adamın güzelliği dillere destan bir kızı vardı. Güzelin düşmanı çoktur. Gerek kendi köyünden, gerekse çevre köylerden birçok delikanlı Sarıkız'a istekli olmuştu. Dünürçüler sıraya girmişlerdi. Sarıkız ise hiç birine "he" demiyordu.

İsteklerine erişemeyen kişiler, Sarıkız'ı dillerine doladılar. Yemediler, içmediler, hakkında çirkin söylentiler yaydılar. Utanmadan sıkılmada "Kötü yolda yürüyor" dediler de başka bir şey demediler. Sinek küçüktür ama mide bulandırır. Zavallı Sarıkız'ın kimsenin odununa yaş tavuğuna kış demeden kendi halinde yaşayan babası el içine çıkamaz oldu. Günlerce kötü kötü düşündü durdu. Sonunda kızını ardına taktı. Önüne dört kaz aldı. Hep birlikte uzun bir yolculuktan sonra Kazdağı'nın duman eksilmeyen doruğuna vardılar. Kazları otlatma bahanesiyle kızını bir uçurumdan aşağı atıp ortadan kaldıracaktı. Ama baba yüreği bu, yapamadı. Şimdiye kadar canlı bir karıncayı bile ezmemişti. Nerede kaldı ki, güzeller güzeli biricik kızını öldürsün. Düşündü taşındı. "En iyisi onu burada dağ başında bırakayım," dedi.

"Kızım, ben köye dönüyorum. Orada bıraktığımız hayvanlar ölmek üzeredir. Gideyim de onlara bakayım, yemlerini sularını vereyim. Sen burada kal. Kazları otlat. İki güne kalmaz döner gelirim." Gidiş o gidiş. Kızını bir daha ne aradı, ne sordu. O sert poyrazları bol, yağmuru fırtınası eksik olmayan dağ başında Sarıkız nasıl yaşadı? Ne yedi? Ne içti? Kurttan Kuştan kendisini nasıl korudu? Bilinmez ama genç kız dayandı. Ateş gözlü kartallar gibi, ağzından salyalar saçan azgın kurtlar gibi Sarıkız da Kazdağı'nın başında varlığını sürdürdü. Kışın dağda fırtınaya yakalananlar, köylerine kentlerine döndüklerinde: "Ermiş midir, evliya mıdır, Allah ondan razı olsun, bir kız ansızın karşımıza çıkıverdi. Bizi donmaktan, azgın kurtlara yem olmaktan kurtardı," diye destanlar anlatıyorlardı.

Sarı kız'ın babası, anlatılanları dinliyor, yıllar önce dağ başına bıraktığı kızının hâlâ yaşadığı umuduna kapılıyordu. İçinin köz gibi yandığı bir gecenin sabahında yola düştü. Kâh yürüyerek, kâh emekleyerek Kazdağı'nın tepesine tırmandı. Orada koyak koyak aramasına gerek kalmadı. Sarıkız'ı bir akça kayanın dibinde otururken buldu. Karşısına geçip oturdu. Uzun müddet ne kendisi bir şey konuşabilirdi, ne de Sarıkız. Sonra tek tek sözcüklerle konuşmaya başladılar. Dereden tepeden söz ettiler. Kazdağı'nın güzelliğinden ağaçlarının ululuğundan bahsettiler. Geçmiş günlerin kapısını hiç aralamadılar. Gün yükselmiş, çamların doruğuna çıkmıştı. Öğle vakti olmuştu: "Kızım namaz vakti geldi. Bana

biraz su getir de abdest alayım." Oturdıkları yüceden Edremit Körfezi görünüyordu. Yakın gibi duruyordu ama on binlerce metre uzakta, aşağıda, derindeydi. Sarıkız yerinden doğrulmadan: "Peki baba" dedi. Yanında duran maşrapayı eline aldı. Edremit Körfezine kolunu uzatıverdi. Kol uzadı uzadı denize ulaştı. Maşrapayı doldurdu. Babasının eline su dökerek abdestini aldırdı. Baba namaza durdu ama nasıl kıldığını hiç bilemedi. Duaları karıştırdı, namazın yol yordamını şaşırdı.

Adam dağ başında birkaç gün kaldı. Sarıkız'ı köye götürmek istedi. Sarıkız köye dönmeyi kabul etmedi. "Benim evim bu dağ başı," dedi. Başka bir şey demedi.

Babası köye eli boş döndü. Döndü ama kimseye Sarıkız'dan söz etmedi. Derler ki körfeze uzanıp su almasından kısa bir süre sonra Sarıkız kayıplara karıştı. Bir daha onu sağ gören olmadı. Bir çoban tarafından ölüsü bulundu. Türkmenler toplanıp bir mezar kazdılar. Eğer Kazdağı'nın kartallar uçuşan tepesine çıkacak olursanız, orada Sarıkız'ın mezarıyla karşılaşsınız. Öyle ak mermerli, gök kubbeli bir mezar değil. Kıyısı taştan örülmüş, toprak bir mezar. Türkmenler her yıl ilkbaharda burasını ziyarete çıkarlar. Ziyaret günleri Sarıkız'ın mezarı renk renk kır çiçeklerinden görünmez olur. Geceleri uzaktan geçenler Kazdağı'nın tepesinde şavkıyan bir top ışık görürler. Sarıkız'ın toprak mezarıdır burası. Köylülerin anlattığına göre, ışık yerde yanmazmış da bir demet halinde gökyüzünden düşermiş. Sarıkız sonsuz uykusunu her gece ışıklar içinde uyurmuş.

Alper ERATİLLA
BAŞKENT ÜNİVERSİTESİ
Biyomedikal Mühendisliği
4.Sınıf

HABER DEĞERİ TAŞIYOR BU SÖYLEDİKLERİM

I

Uyandıgımda, dün gece annemin teyzem ve dayımlarla buluştuğu piknikte, teyzemin getirdiği ve annemin de kalanlardan bana getirdiği kıymalı börek ve yeni aldığım Charlie Chaplin kupamla gelen çay vardı önümde. Artık kıymalı börekten tiksinişmişim. Dün annemde kıymalı börek yapmıştı ve onları da yiyememiştim. Bunları da yiyemedim. Annem, "Niye yemiyorsun?" diye sorunca durumu izah ettim. "Haklısın." dedi.

Saat sekiz-sekiz buçuk civarlarıydı. İşe geç kalmak istemiyordum ama uykum da hala var gibiydi. Beş-on dakika daha yattım. Bu sırada karşımdaki televizyondan, yüzmede "ülkemiz" adına derece alan "Amerikalı" bir kızın başarısından bahsediliyordu. Annem, gurur duyarak baktı televizyondaki kıza. Annemin böyle milliyetçi tavırları vardır. Televizyona baktıktan sonra döndü bir de bana baktı. Sanki, "Bak bak milletin çocukları neler neler yapıyor sen buralarda yatıyorsun!" der gibiydi o bakış.

II

İşten çıkar çıkmaz ilk işim bir sigara yakmak oldu. Sabahtan itibaren yakamdan düşmeyen ciğer ağrım ise tüm şiddetiyle devam ediyordu. Bunun sebebi reflü de olabilir dedim içimden. Farklı tanılar koymak her zaman işe yarardı. Sokağın ortasında, bir doktor gibi elimi mideme bastırdım ve midemde damar attığını hissettim. Şimdi bunun normal bir şey olduğunu söyleyebilirsiniz. Çünkü bu daha önce başıma gelmişti.

Yıllar önce, yanılmıyorsam sigaraya ilk başladığım zamanlarda sol bacağımanın şimdi hatırlamadığım bir bölgesinde –basenler olabilir-, belli bir nokta da damar atıyordu. Elimi oraya koyduğumda bunu rahatlıkla hissedebiliyordum ve bu lanet damar her attığından tedirgin oluyor ve az da olsa canım yanıyordu. Sigaradan olduğunu düşünüyordum. Yaşım 15-16 arasındaydı -15 buçuk- ve ben ciddi anlamda tırsıyordum. Bu durumu annemle paylaştığımda ise annem bana –o zaman ki cahilliğine veriyorum çünkü başka bir açıklaması olamaz- "ne güzel damar atıyor, vücudun çalışıyor işte" diyerek tıp literatürüne girebilecek saçma sapan bir tespitle cevap verdi. Sanırım o zaman beni aptal yerine koydu. Bilemiyorum. Fakat o yıllardan şu ana kadar süren bu vücudumun muhtelif bölgelerinde ki damar atma olayı sayesinde, resmen tıpçılar için haber değeri taşıyan bir vakayım.

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema

KARMAŞA

Güneş ışıklarının odaya yansımaları engelleyen kapalı perdeler arkasında, Selim yorganına sıkıca sarılmış yatağında yatıyordu. Her sabah olduğu gibi yine erkenden uyanmış, ayağa kalkıp, kıyafetlerini giyerek, ayaküstü sabah kahvaltısı yapmak için saatin 7.30 olmasını bekliyordu. İşi evinin yakınlarında olduğundan, yarım saat önceden uyanıp rahatlıkla işine yetişebiliyordu. Bu kadar bol zamana sahip birisi neden ayaküstü kahvaltı yapıyor, sorusunun tek cevabı ise Selim'in kahvaltı yapmayı pek sevmemesiydi. Uyku sorunu nedeniyle gün boyu kendisini yorgun hisseden Selim, babasının Kıbrıs Savaşı sırasında hayatını kurtaran Doktor Cevdet Beyden, ailesinin baskısıyla sonunda randevu almış ve bu akşam iş çıkışı Cevdet Bey'i ziyaret edecekti. Bu yüzden malum randevuyu unutmamak için akşamdan evin çeşitli yerlerine randevuyu hatırlatan küçük not kâğıtları yapıştırmıştı. Selim'in babası Emekli Yüzbaşı Salim Bey hayatını askeriyeye adanmış bir insandı, fakat Kıbrıs Savaşı sırasında bacağından yaralanarak emekli olmuştu. Emekli Yüzbaşı Salim Gürler Türkiye'den cepheye gönderilen sihiye ekibinin komutanıydı. Savaş esnasında yaralı bir askeri kurşunların altından çekip çıkarmaya çalışırken bacağından yaralanmış, bu esnada Doktor Cevdet Karaman tarafından kurtarılmıştı. Bu yaralanma sonucu topallayan Salim Bey hayatını kurtaran Cevdet Bey ile ilişkisini savaş sonrasında da sürdürmüştü. Hatta yetmişli yıllarda Doktor Cevdet Karaman'ın oğlu Faruk Karaman solcu eylemlerinde tutuklandığında eski tanıdıklarını devreye geçirmiş, Faruk Karaman'ı kurtarmıştı. Fakat iki yıl sonra Faruk Karaman bir adliye binasının önünde yapılan silahlı eylemde polis tarafından vurularak, öldürülmüştü.

Saatin yedi otuz olmasıyla birlikte Selim yatağından çıkarak kıyafetlerini giydi ve evin içinde dolanarak not kâğıtlarını toplayıp, arka cebinde biriktirdi. Sıcak bir çay ve dünden kalmış bayat bir simitle bir türlü ısınmadığı fakat nefretini kazanmış açlık hissini bastırmak için yapmaya mecbur kaldığı kahvaltısını bitirdikten sonra evden çıktı. Selim evinin beşinci katta olmasına rağmen çocukluğunda geçirdiği asansör kazasından sonra asansöre bir daha hiç binmemişti. Aslında bu korkusunu yenmek için de hiç bir zaman çaba göstermemişti. Bu yüzden merdivenleri kullanıyor, yavaş adımlarla merdivenleri iniyor ve her gün aynı şekilde indiği merdivenleri saymaktan hiç bıkmıyordu. Evinden çıktığı zaman zemin kattaki posta kutusundan gazetesini alır, içeriğine bakar, iş yerinde okumak üzere babasının Kıbrıs savaşında esir alınan bir Yunan zabıtinden aldığı kahverengi çantasına yerleştirir ve yoluna devam ederdi.

Çantanın önündeki mıknatıslı düğme bozuk olduğundan, çantayı kapatamıyordu fakat babasının çantayı verirken anlattığı hikâyeden etkilenen Selim lise dönemlerinden beri bu çantayı kullanıyordu. Bir kaç kez değiştirmeye yeltense de ona benzer bir çanta bulamadığından değiştirmekten vazgeçmişti. Çantanın iç ceplerinin birinde eski bir zarf vardı. Zarfın içindeyse bir kadın fotoğrafı... Fotoğrafın arkasında Rumca bir şeyler yazılmıştı. Babasının anlattığına göre Yunan zabiti bu kadının İstanbul'da yaşadığını söylemiş ve bu fotoğrafı ona iletmesini Salim beyden rica etmişti. Salim bey savaş sonrası zarfın arkasında yazan adrese gitmiş, kadının artık orada yaşamadığını, Yunanistan'a geri döndüğünü öğrenmişti. Emaneti sahibine iletemeyen Salim Bey, çantayla beraber zarfı Selime vermiş ve kadını bulması için ondan rica etmişti. Selim Yunanistan'da yaşayan birçok arkadaşına haber salmış, fakat yine de kadını bulamamıştı. Bütün bunlara rağmen fotoğrafı atamıyor, senelerdir çantasında taşıyordu.

Evinde yaşayan eski kiracıların abone olduğu gazeteler, kiracıların taşınmasından sonra da onun posta kutusuna yerleştirildiği için kendisininmiş gibi kullanıyor, fakat her gün posta kutusundan aldığı gazeteler için hiç bir ödeme yapmıyordu. İlk başlarda bir kaç ay sonra eski kiracıların durumu fark edip aboneliklerini iptal ettireceklerini düşünse de, geçen iki yıl boyunca gazeteler gelmeye devam etmesiyle, o da duruma alışmış bir şekilde, hiç aldırış etmeden bundan faydalanmaya devam ediyordu. Selim her sabah işle ev arasında olan kısa mesafeli yolu hayatını nasıl eğlenceli hale getire-

bileceği hakkında düşünür, bulduğu şeyleri cebinde taşıdığı eski tip küçük not defterine kaydederdi. Fakat yapacak bir şey bulamadığında not defterine bakmayı hatırlamazdı, böylece şimdide kadar oraya yazdığı hiç bir şeyi yapmamıştı. Fakat bunun hayatına bir şekilde eğlence kattığını düşündüğü için not defterine bulduğu yeni fikirleri yazmaya devam ediyordu. Devamlı bir şeyler yazıp, çizer, not defterini her defa açıp, eski yazdıklarını okuyarak "aslında bu çok iyi fikirmiş, bunu yapmalıyım." diye düşünür, fakat yine de yapmazdı. Selim boş zamanının çoğunu şiir yazıp, karikatür dergilerini okumakla geçirir, iş yerindeyse verilen emirleri kusursuz yerine getirir, disiplininden hiç taviz vermezdi. Bu yüzden iş yerindeki arkadaşları tarafından pek sevilmeydi.

Selim ülkenin seçkin üniversitelerinden birinde hukuk üzerine eğitim almış, fakat kendi alanında çalıştığı iki yıl sonunda bu işe uygun olmadığını anlamış, bunun üzerine işten ayrılarak önce küçük bir matbaa açıp, orada sevdiği kitapları kendisi Türkçeye çevirerek, yayımlamış, bu alanda şirketini büyütmişti. Bir süre sonra büyük bir yayın şirketiyle, daha iyi imkânlar elde edeceğini düşünerek ortaklık anlaşması imzalamıştı. Fakat annesinin geçirdiği ağır hastalık nedeniyle şirketteki hisselerini satmaya mecbur olmuştu. Annesi Halime Hanım'ın hastalığı yenik düşmesiyle birlikte büyük bir boşluğa düşen Selim bir müddet babasının Kırklareli'deki küçük çiftliğinde bahçe işleriyle uğraşmış, bir süre sonra eski şirketinden editörlük teklifi almasıyla yeniden İstanbul'a dönerek çalışmaya başlamıştı. Editörlük yaptığı dönemlerde bir yazarın gönderdiği yazıyı yayımlamayı reddettikten sonra, aynı yazar tarafından silahlı saldırıya uğramış, kolundan aldığı kurşun yarası sonucu sol kolunu kullanamaz hale gelmişti. Doktoru, sol kolunda bir problem olmadığını, hiç bir sinir hücresinin zarar görmediğini, kolunu rahatlıkla kullanabileceğini söylese de Selim sol kolunu kullanmamakta ısrar ediyordu. Tuttuğu eşyalar elinden kayıyor, sigara içerken parmağının arasından düşürüyordu. Hala kolunun iyileşmediğini düşünmesine neden olan bu durum yüzünden doktoruyla kavga etmiş, bu kavga sırasında sol koluyla attığı yumrukların ardından, kolunu kullanabildiğini fark ederek, doktora onu iyileştirdiği için teşekkür edip oradan ayrılmıştı. Attığı dayak yüzünden hala sürmekte olan davayı hiç takip etmemiş, hiç bir duruşmaya gitmediğinden hakkında arama emri çıkarılmıştı. Aldığı hukuk eğitimi ve avukatlık yaptığı yılların verdiği tecrübelerden dolayı durumunun farkındaydı. Bu yüzden şirketin önüne geldiğinde onu bekleyen polis memurlarına hiç şaşırmadı, polis memurlarına hiç zorluk çıkarmadan teslim olup arabaya bindi. Geçirdiği silahlı saldırıyı neden göstererek kolunun ağrıdığını, kelepçe takılmasına hiç gerek olmadığını söyleyerek koluna kelepçe takan memuru engelledi. Fakat polis memuru prosedürün böyle olduğunu söyleyerek, kolunu sıkmamak şartıyla kelepçeleceğini söyleyip, kelepçeyi koluna taktı.

- Çok sıktınız ama.

- Nazlanma lan karı gibi! Emniyet şuradan şurası zaten beş dakika sabret! Ömürlük takmadık ya.

- E o zaman yürüyerek gitseydik, hem bir az spor yapmış olurduk.

- Sen nasıl bir cinssin, kardeşim? Sussana lan! - polis memuru sinirli bir şekilde - Sen niye duruşmalarına gelmiyorsun? Biz seni gelip kapı önünden almak zorunda mıyız? - dedi

- Sus dedikten sonra soru sormak da bir ayrı mantık tabi.

Arabayı kullanan diğer polis memuru arkadaşının sinirlendiğini görüp bağırdı:

- Yeter, kardeşim, sen de sus artık! Neredeyse geldik zaten, emniyette anlatırsın devamını.

Selim kafasını aşağıya eğip, salladı. Hiç biri tek kelime etmeden yol boyunca sustu. Beş dakika geçmemişti ki, artık arabayı emniyetin önüne park edip Selim'i içeriye götürdüler. Nezarethaneye geldiklerinde arabada tartıştığı polis, bileğindeki kelepçeyi iyice sıktıktan sonra yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle Selim'e baktı. Selim'in yüzünde hiç bir reaksiyon görmediğinden, kelepçeyi çıkararak, onu içeriye doğru itti. Selim bileklerini ovarak, içeriye doğru geçip, oturdu. Selim çocukluğunda da arkadaşlarıyla kavga eder, her gün kolunda, yüzünde yaralarla eve geri dönerdi. Fakat babası asker olduğundan mahalledeki insanlar ona pek bulaşmak istemezlerdi. Çünkü tek çocuğu olan emekli Yüzbaşı Salim Bey oğlunu çok sevdiğinden, hiç bir zaman, hiç bir konu da onun haksız olduğunu düşünmezdi. Selim bu yüzden bir az da şımarık büyümüşü.

Selim kafasını duvara yaslayarak uyumaya çalışıyordu. Fakat odadaki iğrenç koku burnunu delecek gibiydi. Gömleğinin yakasıyla yüzünü kapatsa da kokuyu hala hissedebiliyordu. Muhtemelen bu koku yan bankta yatan evsizden geliyordu. Selim adamı gözleriyle süzüp, kafasını salladı. Sonra derin bir nefes alıp banka yattı. Tam uykuya dalacakken aynı polisler geri gelip, Selim'i çıkararak, duruşmaya gitmek üzere arabaya bindirdiler. Yol boyunca polisler bir adamla ilgi konuşup durdu. Selim polislerin konuştuklarını dikkatlice dinlemesine rağmen kimden veya neden bahsettiklerine bir türlü anlam veremedi. Uzun bir yolculuk sonrası mahkeme binasının önüne geldiler. Polisler Selim'i arabadan indirip, iki taraftan koluna girerek binaya girdiler. İçeriye girdiklerinde babası emekli Yüzbaşı Salim Bey'in de orada olduğunu gördü. Salim Bey askeri üniformasını giymiş, aldığı onur madalyalarını yakasına takmıştı. Sinirli bir şekilde Selim'in yanına gelerek, yüzüne bir tokat attı.

- Ne yapıyorsun, oğlum sen? Şimdi de kabadayı mı oldun? Bu ne hal? Hiç sana yakışıyor mu bu durumlara düşmek? Haline bak!

Selim afallamış bir şekilde:

- Bir şey yaptığım yok, baba! Ufak bir kavga çıktı o kadar, demek ki mahkemeye vermiş, şerefsiz! - diye cevap verdi

- Saçma sapan konuşma, adamın kaşığı gözünün yeri değişmiş!

- Zaten çirkin bir şeydi, yüzüne renk gelmiştir o. çocuğunun!

Babası Salim Bey eliyle yüzünü tutup, derin bir nefes aldıktan sonra sakin bir şekilde Selim'e baktı. Yanındaki polislerden bir az müsaade isteyerek, onları oradan uzaklaştırdı. Banka oturup Selim'i yanına çağırdı. Selim boynunu büküp, seri adımlarla babasının yanına geldi. Usulca oturdu. Babası yavaşça ona doğru eğilerek kısık bir sesle konuşmaya başladı:

- Tamam, neyse, bunları sonra konuşuruz. Zaten ben adamla konuştum, şikâyetçi olmayacak. İçeride de rahat durursan, bir az tazminatla kurtulursun, biliyorsun.

- Ohoo, sen çoktan tezgâhı kurmuşsun, baba, bir de gelmiş bana ders veriyorsun, deyip gü-lümsedi.

- Senin pisliklerini temizleyen birisi olduğu için dua edeceğine söylediğin lafa bak.

- Tamam, baba, biliyorum, yanlış yaptım. Moralim bozuktu, sinirime hâkim olamadım. Son zamanlar her şey üst üste geliyor biliyorsun. Sanki kafamın içini kemiren bir fare var, hiç durmuyor. Elime, koluma hâkim olamıyorum.

- Sen gittin mi Cevdet amcanın yanına?

- Yok, daha gitmedim. İlk randevu bu akşam zaten...

- İyi, iyi. Git oğlum, aksatma. Kafa bu, ne olacağını bilemezsin, bir bakarsın kayış çoktan kopmuş. Bak anana gencecik kadındı, zamanında söyleseydi derdini sonu böyle olmazdı.

- Annemin durumuyla ne ilgisi var ki bunun? Kadın baş ağrısından bir gün ölebileceğini nereden bilebilirdi ki?

- Hadi, hadi, gevezelik etme, kalk bakıyım bizi çağırıyorlar.

Selim morali bozuk bir şekilde ayağa kalkıp mahkeme salonuna doğru yürüdü. Yarım saat süren duruşmanın sonunda doktorun şikâyetini geri almasıyla, hâkim polisler çıkardığı huzursuzluk ve mahkeme emrine karşı gelme nedeniyle Selim'e para tazminatı ve kamu hizmeti cezası verdi. Selim babasının söylediği gibi küçük bir tazminat ödeyerek serbest bırakıldıktan sonra, mahkeme salonundan çıktı. Salim beyin arabasına bindiler. Selim arabanın arka koltuğuna geçip orada uyumaya çalışıyordu, fakat kendini ne kadar yorgun hissetse de her zaman olduğu gibi bir türlü gözüne uyku girmiyordu.

(Hikâyenin devamı 36. Sayıda yayınlanacaktır.)

Elcan BAYRAM
HACİBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
3.Sınıf

ZAMAN

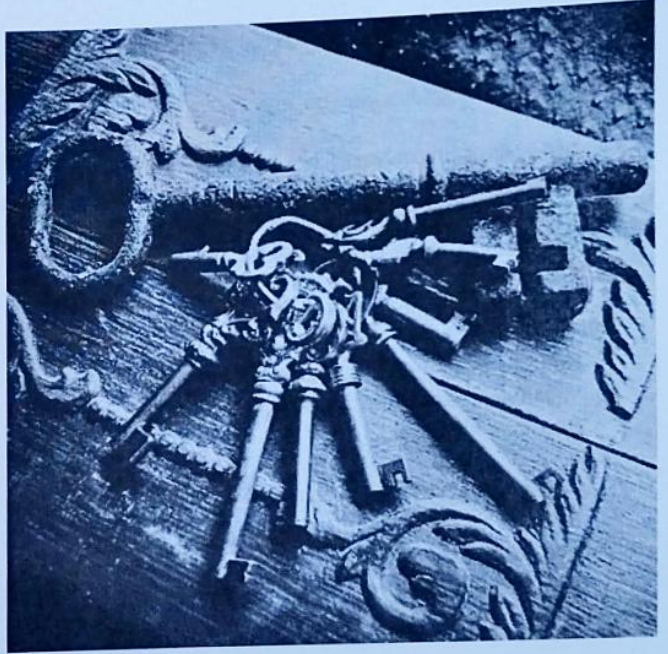
Zaman akıp geçiyor, her rüyanın sonlandığı gibi... Süreci uzatamıyorsun, uzatsan bile sonunu yok edemiyorsun. Hislerinin ne kadar derinlikte ya da nasıl güzel olduğu, nasıl hissettirdiğinin önemi, gün geliyor olmuyor. Her rüya bitiyor, her günün sonunda güneşin batması gibi... Her şeyin sonu olmak zorunda mı? Durduramaz mıyız zamanı? En sevdiğimiz karesinde mesela... Fotoğraflar yetmiyor. Yeniden hissetmek gerek o anı, yeniden yaşamak gerekir o kareyi... Yolunda gitmeyen şey, içinde bulunduğumuz mutluluğun, hüznün, mücadelenin, çaresizliğin, sevincin, hasretin hiç bitmeyeceğini sanmamızdır. Belki de iyi olan budur, anı yaşamamız... Asıl anlamı bu değil midir güzel hislerin? O dakikaya odaklanmak ve unutmak geride kalanları...

Zamandan nefret ederim. Beni sevdiğilerimden uzaklaştırır, korkularıyla yüzleştirir... Mutlu anılar incitmiş, o günleri yeniden yaşamak isteyeceğimizden olmalı... Hayat bize yalnızca bir kez verilmiş hediyedir. İyi ya da kötü geri çeviremeyiz. Farkına varmamız gereken şey ise içimizdeki gücü başkasında aramamak ve umutla bakmak her yeni güne...

Beyza TEKBIYIK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü
1.Sınıf

KAYBOLURSUN

Bazen kalmama bile gerek kalmaz;
Kalsan da, gitsen de aynı yani...
Yüzünü bile unutuveririm bir çırpıda
Öylece kalakalırısın karşımda.
Sen bile farkında değilsin;
Ben seni görmeden sevdim,
Görürken görmezden gelebilirim,
Tanrı olursun...
Ben seni tanrı kadar sevdim,
İnsanları öldürdüğünü anlayınca,
Unuttuğum kadar unutturum,
Kaybolursun...

Hikmet Orhun CARÇIYEV
AZERBEYCAN-Şair Qazeteci

HIÇBİR ŞEY

Dökebileceğim ne varsa gözlerimde, omuzlarına döktüm ben.
Yaşamak böyle güzeldi, huzur el bileklerinde
bu yüzden seni durmadan öptüm ben.

Ve zaman akıp geçti, durduramadık.
Bir dünya inşa ettik, engel olamadık
Yıkıldık.

Her şey burada başlamıştı, ikimiz de çay yudumlardık.
Ağaçları bir kahkaha sallardı
Kediler uyanırdı uykularından
Hüzünler azalırdı birer birer .
Yalanlar da...

Avuçlarına bir kum saati koydum sevgilim.
Kenarına denizler sakladım
Türlü türlü çiçek tohumları, kuş sesleri, dalgalar

Güzel ne varsa usul usul bıraktım avuçlarına.

Yalnızlığımı serdim yanı başıma.

Dökebileceğim ne varsa, her şeyi verdim sana.
Çocukluk oyunlarımı, gelecek düşlerimi, kesik soluklarımı
Arka cebimde sakladığım ufak tefek sırlarımı.
Gülüşlerimi, düşüşlerimi, kalkışlarımı...
Sabahlarımı verdim, sen bilmedin.
Güneşin doğuşunu verdim, yalnız sana.

Bu yüzden seni durmadan öptüm ben.
Yaşamaktı senin adın, yaşamak sendin.
Ben, ben hiçbir şey...

Hiçbir şeyi serdim yanıbaşıma.

Ve zaman akıp geçti,
Durduramadım.

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
4.Sınıf

BİRLEŞİK KAVRAMLAR

Hangi dünyayı devşirdim, yalanlardan?
Kaç kez savundum kendimi?
Bir gün 'yirmidört saat' bayım
Bir yıl 'üçyüze(1)tmışbeşgün a(1)tısaat'
Kaç gün tövbe edebildim günahlarım?
Madam siz bütün günahlara sebepsiniz
Nasıl dayanabilir fani bir canlı sana

Oysaki

Kaç adım attım intihara, günahlarım?
Ben bir dünya tutturdum
-ki yarısı dünden aç 'pastalara'
O zaman kek yapılısın-

Uyanmayan bir prensesi öpecektim oysa orda
Kral aslan ve ben
'Küllerin içinden gel' külkedisi
Ben pasaklıyken daha çok severim
Bir varmış aslında zamanında
Çocuklara okunurken bir masalda
Ben kaç hikâyeyle uyudum acaba?
Bir tane yazmış olsam kesin onunla uyurdum
Bir yıl 'dörtmevsim'
-yalnız kalınan baharda sayılırsa-
Bütün günahlarım
Bir kez daha gelinmeyecek ya dünyaya...

Bir şiir,

Bir kadın daha,

Asalım bütün hepsini!

Bizi okuyanlar ilan-ı aşklarını yapsınlar.

Biz yazdıklarımızla genç kalalım kuşaklarda...

Bir gün 'gecevegündüz' aslında,

Uyandığınız da umarım aydınlıktır dünya...

(kabardeyşahinnir)

Şahin NAYIR

ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ

Elektrik-Elektronik Mühendisliği

1.Sınıf

SISTE SÖYLENİŞ

Birden kapandı birbiri ardınca perdeler...
Kandilli, Göksu, Kanlıca, İstinye neredeler?

Son zümrüt ortasında muzaffer, akıp giden;
Firuze nehri nerde? Bugün saklıdır, neden?

Benzetmek olmasın sana dünyada bir yeri;
Eylül sonunda böyledir İsviçre gölleri.

Bir devri lanetiyle boğan şairin Sis'i;
Vicdan ve ruh elemelerin en zehirlisi.

Hülyama bir eza gibi aksetti bir daha;
Örtün! Müebbeden uyul Ey sehri- O beddua...

Hayır bu hâl uzun süremez, sen yakındasın;
Hâlâ dağılmayan bir sisin arkasındasın.

Sıyrılmış, beyaz karanlık içinden, parıl parıl;
Berraklığında bilme nedir hafta, ay ve yıl.

Hüznün, ferahlığın bizim olsun kışın, yazın;
Hiçbir zaman kader bizi senden ayırmasın.

Yahya Kemal BEYATLI
(1884- 1958)

VOIX AU BROUILLARD

Les rideaux se sont fermés soudain l'un après l'autre;
Kandilli, Göksu, Kanlıca, İstinye où sont- elles ?

A travers une pure émeraude s'écoule une rivière avec victoire;
Où est- elle la rivière turquoise ? Elle est cachée aujourd'hui, pourquoi?

On ne peut te comparer à rien dans le monde;
Les lacs suédois sont ainsi à la fin de septembre.

Le brouillard du poète a dépravé une ère avec sa malédiction;
La conscience et l'âme sont des tristesses les plus empoisonnées

Il s'est réfléchi encore sur mon rêve comme une douleur;
Oh la ville ! Cette malédiction, -couvre-toi ! Dors éternellement !

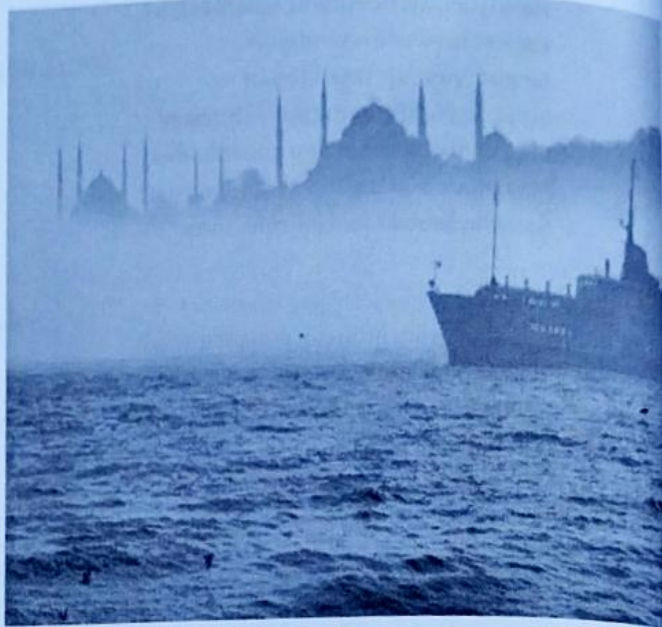
Non cet état ne dure pas longtemps, tu es tout près;
Tu es encore derrière un brouillard épais

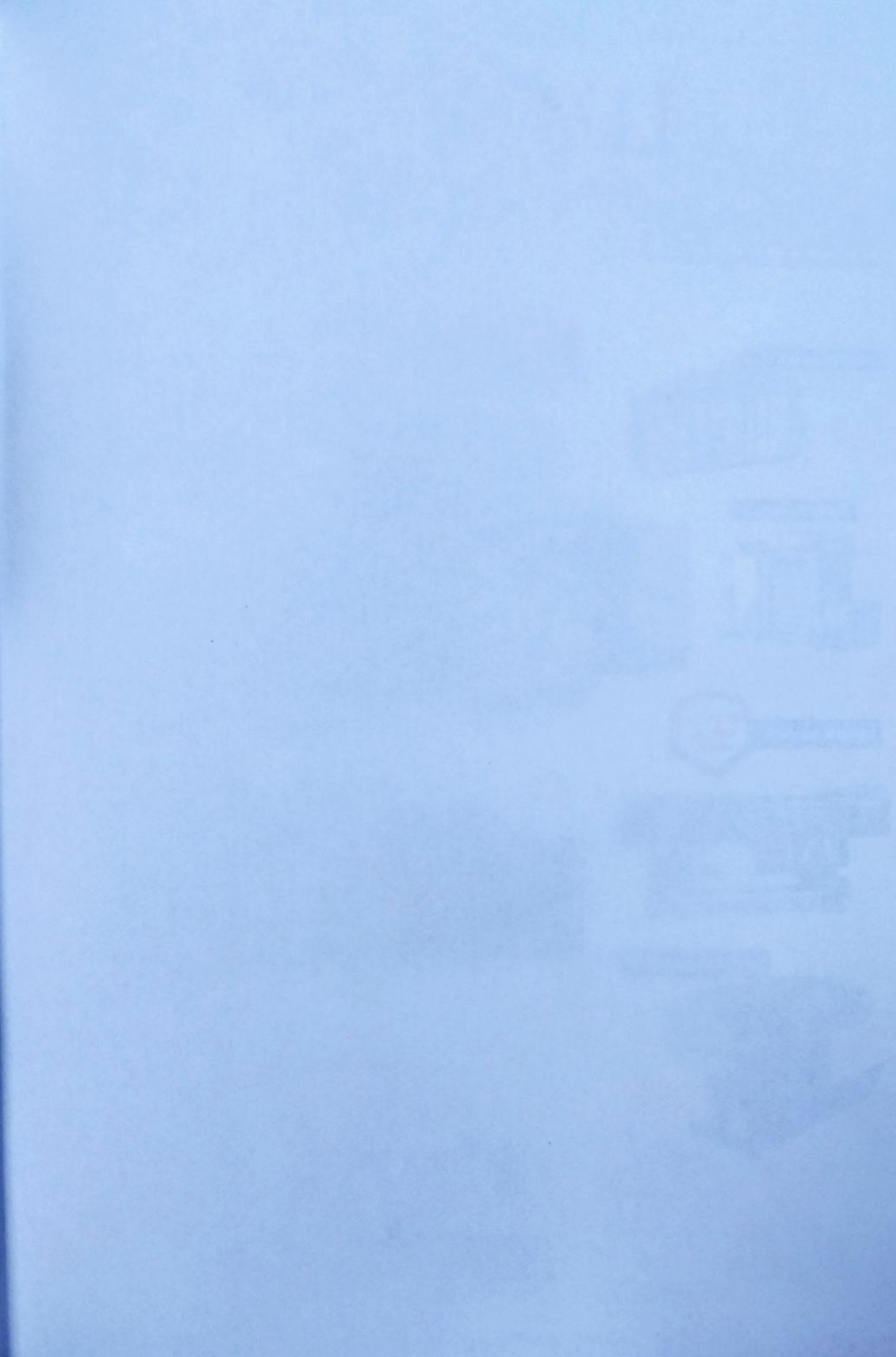
Sauve-toi, à travers un crépuscule blanc tout brillant;
Dans sa pureté, ne sache pas ce que c'est la semaine, le mois et l'année

Que nous ayons de ton chagrin, ta clarté, ton hiver, ton été,
Que le destin ne nous sépare jamais de toi.

Yahya Kemal BEYATLI
(1884- 1958)

Traduit par Galip BALDIRAN

Abstract

1. Introduction

2. Methodology

3. Results

4. Discussion

5. Conclusion

6. References

7. Appendix

8. Acknowledgements

9. Contact Information

10. Author Biographies

11. Declaration of Interest

12. Funding Sources

13. Data Availability

14. Ethics Approval

15. Supplementary Materials

16. Correspondence

17. Publication Details

18. Copyright

19. Terms and Conditions

20. Disclaimer

Şehrin
EN RENKLI
DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

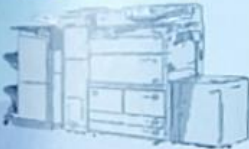
Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100

33x70 cm Baskı

Her Türü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

renkler
her dilli konuşur

AYBİL
DİJİTAL

HAZIR BETON

KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horozluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr